

PUŠŤ SVÉ NEPŘÁTELE BLÍŽ

Veronica Judith Starková

Jakákoliv podobnost je ZCELA
náhodná!

PROLOG:

Zděšeně máchala rukama kolem

sebe, avšak v jejím dosahu se nic nenacházelo. Volala o pomoc, ale žádné se nedočkala. Potopila se a bezděky si lokla studené vody. Chtěla vykřiknout, jenže z úst jí vyšly jenom bubliny. Cítila, že nemůže dýchat. Panikařila. Věděla, že se musí uklidnit, jenže to nedokázala. Nemohla. Utopí se. S trhnutím se probudila.

DÍVKA BEZ RODINY

Prudce oddychovala a hřbetem ruky si otírala zpocené čelo. Posadila se na postel a pozorně se rozhlédla, aby se přesvědčila, že se nachází ve svém pokoji.

„Ó ne“ zašeptala, když spatřila rozbitou sklenici na podlaze vedle nočního stolku. Paní Mary se bude zlobit.

Zřejmě ji srazila rukou v jednom ze svých divokých snů. Vstala a opatrně obešla nebezpečné sklo. Vyhlédla z okna. Slunce se už pomalu probouzelo. Odhadovala, že je kolem páté ráno. Svůj odhad si potvrdila pohledem na hodiny.

S povzdechem se převlekla do světle modrých šatů a seběhla dolů pro Coopera. Ve skutečnosti to byl Konečně Univerzální Pomocník ve zkratce KUP, ale všichni mu říkali Cooper.

Ve vší tichosti se vrátila nahoru a postavila Coopera na podlahu a šeptem mu přikázala

„Uklid’ to a potichu prosím.“

„Samozřejmě,“ přisvědčil a ihned se dal svými malými ručičkami do práce. Cooper nebyl větší než půl metru. Jeho čtvercová hlava seděla pevně na úzkém obdélníkovém těle z blankytného kovu.

Zevnitř trupu vysunul lopatku na smetí a z druhé paže vystřelil smetáček. Když byl hotov, popojel na kolečkách dopředu.

„Bude to všechno Evelyn?“

Roztržitě se na něj otočila

„Cože? Ano, jdi se dolů zase nabíjet.“ Evelyn se zadívala z okna. Dnes je pondělí, to znamená, že musím zase do školy. Ach jak nenáviděla školu. Ne snad kvůli učení, nýbrž kvůli dětem, které chodili společně s ní do stejné třídy.

Kolem sedmé se začínaly otvírat dveře ostatních miniaturních pokojíků. Děti se pomalu scházely u snídaně. Evelyn usoudila, že už je čas, aby také šla. Vzala si sebou batoh. V kuchyni vzorně pozdravila paní Mary.

„Dobré ráno.“ Starší žena jenom něco zamumlala a pokračovala ve skládání topinek na velký tác. Evelyn se

potichu přikradla k topinkám a jenu velkou sebrala, v tom okamžiku si jí paní Mary všimla.

„Evelyn!“ Celou kuchyní se rozezvučel křik. To už, ale Evelyn pádila do vedlejší místnosti za ostatními dětmi. V jídelně se schovala v hloučku u velkého stolu. Spokojeně dochroustala topinku.

V půl osmé se loudala k zastávce, kde ji a další školáky měl vyzvednout letobus. Za chvíli už nastupovala do velkého žlutého letobusu, který připomínal krabici plnou nesourodých děr. Usadila se a jednou takovou dírou vyhlížela ven. Letobus se nelučně rozjel, tedy spíše rozletěl po silnici, neměl totiž žádná kola, ani řidiče.

Pozorovala splet' průhledných tenkých i obřích mostů spojující se vysoko nad její hlavou. Město se muselo

jevit cizinci, jako obří průsvitná polokoule plná trčících budov a nebezpečných cestiček bez zábradlí. Základy města byly sice srovnané do stejné výšky, ale jen málokdo chodil po holých základech. Lidé si vytvořili síť pater v různých výškách a délkách. Asi sto metrů nad šedavými základy se rýsovala hlavní plošina monumentálních rozměrů. Z vysokých budov se táhly cesty pro letobusy a ostatní dopravní prostředky. Štíhlejší mosty přehrazovaly propasti pro pěší.

Většina cest byla tvořena z vysoce odolných průsvitných materiálů s nádechem pastelových barev. Některé dokonce vypadali jako skleněné. Evelyn milovala výšky. Často a ráda se procházela po těch nejvyšších a nejtenčích mostech a dívala se na mraky pod sebou. Upřímně litovala lidí, kteří trpěli

akrofobií, ale těch nebylo mnoho. Děti se již od malička učili chodit po skleněných cestách a nebáli se výšek.

Na další zastávce si k ní přisedl neznámý kluk. Mohlo mu být kolem dvanácti, stejně jako jí.

„Máš tady volno?“ Evelyn jen přikývla a dál se dívala z okna na plakáty s nějakým mužem, který v ruce držel modrou kouli a zářivě se usmíval.

„Taky chodíš na Janeninův základku?“

„Jo“ odpověděla stručně, aby mu dala najevo, že o rozhovor nestojí.

„Jé, já taky. Tedy dnes tam jdu poprvé, nově jsme se sem s našima přistěhovali.“ Evelyn nevěděla, co by měla říct a tak radši mlčela a snažila se zdálky přečíst, co ten muž na plakátech nabízí.

„Do které vlastně chodíš?“

„Do šestky“ zamumlala. Hoch se rozzářil jako sluníčko.

„To je náhoda, já taky. To znamená, že budeme ve stejné třídě.“

„Asi ano.“ Letobus zastavil a školáci se hrnuli pozdravit se svými kamarády po víkendu. Evelyn se s nikým nezdravila, jenom bedlivě pozorovala okolí, co nejrychleji se dostavila do třídy.

Překvapeně se otočila, když otvírala dveře, hrnul se k ní nadšeně kluk, se kterým seděla v letobuse.

„Tak tohle je naše třída?“

„Šest B. Ty jsi taky v béčku?“ divila se Evelyn.

„Ano, říkal jsem zástupkyni ředitele, že bych chtěl chodit do stejné třídy jako ty.“ Evelyn nadzvedla obočí.

„A jak víš, jak se jmenuji?“

„No“ zrozpačitě hoch „dalo mi zabrat, než jsem tě popsal zástupkyni, ještě, že si vede seznamy, kdo jezdí odkud letobusem. Mimochodem já jsem Daniel, Daniel Haarsen“ stiskla mu nastavenou ruku

„Já jsem Evelyn-“

„Mayersová!“ chodbou se rozlehl křik zesílený ozvěnou. „Tak tady jsi Mayersová.“ Chodbou se k ní řítíl chlapec s rozcuchanými plavými vlasy. Z očí mu přímo sršely blesky.

„S kým jsi si to povídala? Kdo ti to dovolil?“ nedůvěřivě si změřil Daniela od hlavy až k patě. „Kdo jsi?“ než však stačil Daniel cokoliv říct, zazvonil zvonek ohlašující začátek vyučování. Nasupený chlapec ještě stihl pošeptat Evelyn „Ještě si popovídáme“ a protlačil se kolem ní ke dveřím. S hlasitým prásknutím jí zavřel

přímo před nosem. Evelyn si jenom povzdechla a letmo se ohlédla po zaraženém Danielovi.

„Tak pojd’,“ vybídla jej a sama vstoupila do třídy šest B. Posadila se do stejné lavice s Danielem. O okamžik později přišla paní učitelka. Začala vyvolávat jména. Zanedlouho uslyšela své jméno

„Edgar Magnuss.“

„Zde“ zašklebil se kluk, který Evelyn trápil snad už od školky.

„Aveline Mayersová.“

„Zde“ odpověděla znuděným hlasem. Evelyn jako vždycky přemýšlela, proč musí být v abecedě zrovna po *něm*. Těšila se, že příští rok se ho už konečně zbaví. Měla totiž v plánu dostat se na Wethemskou výběrovou školu. Učila se velmi dobře, takže by mohla dostávat

stipendia a tím si zaplatit školné. Kdyby se nedostala na Wethemku, jak se jí zkráceně říkalo, musela by jít na obyčejnou střední a s tím by to daleko nedotáhla. Potřebovala si do osmnácti udělat slušné vzdělání, jelikož jako sirotek neměla moc šancí. Přesně v den jejích osmnáctých narozenin ji doslova vyhodí za práh. To znamenalo, že dokud měla kde bydlet, musela se snažit si zajistit budoucnost už teď ve svých dvanácti.

Když paní učitelka skončila se seznamem jmen, zeptala se třídy jako každý den ráno.

„Kolikátého je dnes?“ přihlásila se drobná dívka v první lavici.

„Čtrnáctého listopadu dva tisíce sedmdesát osm“

„Správně. Dnes začneme probírat dějiny 21. století“ I když se Evelyn

snažila dávat pozor, stále se musela ohlížet na Edgara, který jí obdařoval hrozivými obličejí. Upřímně ho nesnášela. Dělal jí ze života ještě větší peklo.

Popravdě se obávala konce vyučování, věděla, že své výhružky vždycky splnil.

Po dějepise následovala matematika, biologie a fyzika. Poté šla společně s Danielem na oběd. Sedli si k prázdnému stolu pro čtyři lidi.

„Tak co říkáš na naši školu?“ snažila se navázat rozhovor Evelyn. Měla pocit, že se musí Danielovi odvděčit za to, že jí dělá společnost a chtěl s ní sedět v jedné lavici. Kvůli Edgarovi se s ní nikdo nebavil a ona nabyla dojmu, že by se s Danielem mohla přátelit. Bylo to už dlouho, co naposledy s někým mluvila při obědě a nebyl to Edgar, který by ji urážel.

„Celkem se mi tady líbí, jen...

jenom nevím, co mělo znamenat chování toho kluka. Jakže se jmenuje?“

„Myslíš Edgara?“ Evelyn nabodla na vidličku kus pečeného kuřete.

„Ano, chová se opravdu hrozně.“

„A to jsi tady jenom půl dne,“ ušklíbla se a dál se věnovala kuřeti. Daniel se díval někam za její záda, najednou se zamračil.

„Jde sem.“ Evelyn se neotočila, jenom naléhala na Daniela

„Dělej, že se mnou mluvíš.“

„Vždyť mluvím,“ odpověděl vyveden z míry. To už si k nim přisedal Edgar s nějakým klukem, kterého Evelyn neznala. Bez jakékoliv zdvořilosti odsekla

„Tady není volno.“

„Opravdu?“ podivil se na oko Edgar „a kdo by s *tebou* chtěl sedět?“ Evelyn si ho chladně změřila pohledem

„Představ si, že někdo, kdo si místo na zdejší škole nemusel koupit.“ Edgar ji probodával nenávistnýma očima. Nebylo žádným tajemstvím, že rodina Magnussů byla až nepředstavitelně zámožná.

„Já na rozdíl od tebe si aspoň mohu dovolit nové oblečení.“ V očích mu hrály posměšné jiskřičky. Evelyn sjela pohledem na své blankytné šaty. Měl pravdu, byli už obnošené a místy roztřepené krajky nepůsobily dobrým dojmem. Jenže ona neměla bohatou rodinu, musela se spokojit s tím, co dostala od paní Mary.

Evelyn nenapadlo, jak by měla odpovědět a tak se prostě zabývala svým obědem a nimrala se v rýži. Avšak Edgar si nemohl dát pokoj a pokračoval.

„Copak Mayersová došla ti řeč?“
potměšile se zasmál „Jindy jsi tak výřečná

a dnes si se mnou nechceš povídat?“ Evelyn se otočila k váhajícímu Danielovi „Prostě to ignoruj.“ Edgar jakoby neslyšel, filozofoval dál jízlivým hlasem „Zajímalo by mě, jestli by moji rodiče nenáviděli tvé,“ náhle se zarazil a po tváři se mu rozlil vítězoslavný úsměv „Jenže ty *žádné* rodiče nemáš, Mayersová!“ pronesl až moc nahlas, okolo sedící se začali ohlížet. Evelyn náhle ztuhla, křečovitě sevřela příbor. Daniel všemu se zděšením přihlížel.

„Stejně mě vždycky strašně zajímalo, proč se tě vůbec zbavili.“ Dělal, že usilovně přemýšlí „Hmm...asi proto, že jsi byla opravdu ošklivé mimo a to ti taky zůstalo!“ Evelyn ve skutečnosti vůbec nebyla ošklivá. Měla krásnou hebkou, světlou plet' a husté kaštanové vlasy místy s pramínky až do zrzava.

„Nebo možná proto, že jsi jim nosila smůlu.“ Evelyn se zvedla od stolu se špatně předstíraným klidem. Vztekle odsunula židli a přenechala svůj tácek s jídlem větší napodobenině Coopera. Už neslyšela, co řekl Daniel Edgarovi a vzápětí zamířil za ní.

Sedla si na schody a rukama si objala kolena. Když spatřila Daniela, snažila se vypadat normálně, očividně udělala pravý opak.

„Jsi v pohodě?“

„Jo“ zabručela. Daniel si sedl vedle ní

„Edgar je pěkný hnusák.“

„Vážně? Nevšimla jsem si, jak mi metl jednu urážku za druhou do tváře.“ Evelyn se na něj rychle podívala a věděla, že udělal chybu. „Promiň, neměla bych si na tobě vylévat zlost... já... prostě ho

nemám ráda,“ dokončila a dívala se na schod před sebou.

„Já to chápu. Neměl tě urážet.“

Chvíli jen tak seděli a potom se Daniel zvedl se slovy

„Pojď, za chvíli nám začíná hodina.“

Evelyn jenom zaúpěla

„Ó ne, teď máme techniku dvacátého prvního století. To je strašná nuda.“

Evelyn právě strávila jedno z lepších pondělí a dokonce začala pociťovat neznámý pocit. Těšila se na další den? Našla snad v Danielovi spřízněnou duši?

Zítřejší ráno se opět setkali v letobuse

„Ahoj“ pozdravila zvesela Evelyn, která mu držela místo

„Ahoj, jak se máš?“ opáčil stejně vesele Daniel. Evelyn se na něj podívala,

jakoby právě ohlásil, že roboti podali výpověď (samozřejmě každý věděl, že to není možné)

„Tuhle otázku bych zakázala.“

Daniel se už už nadechoval k další poznámce, když si všimla, že se dívá na slunce, byla rychlejší „Stejně nevděčné téma, jako počasí,“ pobaveně se na něj zahleděla „To byla jenom legrace.“ Daniel se naoko urazil

„No počkej, ještě si popovídáme,“ napodobil Edgarův hlas. Vybuchli v hlasitý smích až se na ně celý letobus otáčel.

Když přijeli, se smíchem na rtech prošli okolo houfu s Edgarem uprostřed. O obědové přestávce se Evelyn přiznala

„Danieli, ani nevíš, jak jsem ráda, že jsi přestoupil k nám do školy.“

„Vážně?“ užasl

„No jistě, ještě nikdy se se mnou nikdo tolik nepřátelil.“ Daniel se rozpačitě usmál a převedl řeč jinam, když do jídelny vtrhl Edgar se svou partou. Zamířili rovnou k jejich stolu, cestou srazili roboty, kteří právě uklízeli stoly a přinášeli tácy s jídlem. Evelyn tiše zaklela. Edgar se posadil naproti ní.

„Díky, že mi držíte místo,“ jako hradba je obklopili jeho kamarádi. „Včera jsi zdrhla, Mayerová, copak tě rodiče nenaučili slušnému chování?“ Herecky předstíral, že si právě na něco vzpomněl a plácl se do čela. „Já stále zapomínám, ty přece rodiče nemáš. Jenom tu starou, tlustou vychovatelku.“ Hlouček chlapců se zasmál.

„Takhle o paní Mary nemluv.“ Z jejího hlasu byl cítit varovný podtón.

„Cože? Ty mi zakazuješ o ní mluvit,

ale no tak, je přece demokracie, to bys i ty mohla vědět. Zavřou tě do vězení, jestli mi budeš zakazovat mluvit, jak chci.“ Evelyn si pozorně prohlížela skleničku s vodou a snažila se nevnímat nic jiného. Koutkem oka zahlédla vedle sebe Daniela, jak pod stolem svírá pěsti.

„Mayersová, slyšíš mě vůbec? Doufám, že se nesnažíš zhypnotizovat tu vodu, protože jestli ano už dávno by tě měla poslouchat.“ Přihlížející se zasmáli „Kde jsme to včera skončili? Ano už si vzpomínám. Proč tě rodiče nechtěli. Řekl bych, že byli příliš chudí než, aby si tě mohli dovolit poslat na školu a tak tě poslali do dětského domova. Nebo“ zvedl významně prst „tě neměli rádi.“ Evelyn zvedla skleničku s vodou a jemně usrkla. Drtila sklenici, tak důkladně, až doufala, že praskne a střepy se zabodnou do

Edgara. Bohužel nic z toho se nestalo. Edgar mluvil se zdviženým prsteníčkem dost nahlas, aby ho slyšela celá jídelna.

„A zatím si tě nikdo nechtěl adoptovat, protože jsi jim určitě hrála na klavír, nemám snad pravdu. Muselo to být příšerné, když se odtamtud, tak klidili.“ Zlomyslně se chechtal se všemi ostatními. Evelyn už to nevydržela a prudce vstala.

„Kampak jdeš? Snad si nemyslíš, že se tady budu bavit sám!“ křikl na ni. Otočila se k němu zády, jenže cestu jí zahradili Edgarovi kamarádi. Jeden z nich ji žduchl do ramene.

„Zpátky Mayersová.“ Věnovala mu nenávistný pohled, ne však takový, jaký si vyhradila pro Edgara. Těžce usedla zpět stejně jako Daniel, kterého násilím posadili. Letmo mrkla na hodinky, zbývaly necelé tři minuty do zvonění,

které by ji mohlo zachránit.

„Úplně jsem zapomněl, že jsi tento rok začala chodit do toho kroužku. Jen si nemůžu vzpomenout, co to bylo.“ Evelyn toho měla právě dost, jestli začne mluvit o tomhle, tak se vážně neudrží.

„Přestaň“ zašeptala zlověstným hlasem. Edgar se nevině zasmál

„Přestat? Ted’? Vždyť jsme právě v nejlepším!“

„Přestaň“ snížila ještě hlas a mělo to daleko lepší efekt, než kdyby křičela. Edgar na okamžik zrozpačitěl.

„Dobrá o kroužcích tedy ne, ale to nám už nezbývá mnoho témat k probrání. Tak tedy znovu o Mary? Nebo o tvojí rodině, co nemáš?“ Evelyn jediným pohybem chrstla vodu ze sklenice Edgarovi přímo do tváře. „Tak tohle si odpykáš Mayer-“ Stůl se bez jejího

příčinění převrátil a všechny tácky s jídlem a pitím se vyklopily na Edgara. Stůl jej pořádně praštil do bránice. Po tom nenadálém hluku zavládlo v jídelně hrobové ticho. Daniel na ni křikl.

„Běž Evelyn! Běž!“ Vzápětí jí zmizel z dohledu, jak se za ní valili Edgardovi kamarádi. V dálce se ozýval zlostný hlas.

„Za to zaplatíš Mayersová!“ Pádila, jak nejrychleji uměla po schodech dolů. Za sebou slyšela dusat dva páry nohou. Vyletěla po schodech nahoru a spěšně za sebou zabouchla dveře od třídy. Posadila se do lavice. Zazvonilo. Vešel učitel fyziky a za ním pár spořádaných kluků. Za chvíličku dorazil i Daniel s Edgarem. Oba měli pomuchlané košile vytažené z kalhot. Daniel se posadil vedle Evelyn a mnul si žebra. Tiše zašeptal

„Po vyučování musíme co nejrychleji vypadnout.“ Ustaraně se podíval na Evelyn. „Hlavně ty.“ Stejným šepem odpověděla

„Nemůžu, po škole mám hodiny klavíru.“

„Tak je pro jednu vynecháš.“
Odbyl to Daniel, ale Evelyn nesouhlasila
„Já nechci! Nebudu se schovávat jen proto, že *ho* to těší,“ kývla směrem k Edgarovi.

„Mayersová! Haarsene! Mohli byste si už konečně vytáhnout hledáčky a najít si mapu světa?!“ Evelyn i Daniel si vytáhli z batohů hledáčky a položili je na lavici. Hledáček, připomínal tenkou skleněnou destičku, přes kterou se dalo prostrčit ruku, ale v případě, že jste chtěli hledáček zvednout, nabyl v místech dotyku pevného tvaru. Evelyn

s myšlenkami úplně jinde listovala v hledáčku, až objevila zeměpis a otevřela mapu světa. Do prostoru se vznesla miniaturní 3D napodobenina celého světa. Nahoře nad krémovými mraky se rýsovalo hned několik bělostných ostrovů.

„My žijeme nad mraky, celý soubor těchto „plovoucích“ ostrovů se nazývá Terram latam což znamená Vzdušná země. Tuto novou zemi členíme na několik ostrovů a souostroví. Největší a nejvýznamnější je náš ostrov jmenuje se Ignis.“ 3D model se přiblížil a zobrazil Ignis shora. Vypadal jako nesourodý ovál s bílým podkladem a spoustou drobných domků na okraji. V srdci ostrovu leželo centrum se zakulacenými střechami a monumentálními budovami, kde sídlil parlament a úřady. Evelyn to už všechno samozřejmě znala, málokdy se bavili o

Zemi. Zvedla ruku

„Ano Evelyn?“

„Proč nám nikdy nevyprávíte o Zemi, o té skutečné ne o naší vytvořené.“

Učitel se zamračil

„Protože to je země vyvrhelů. Ale dobrá máš pravdu proč ne, sice to budeme probírat až příští rok, ale vědomosti navíc nikdy neuškodí.“ Učiteli se rozzářili oči, jako když dítě dostane dárek

„Jak jistě všichni víte Země dole pod námi je kompletně zničená. Proč tomu tak je, je dobré téma do dějepisu, tak se zkuste zeptat. A jelikož se na Zemi nedá žít, museli lidé vymyslet jiné řešení. Vznikla Terram latam, kam se uchýlili poslední zbytky přeživších ze všech zemí. Země pod námi se stala po jisté době zase alespoň trochu obyvatelná. Podařilo se nám do jisté míry radiaci zmírnit. Ovšem

některá zvířata a rostliny na Zemi zmutovaly. Celá souš zarostla neproniknutelným pralesem. Nikdo z vědců si není úplně jistý, v jaké míře radiace přetrvává ve vodě nebo v půdě. Nikdo se špetkou rozumu se nechtěl vrátit na Zemi, ani ji znovu osídlovat. Proto parlament rozhodl, že nejhorší zločinci a kriminálníci se přesunou na Zemi, kde se zbudovaly obrovské vězeňské komplexy. Myslím si, že to bylo jedno z nejlepších rozhodnutí,“ ukončil učitel a vrátil se ke svému původnímu výkladu.

Odpoledne se Evelyn vydala na svou hodinu klavíru. Daniel tvrdil, že ji doprovodí. Ona to však zdvořile odmítla, nepřála si, aby se do něčeho pletl. Byl to její problém.

Celou hodinu jí učitel vyčítal, že se nesoustředí a dělá příliš mnoho chyb.

Jindy by se těšila, že může hrát, dnes to bylo jiné.

Když skončila s hraním, popadla batoh a vyrazila jako střela. Pospíchala ze školy k letobusu i když věděla, že má dost času. Spěšně nastoupila a rozhlížela se malým okénkem. Ulevilo se jí, když nikoho nespatriila. Trochu se uvolnila a všimla si, že na hledáčku v letobuse se vysílají zprávy. Reportérka právě oznamovala.

„...se k tomu nechce vyjadřovat. Oficiální prohlášení bude následovat na tiskové konferenci. I kdyby se děti našly, Wolffova volební podpora silně zakolísá. Proto zůstává i nadále otázkou, kdo volby vyhraje. Dle průzkumu veřejného mínění podle SPVM zatím vyplívá, že největší podpoře se těší Wolff. Jak můžeme vidět z grafu, těsně za Olliverem Wolffem se

drží jen o půl procenta Rodrigo Cortéz.
Dle očekávání- “ Evelyn přestala poslouchat, stejně k volbám nemohla jít. Radši se dívala na muže na plakátech, co nabízel zářivě modrou kouli. Odhadovala, že to bude další model hledáčku. Že by se pustili do kulatých tvarů? Obdélníky už je asi přestaly zajímat.

Celý týden proběhl v klidném duchu. Kupodivu si jí a Daniela nikdo nevšímal. Edgar už je dokonce přestal obtěžovat na obědě. Nastal takový klid, až to bylo podezřelé.

Když šli jednoho odpoledne s Danielem ze školy. Rozhodli se jít pěšky - neměli to daleko. Právě se zaujatě bavili, kdo zvítězí ve válce o Wethemský pohár (válka bylo označení pro zápas) když se z uličky vynořili tři postavy. Nejvyšší z nich se na ně šklebil.

„Víš co Mayersová, vsadil jsem na Wethemské, jsou domácí a skoro vždycky vyhrají.“ Evelyn mu hleděla do posměšných očí.

„Pojď, Danieli, jdeme.“ Cestu jim však zastoupili Edgardovi kumpáni.

„Nikam nepůjdete, ještě nemáme vyrovnaný dluh, Mayersová.“ Někdo jí strhl batoh ze zad stejně jako Danielovi. Edgar se přehraboval v jejích věcech. Náhle se mu rozzářil obličej úsměvem.

„Á, tady máš nějaké noty, říkal jsem si, kde se tak dlouho couráš po škole.“ Roztrhl její oblíbené noty a hodil je na zem. Evelyn se jen smutně ohlédla, jak vítr odnáší útržky přes okraj cesty dolů k mrakům. Edgar vzal její hledáček a praštil s ním o pouliční lampu, až lampa hlasitě cinkla. Probodávala ho nenávistným pohledem.

Danielovi chtěli provést to stejné, jenže Daniel se na Edgara vrhl a vtom se strhla rvačka. Chudáka Daniela ani nebylo vidět. Evelyn se zoufale rozhlédla, jenže nespatriła nikoho, kdo by jim pomohl. Uchopila svůj batoh, který Edgar upustil a vši silou praštila Edgara do tváře. Evelyn si uvědomila, že má v batohu lahev s vodou, která Edgara pěkně praštila do lícní kosti. Obličej mu začal pomalu napuchat.

„Nechte ho!“ Rozkřikla se Evelyn „Vy...“(po tomhle oslovení se všichni čtyři překvapeně otočili). „No tak už nás nechte na pokoji! Vypadněte odsud, už jste nám všechno sebrali! Tak padejte!“ Pouliční lampa náhle praskla. Evelyn byla tak rozrušená, že si toho sotva všimla. Cloumal jí neuvěřitelný vztek. Nastalo ticho. Nikdo nevěděl, co by měl udělat.

Z dálky se k nim přibližoval rozčilený hlas

„Ede! co to děláš? Edgare!!“ přiběhl k nim vysoký chlapec, asi o čtyři roky starší. Vytáhl Edgara na nohy „Co si myslíš, že děláš?!“

„Neplet’ se do toho, Svene!“

„To si piš, že se do toho bude plést! Děláš ostudu celé naší rodině!“ křičeli na sebe asi z jednoho metru. „Pojd’, Edgare, doma si to vyřídíš s rodiči.“ Sven uchopil Edgara za límec košile a bez soucitu jej vlekl pryč. Když odcházeli, přiběhla za nimi udýchaná dívka. Vypadala jen o rok nebo dva starší, světlé vlasy jí divoce poletovaly, když se zastavila. Otočila se na Evelyn a Daniela, popadajíc dech spustila.

„Velice se - omlouvám za - svého - bratra. Všechny škody, - které vám

způsobil, naše rodina - samozřejmě -
uhradí.“ Pokračovala již normálním
hlasem. „Ty jsi Evelyn? Evelyn ...
Mayersová?“

„Ano.“

„A ty jsi...?“

„Daniel Haarsen.“ Dívka pokývala
hlavou

„Dobrá, škody budou vynahrazeny,
co nejdříve o to se postarám. Ted' mě
prosím omluvte, musím – ehm – si
promluvit se svým bratrem.“ Chvatně
odkráčela. Evelyn stála jako přimražená,
ani si nevšimla, že zbývající dva kluci se
nenápadně vytrácí. Daniel se postavil
vedle ní a stejně jako ona nevěřícně hleděl
za vzdalujícími se sourozenci
Magnussovými. Až jim zmizeli z dohledu,
Daniel užasle pronesl

„Co to mělo znamenat?“

„Já nevím, netušila jsem, že Edgar má sourozence a ještě k tomu, tak ... no - slušné.“ Odmlčela se. „Jsi v pořádku?“

„Jo, jsem v pohodě,“ zabručel a zvedal ze země oba batohy. „Pojď už prosím pryč.“ Podal jí batoh a vydal se po mostě domů.

Zítřejší ráno se setkali opět v letobuse. Evelyn místo pozdravu vypálila.

„Taky ti poslali úplně nový hledáček?“ Daniel se zazubil

„Ano, je to nejnovější model. Vidělas tu novou přihrádku? Prý bude na podzim nějaký nový způsob nabíjení a my máme nejnovější modely, které ještě ani nejsou v prodeji!“

„Já vím, je to skvělé,“ řekla ne příliš radostným hlasem. Upoutal ji titulek na obrazovce. Daniel si všiml jejího pohledu.

„Je to smutné ztratily se další tři děti. Myslíš, že je unesli?“ Evelyn se zamračila

„Kdyby je někdo unesl, pravděpodobně by chtěl výkupné. Podívej se z jakých ostrovů pocházejí. Lignis ani Tignis nejsou právě bohaté oblasti.“ Daniel vzrušeně nadskočil

„Možná, že to byli teroristé. Ti přece unášejí děti.“

„A možná, že prostě utekli z domovů.“ Daniel se zarazil

„A proč by to dělali.“ Evelyn na něj vrhla podmračený pohled

„Já kdybych měla kam, už dávno bych utekla.“

„Hmm“ filozofoval Daniel „třeba předstírali únos, aby jejich rodiny dostali výkupné. Říkala jsi přece, že Lignis a Tignis jsou chudé oblasti.“

„To je možné, ale proč by se ten chlapec potom zabíjel?“ kývla směrem k obrazovce, kde komentátorka právě líčila nedávné události.

„Stojím právě na místě činu, kde se našel jeden z pohřešovaných. Policie prohlásila, že šlo o nehodu, avšak pitevní znalci tvrdí, že chlapec zemřel při pádu z velké výšky. Na jeho těle našli podlitiny, které naznačují, že těsně před tím, než spadl, byl s největší pravděpodobností zbit.“ Daniel nad tím mávl rukou.

„Je to prosté. Někdo ho bil a ten kluk se rozhodl, že skočí z mostu. Smutné, ale všechno tomu naznačuje.“

„No jo, jenže v okruhu pěti kilometrů žádná budova nebyla,“ po chvíli dodala „a stále se pohřešují další čtyři děti.“ Daniel na ni vykulil oči

„Ty myslíš, že ty...zmizení mají něco společného?“ Evelyn si těžce povzdechla

„Já nevím, ale nepřipadá ti podezřelé, že se v jednom týdnu ztratí pět dětí a jedno z nich se poté najde mrtvé v nějaké odlehlé části? Navíc okolnosti úmrtí toho kluka“ ukázala na obrazovku, kde se ukázaly obličeje pohřešovaných „jsou neobjasněné.“

„No“ začal významně Daniel „třeba jde o podporu jednoho z kandidátů na premiéra. Víš, jak to myslím. Prostě někdo podplatil ty děti, aby utekli. Lidé by si mysleli, že šlo o únos a dost by to poškodilo volební kampaně některých kandidátů. Protože pořád prohlašují, jak je Terram latam bezpečná a jak pro jednu skoncuji s kriminálníky, když je budou posílat na Zem... však to znáš.“

„Myslíš, že chtěli poškodit Wolffa?“
navrhla podezřívavě Evelyn

„Je to možné, ale naši říkali, že teď
jeho obliba ještě stoupla, zato Cortéz
pěkně klesá.“

„Mimochodem koho budou vaši
volit?“ Daniel se usmál

„Samozřejmě, že Ollího.“

„Cože?“ překvapeně reagovala
Evelyn „Ollího kdo to je?“ Daniel se
zatvářil, jakože to snad musí být každému
jasné.

„Přece Ollivera Wolffa, naši mu
říkají Olli.“

„Aha.“ Evelyn nasadila výraz
nejhlubšího pochopení, až jí samotné
přišlo, že se spíš tváří, že tomu vůbec
nerozumí.

Když dorazili ke škole, hned před
vstupem je uvítal Edgar opřený o fontánu.

Evelyn obloukem obešla fontánu, která ji strašila už od první třídy a mlčky prošla kolem Edgara, který se pouze zle mračil, ale nic neříkal.

„Co se mu stalo?“ šeptl Daniel, ačkoliv byli mimo doslech.

„Že by sourozenecká výchova?“ zaškaredila se Evelyn.

Toho dne se neudálo nic zvláštního možná až na to, že na oběd měli špagety namísto kuřete. To bylo opravdu podezřelé. Celá záhada se vyřešila, jelikož Daniele zjistil, že vyměnili starou kuchařku-robotku za novou, která uměla navíc uvařit kromě kuřete i špagety. Evelyn si pochvalovala, protože její život se pro jednou zlepšil.

Odpoledne se udělalo hezky, proto se rozhodli, že půjdou domů pěšky. Oba dva byli zvědaví, jak na to zareaguje

Edgar. Evelyn ani Daniel nebyli tak úplně svatouškové, někdy nesli nemalý podíl na Edgardově vyprovokování.

V polovině cesty domů je Edgar předhonal a s hrdě vztyčenou hlavou propochodoval kolem. Evelyn si vyměnila s Danielem spokojený pohled. Za okamžik je dohonili i Sven a jeho sestra, jejíž jméno neznali. Sourozenci je svorně pozdravili a zamířili do jiné ulice.

Celý týden probíhal v nezměněném klidném tempu. Jedinkrát se Edgar neudržel a pohrozil Evelyn, že ji shodí do fontány (z čehož měla upřímnou hrůzu), avšak nic se nestalo. Navíc nová kuchařka-robotka se naučila vařit i dezerty, což nebylo vůbec špatné.

O dalším víkendu se Evelyn domluvila s Danielem, že se půjdou podívat na finální bitvu o Wethemský

pohár. Oba dva byli rádi, když nikde nespatriili Edgara.

Ve finále zbyly jen dva týmy a to wethemští výběrový studenti proti Palliniho střední škole. Kurz byl 1:3 na wethemské. Jak všichni dobře věděli, už po dvacet let pořádali wethemští mezi školní války na své domácí půdě a skoro všechny poháry vyhráli s výjimkou tří nebo čtyř, tím si nebyla Evelyn úplně jistá. Kdyby se dostala na Wethemskou výběrovou školu určitě by se to dozvěděla.

Daniel i Evelyn se oblekli do zelených a žlutých dresů, stejných jako nosili wethemští studenti. Usadili se na lavice na stadionu a vzrušeně debatovali, kdo by mohl nečekaně zvrátit průběh války od nevyhnutelného vítězství Wethemu. Zlatý pohár se blýskal v odpoledním slunci a vábivě pomrkával

po divácích.

Náhle se rozezněly famfáry a z obou konců stadionu začali vycházet týmy. Hrací pole bylo obdélníkovitého tvaru s rozměry 80x50 metrů. Celé zatravněné pole zelo neutěšenou prázdnotou, jediná výzdoba v podobě dvou praporů se tísnila na pahorcích na obou koncích stadionu.

Hráči nastoupili do dvou řad vedle sebe. Kapitáni si podali ruce s rozhodčími a vyměnili si mezi sebou znaky svých škol. Vrátili se ke svým vzorným vyrovnaným řadám. Evelyn náhle zvolala „Podívej! Vždyť to je Sven!“ Daniel s Evelyn jen třesli oči

„Páni! Vždyť on je velitelem wethemských!“ Opravdu ten vysoký šestnáctiletý kluk byl skutečně Sven! Nyní vypadal vážně možná trochu ustaraně a mnohem straší, než ve skutečnosti byl.

Jeho tým se postavil okolo praporku na pahorku, celkem tam stálo osm lidí. Všichni se sehnuli a jeden po druhém něco vykřikli a položili ruku na vrchol zeleného praporku, následoval sborový pokřik a tým se bleskově rozešel podle pokynů Svena. Ten pouze ukazoval a posílal své spoluhráče na určená místa, sám zůstal ještě s jednou drobnou dívkou stát na pahorku. Ozval se hlas komentátora.

Dvojice chlapců se postavila přímo do čela, stáli v jedné třetině hřiště uprostřed. Další spoluhráči se stavěli do tvaru šipky, tvořili neviditelné dvojice. Evelyn si všimla, že vždycky jejich partner na opačné straně na svého kolegu mrknul. Sven stál na pahorku a upřeně hleděl na svůj protějšek, na kapitána z Palliniho střední školy.

„Dámy a pánové! Vítám vás u finále

Wethemského poháru! Za Wethemskou výběrovou školu soutěží velitel Sven Magnuss a jeho tým. Za Palliniho střední školu je zde Brahma Madubus.“

Rozhodčí procházeli kolem obou rozestavěných týmů a kontrolovali jejich výstroj. Wethemští měli oblečené křiklavě zelené uplé kombinézy s krátkými nebo tříčtvrtečními rukávy. Všichni nosili rukavice bez prstů. Hráčské oblečení působilo na první dojem ošuntělé, ve skutečnosti byl každý oblek ošetřen, aby skrze něj neproniknul žádný smrtící úder. Pokrývala jej neviditelná vrstvička, přes kterou neprošlo nic ostrého, navíc ztlumovala ty nejtvrdší údery. Samozřejmě v minulosti se stávalo, že několik lidí přišlo o život, to však byli výjimky.

Rozhodčí se stáhli za vyznačené

hranice hrací plochy. Daniel vzrušeně
zašeptal vedle Evelyn

„Každou chvíli už to začne.“

Zazněl gong, který stál na nejnižším
schodu tribuny v polovině hřiště.

„Právě začala bitva o Wethemský
pohár! Pozor štěstíčkáři už roztáčejí
kola.“ Vedle kapitánů na pahorcích stáli
drobní štěstíčkáři, jak se jim říkalo. Vedle
Svena se dívka odhodlaně skláněla nad
naplocho položeným kolem, které sem
přinesli rozhodčí při kontrole výstroje.
Dívka kolem roztočila a celá tribuna
v napětí čekala, kde se kolo zastaví.

Ručička se váhavě zastavila na žluté kartě
s obrázkem vesty. Jakmile se kolo
dotočilo, znak se ihned ukázal nad
štěstíčkáři. Wethemští propukli v jásot.

Palliniūm se nad hlavami rozzářila
též žlutá karta s vyobrazením helmy. Také

fanoušci palliniů jásalí. Sotva jásoť ustal už štěstíčkáři čekali, co jim padne. Následovali velké znaky ve žluté barvě. Wethemským svítila helma a palliniům ruce.

„Bude to opravdu zajímavý zápas, to ano. Pro wethemské to zatím vypadá velmi dobře, což se nedá říct o soupeřích.“ Třetí a poslední karty byly krvavě rudé. Dav ani nehlesl, právě následoval nejdůležitější los. Wethemští měli na kartě pouze malé nože zato palliniové meče.

„Och! Toto nám jistě zamíchá kartami. Wethemší jsou teď v nevýhodě uvidíme, co vymyslí Sven.“ Z čísta jasna za hlasitého křiku diváků se nad hlavami pretoriánů (tak se říkalo všem hráčům pretorionu) začali objevovat vylosované věci. Sven a jeho tým dostali zářivě

světélkující zelené vesty a helmy z průhledného materiálu. Brnění bylo v některých místech klidně i pět centimetrů tlusté. S hlasitým svistem se snesli všechny díly, jak wethemské zelené, tak červené palliniů, na pretoriány, ti jenom podklesli v kolenou. Průhledné brnění se těsně obemklo kolem každého pretoriána. Na každém kusu se začaly vykreslovat stříbrné ozdoby zkroucené do prazvláštních kudrlinek. Některým dokonce tvořili jejich osobní znaky.

Jako další se ve vzduchu objevili zbraně. Měkce dopadli všem do rukou. Meče byly odlehčeny různými rýhami a děrováním, aby učinily ještě lepší dojem na diváky, každý meč byl úplný originál, ač to mohlo nezkušenému oku uniknout. Tu se jinak táhla rýha nebo výstupek.

Pretoriáni si zaklapli hledí přileb.

Jejich obličej se teď změnili buď do zelena nebo do ruda, kolem tváře se jim vykreslily též stříbrné ozdoby.

Ozval se druhý úder gongu, nad kapitány se zhmotnil zářivý meč a hned potom se ozval třetí úder gongu. Sven udílel hlasitě pokyny dokonce i Evelyn slyšela jeho hlas, slovům však nerozuměla. Bojová formace wethemských vyběhla s hlasitým pokřikem. V ústřety jim běžela stejně semknutá formace.

„A už to začalo! Wethemští se ženou jako vichřice. Och, to muselo bolet.“

Pretoriáni se srazili. Začala opravdová bitva. Wethemští si probíjeli cestu skrze své soupeře. Když některá ze zbraní hlasitě třeskla o brnění, na průhledném brnění se objevily škrábance.

Čím víc se do brnění bušilo, tím víc se poškozovalo, až se začalo tříštit jako sklo. Ze začátku pouze naprasklo, časem z něj odpadávaly větší kusy, až se celé rozpadlo.

„Zelení tygři se propracovali pěkně dopředu zato palliniové kolísají, doufám, že Brahma to má pod kontrolou.“

Wethemští vypadali celkově zachovalí zato palliniové se tříštili. Sotva se vyhýbali úderům i přesto, že wethemští měli kratší zbraně, zoufale ustupovali.

Ozval se gong. Šťěstíčkáři rychle zatočili koli. Rozsvítila se pro pallinie žlutá karta s vestami a pro Wethem šedá karta s přilbami. Zatímco pro červené se objevovalo brnění, zeleným mizeli z hlav přilby.

„Ale ne!“ vykřikl Daniel

„Palliniové mají zase štěstí, to však

nemůže zastavit wethemské.“

Sven něco zakřičel přes celé hřiště. Jeho tým jej okamžitě poslechl. Čtyři největší pretoriáni se roztáhli do šířky a pomalu ustupovali. Dvě nejmenší pretoriánky se obloukem rozběhly vpřed.

„Sven používá zajímavou taktiku, ale nevím nevím, jestli bude fungovat. Poslat nejmenší z pretoriánek ...“

Štěstíčkáři opět zatočili kruhem. Wethemští dostali meče a palliniové brnění na nohy. Červení nyní plně obrnění se vrhli do přímého útoku, jeden z nich se vrátil a pospíchal za dvěma pretoriánkami. Dívky dorazili k pahorku s rudou vlajkou. Uvítal je kapitán červených. Těžce ustupoval proti dvěma soupeřkám mávajíc mečem.

„Ohohó, ale podívejme, na první pohled malé pretoriánky se dostávají

Brahmovi nepříjemně blízko! To, že je podcenil, by mu mohlo být osudné!“
Dívka už už sahala po vlajce, když v poslední chvíli ucukla před mečem palliniho. Kapitán však neměl šanci proti dokonale sehrané dvojici. Pretoriánky se zmocnily vlajky, nemohl jim v tom zabránit ani pozdě přibíhající červený.

Téměř celý stadion propukl v ohlušující jásot.

„A vyhrávají Wethemští tygři!“

„To bylo neuvěřitelné! Všichni si mysleli, že když jsou ty dvě tak malé, nepodaří se jim sebrat vlajku. A podívej na to Evelyn! Oni vyhráli! Vyhráli!“
Daniel ji v záchvatu šťastného šílenství objal, ihned se rozpačitě odtáhl.

„Ehm – promiň...nechal jsem se unést.“ Když se Daniel trochu uklidnil, dodal

„Nechceš začít hrát pretorian? Jsi taky docela malá, jistě by jsi proklouzla a nikdo by si toho ani nevšiml.“ Evelyn se pouze usmála

„Ne díky, mám se celkem ráda, než abych si nechala dobrovolně natlouct.“ Pozorovali, jak wethemští pobíhají po celém hřišti a nad hlavou zvedají dvě dívky stále držící rudý prapor provlečený skrz ucho Wethemského poháru.

XXX

„To snad není pravda. Už se pohřešuje deset dětí! Podívej se, Evelyn,“ potůkal na hledáček „jak se může vypařit deset dětí? Nemohou se jen tak ztratit, to přece není možné, jednoduše by se to nemělo stát s našimi bezpečnostními opatřeními. A vidíš to? Najednou, BÁC! deset dětí je pryč.“ Daniel už asi celou obědovou přestávku hořekoval nad

hledáčkem a četl nejnovější zprávy.

„S volbami to vypadá bledě, Cortéz dohání Wolffa, ale naši říkají, že-“ zarazil se a zůstal s otevřenou pusou zírat na svůj nový hledáček. Evelyn chvíli trvalo, než si uvědomila, že konečně zmlkl. Byla v pokušení také mlčet a dělat, že si toho nevšimla. Alespoň na okamžik by unikla Danielovu věčnému bědování. Povzdechla si, stejně by jí to řekl.

„Co se zase stalo?“ otázala se unaveným hlasem

„To není možné - musela se stát chyba – určitě se stala chyba. Počkej, zkusím to aktualizovat.“ Daniel jako divý mačkal ikonku na obnovu zpráv, ale objevovala se stále znova. Evelyn mu vytrhla hledáček z ruky a rychle přelétla očima text. V jejím výraze se mísilo zděšení se špetkou uspokojení. Dospěla

k obrázku...opravdu, byl to on. Šokovaně vydechla

„Oni...oni...unesli Edgara Magnusse. Ale jak? Proč? To musí být nějaká chyba. Zkusím to aktualizovat.“ Zuřivě mačkala ikonku. Tentokrát jí hledáček vytrhl Daniel.

„To už jsem zkoušel. Vážně je to on. Poslechni si to: *Edgar a Ingrid Magnussovi, děti známého obchodního ředitele, byly včera večer prohlášeny za mrtvé. Rodinná vzducholod' Magnussů, na které cestovali, byla napadena hvězdolety. Podle výpovědi očitých svědků, se vzducholod' pod střelbou hvězdoletů zřítla na Zem, kde explodovala. Experti právě teď pátrají po obou tělech.*“

„Ty hvězdolety se snažili Edgarda unést,“ prohlásila sebevědomě Evelyn „Chtěli unést další dvě děti, jenže se jim

to nepovedlo a zabili Edgarda i jeho sestru...“ Když si Evelyn srovnávala myšlenky v hlavě, nevěděla, jestli se má radovat nebo smutnit. Upřímně Edgarda nenáviděla, ale nikdy mu nepřála smrt, to ji ani ve snu nenapadlo. Teď když se smířila s jeho smrtí, připadala si nějak prázdná. Jakoby s odchodem Edgarda něco zemřelo i v ní.

Nejvíce litovala Ingrid, sice ji viděla jenom jednou, ale i přes to k ní cítila sympatie, což se o Edgardovi nedalo ani zdaleka říct.

„Co – co budeme dělat?“ položil otázku tichým hlasem Daniel

„Coby, půjdeme Edgardovi na pohřeb,“ lhostejně se dívala, jak venku sněží.

Jak se ukázalo, rodina Magnussů nechtěla pořádat veřejný pohřeb. Sešli se

pouze v úzkém rodinném kruhu.

Na Janenině základní škole byl vyvěšen černý prapor. Pod ním stála fotka Edgarda a kolem portréту svíčky a kytice. Nálada školáků se prudce zhoršila. Pochmurné ovzduší se ještě prohloubilo se začátkem přijímacích zkoušek.

Evelyn seděla dlouhé hodiny ve svém malém pokojíku a opakovala si všechny předměty. Jestli se chtěla dostat na výběrovou školu, musela se hodně snažit.

Daniel se hlásil také na Wethemku, za což byla Evelyn velice vděčná.

Týden přijímacích zkoušek minul a pomalu se blížily zimní prázdniny prázdniny. První den prázdnin přišel jak Danielovi, tak Evelyn dopis, ve kterém oznamovala Wethemská výběrová škola, že jsou oba dva přijati. S neuvěřitelným

pocitem štěstí si společně užívali
prázdniny.

PO PĚTI LETECH

„Všechno nejlepší k tvým
sedmnáctinám, Evelyn!“ políbil ji Daniel.

„Ach, děkuji,“ nevěděla co by měla
říct. Roztrhla balící papír a užasle hleděla
na listy před sebou. „To...to je úžasné!
Děkuji.“ Vrhla se mu kolem ramen.

„Tak jen jdi. Já vím, že si to chceš
zahrát.“ Evelyn si sedla za piáno a
urovnala si noty, které nemohla tak
dlouho sehnat. Pomalu přehrála první
řádky.

„Musím to ještě nacvičit, ale tak za
týden si mě můžeš přijít poslechnout.
Bude to znít nádherně.“ Začala si

pobrukovat melodii a přitom tančit okolo usmívajícího se Daniela.

Zazvonilo na hodinu. Oba dva si povzdechli a loudavě opustili školní hudební sál s velkým křídlem uprostřed. Chytli se za ruce a pospíchali na hodinu.

Jaro právě probíhalo v plné své kráse, to však nic neměnilo na spoustě učiva v pátém ročníku. První rok na Wethemce připadal Evelyn dosti náročný. Postupem času přivykla denní rutině a smířila se s tím, že každý den se musí pilně připravovat.

„Stále chodíš, do toho kroužku?“ bez upozornění vypálil Daniel.

„Jo“ odpověděla energicky.

„A má to ještě vůbec nějaký smysl? Když už je Edgar pět let po smrti? Navíc máš mě, nedovolím, aby ti už někdo ublížil.“ Políbil ji do vlasů. Opětovala mu

polibek.

„Samozřejmě, že to má smysl. Je to dobré pro můj osobní rozvoj. Získávám lepší ...hmm... sebekontrolou.“

„A jaký, že to máš pásek?“ dělal, že usilovně přemýšlí „Bílý?“ dořekl s přehrávaným nadšením. Evelyn předstírala, že se ho snaží praštit, přitom se smála.

„Ne, přece hnědý!“

„Aha! tím se to vysvětluje!“

„Co se tím vysvětluje?“

„Všechno.“

„A co všechno?“ naléhala se smíchem.

„No přece všechno.“

„Tak mi to pověz.“

„A co?“

„No co se tím vysvětluje!“

„A čím se co vysvětluje?“ nasadil

přehnaně nechápavý výraz. Evelyn se hlasitě rozesmála.

„Jsi šílený!“ Daniel se přestal smát. Zcela vážně a trochu úzkostlivě opáčil

„A vadí ti to?“ Evelyn našpulila rty

„Hmm... myslím, že“ dramaticky se odmlčela „Ale ne.“

„Uf, vážně jsem se začínal bát.“ V plném veselí vešli do třídy. Třídní učitelka je sjela káravým pohledem.

„Jestli už jste se vy dvě hrdličky konečně rozhodli poctít nás svou přítomností, tak si laskavě sedněte.“ Pokračovala již mírnějším tónem. „Příští týden v pátek se bude konat třídní výlet.“ Studenti si potichu blahopřáli k volnému pátku. „V osm hodin ráno budete čekat před školou, kde si vás vyzvednu. Pojedeme do Národního technického muzea.“ Následovalo méně vzrušené

šuškání.

Příští týden v pátek se skutečně téměř celá třída shromáždila před školou. Muzeum stálo na jednom z vedlejších ostrovů ne dost blízko, aby se mezi nimi mohl postavit most a ani ne tak daleko, aby museli letět vzducholodí. Jeli zubačkou. Nastoupili do prostorné kabiny se sedátky po okraji. Dveře se za nimi sami zavřely. Trhavě se rozjeli vpřed.

Kabina visela na dlouhém pásu plném zubů. Jakmile opustili ostrov, pod nimi se volně převalovaly šedavé mraky. Když se Evelyn přiblížila k okraji kabiny, stěna se samovolně zprůhlednila i pod jejími chodidly. Se zaujetím hleděla pod sebe, snažila se nalézt skulinu mezi mračny a dohlédnout dolů.

Obrátila zrak k mizejícímu ostrovu. Pohlcovaly jej stejné mraky jako pod

nimi. Mizel jí z dohledu v ocelovém oparu. Rozeznala pouze nejvyšší budovy v centru. Rodinné domy na okraji nebyly z této vzdálenosti skoro vůbec vidět.

Evelyn si v duchu představovala špičaté věžičky a nesouměrné výstupky na úzkých mnohapatrových domech se zakulacenými střechami. Jako miniaturní rodinné hrady. Každý byl originál.

Dlouho toužila bydlet v jedné takové věžičce. Měla by tam svůj vlastní miniaturní pokoj a hlavně milující rodinu. Před několika lety vzdala snažení zalíbit se rodičům přicházejícím do dětského domova. Smířila se s tím, že se o sebe bude muset postarat sama.

Asi za čtvrt hodiny dorazili přímo před vchod Národního technického muzea. Vevnitř dostali od třídní rozchod.

Evelyn s Danielem zamířili do

oddělení 21. století.

„A to vážně používali tohle jako počítače? Vždyť je to strašně velké a nevýkonné. Jak s tím vůbec mohli žít? Fungoval na tom vůbec spacelook?“ Daniel ukazoval na něco, co vzdáleně připomínalo hledáčky. Jakési dvě desky na jedné byla klávesnice na druhé obrazovka.

„Muselo to být strašné, když si představím, jak to sebou museli táhnout do školy.“ Evelyn vykulila oči na popisky pod exempláři.

„Vždyť oni se učili z – z- učebnic?“ Vedle byla vystavena učebnice matematiky. „Je to strašně tlusté a jistě i těžké ty učebnice. Představ si, že by jsme s sebou museli brát deset takových.“ Daniel jen kroutil hlavou.

„Oni psali na papír! Elektronicky se

začalo plně psát až po roce 2034“ Evelyn se soucitně zahleděla na matematiku

„Chudáci.“ Kráčeli podél vystavených řad.

„Co má být tohle?“ ukazoval Daniel na směšnou napodobeninu robota. Evelyn mu stiskla paži

„Ještě, že nežijeme v té době. Umíš si to vůbec představit? S těmi nevykonnými hledáčky s klávesnicemi a úplně bez robotů! Co bychom jenom dělali bez našich KUP robotů?“

„To opravdu netuším.“ Nestačili se divit, co všechno museli používat jejich předci, aby vůbec přežili. Když přišli do zahradního oddělení. Podívovali se nad tak zvanou *sekačkou*, která měla údajně sekat trávu.

Náhle se z dlouhé věci na umělém trávníku vyvalil proud vody. To bylo další

vylepšení předků – hadice. Proud vody zasáhl přímo Evelyn. Ta hlasitě vypískla a zpanikařila. Lapala po dechu a tiskla si ruce na hrudníku. Srdce jí divoce bušilo, až se obávala, že jej slyší i v druhém patře. Mělce, rychle dýchala. Úmorně se snažila ze sebe dostat vodu, jenže celé její šaty se celé nasákly. Voda byla úplně všude, tekla po podlaze a po stěnách. Byla tak rozrušená, že si sotva všimla, co se děje okolo.

Bez upozornění hadice praskla a roztránila se na tisíce gumových kousků. Výbuch hadice vylekal všechny v oddělení zahrady. Daniel se otočil starostlivě k Evelyn

„Jsi v pořádku?“ setřepal jí zelenou gumu z vlasů.

„A-ano, j-jsem v po-poho-v pohodě.“ Křečovitě sevřela jeho ruku a

šokovaně se dívala na místo, kde před chvílí explodovala hadice. Daniel ji jemně postrčil k východu.

„Pojď, venku to bude lepší.“

Posadili se na schody před muzeem.

Evelyn si objala kolena rukama a tím si jenom blíž k tělu přilepila zmáčené sukně a košili. Daniel se na ni nedíval, jenom jí položil ruku kolem ramen.

„Proč se vlastně tolik bojíš vody?“

Evelyn neodpověděla hned. Ještě stále se nemohla vzpamatovat.

„Já... já vlastně nevím,“ hlas se jí trochu třásl, snažila se to nepřiliš úspěšně zamaskovat. „Pamatuji si, že už jako malá jsem nerada chodila na kurzy plavání. Pamatuješ si na tu kašnu, co stála před Janeninou základkou?“ Daniel přikývl „Vždycky jsem ji nesnášela. Edgar mě strašil, že mě tam hodí. Jenže teď už na

tom nezáleží, když je... je-mrtvý.“
Bezděky se otočili za křikem jejich třídní učitelky

„Díky bohu, jste v pořádku!

Explodovala tam ta hidice. Myslela jsem, že jste tam byli.“ Začala je i se zbytkem scházející se třídy počítat.

„Výborně jste všichni. Ted' se přesuneme k letobusové zastávce. Za mnou!“ Evelyn s Danielem se zvedli na nohy a následovali třídní. Po celou cestu letobusem mlčeli. Evelyn seděla u okna a pozorovala míjející domy se zakulacenými střechami. Když cestovala, ráda pozorovala lidi.

Muži nosili dlouhé kabáty s různými vycpávkami, kapsičkami a kovovými tepanými ozdobami, někteří i buřinky se srolovanými krempami. V létě, ale bylo příliš horko na kabáty a tak se oblekli

jenom do dlouhých tmavých kalhot a přiléhavých košil se srolovanými rukávy.

Ženy povětšinou nesnosily kabáty, ale výjimky se vždycky našli. Oblékali se do dlouhých splývavých šatů různých barev. Velmi oblíbené byli též elegantní svetříky. Dívky ze zámožných rodin rády dávaly najevo své postavení a nosily bohatší šaty s více spodničkami a květy na klobouku nebo slamáku.

Jak muži, tak i ženy měli v oblibě roztodivné květinové vzory s nespočtem mikro růží nebo naopak s velkými slunečnicemi přes celou hrud'. Móda nepohrdla ani vážnými vzory, které se nosily do společnosti. Jako například tmavé kostkované obleky s buřinkou nebo oválným kloboukem. Pro ženy byly typické květiny v jakékoliv podobě, jak na dlouhých splývavých šatech a svetřících,

tak na slamácích.

Vystoupili na zastávce u školy, kde končila jejich exkurze. Společně s Danielem se pomalu loudali k domovu. Doprovodil ji až ke dveřím. Nenazývala dětský domov svým skutečným domovem, ačkoliv nic jiného nepoznala.

Už už se s Danielem chtěla rozloučit, když zaslechla nějaký zvuk z vedlejší uličky. Daniel to slyšel taky. Vyměnili si ostražitě pohledy.

„Měli bychom se tam jít podívat,“ navrhla Evelyn.

„Asi ano, ale-“ přitáhl ji k sobě.

„Vážně, měli bychom se tam jít podívat,“ vymanila se z jeho sevření a zamířila do uličky vzdálené sotva patnáct metrů. Daniel ji s povzdechem následoval. Evelyn opatrně nakoukla do ztemnělého kouta. Zůstala stát jako přimražená

s pusou dokořán.

„Je tam něco? Určitě to byl jen nějaký pták nebo–“ Daniel se zarazil v půli věty. „Kdo...jak... proč...?“ Evelyn zavřela pusu a vzpamatovala se. Rychle se rozhlédla, naštěstí nikoho nespatriila.

„Měli bychom někoho zavolat.“

„Pozdě,“ hles Daniel. Za hlasitého houkání sirén se z rohu hlavní ulice vyřítla policie v letoautách. Okamžitě z vozů vyskákali policisté a začali na ně křičet.

„POLICIE! Ruce nad hlavu! RUCE NAD HLAVU! HNED!“ Evelyn poplašeně zvedla ruce a ve zmatku se snažila uklidnit křičící policisty.

„My jsme to neudělali! My ne!“ nikdo na její výkřiky nereagoval

„Ke zdi! Ruce na zed’! Dělejte! Ruce na zed’!“ Chaos se stupňoval

„My jsme se tady ocitli jenom náhodou! My jsme to NEUDĚLALI!“

„RUCE NA ZEĎ!“

„TO JSME NEBYLI MY!“

„Nehýbej se! Sakra, NEHÝBEJ SE nebo tě ZASTŘELÍM!“

„Evelyn poslouchej je nebo budou střílet!“

„Tak jo, tak jo,“ poslechla konečně a položila dlaně na zeď. „Ale my jsme nic neudělali.“ neodpustila si malý protest.

„Ticho!“ křikl policista a pokynul kolegovi, aby je prohlídal.

„V pořádku, nemají u sebe žádné zbraně.“

„Otočte se! Ruce mějte za hlavou!“ zavelel rázně jejich seržant. „Prokažte totožnost!“ vyštěkl.

„Avelline Mayersová.“ Odbyla je netrpělivě. Policista na ni mířil

miniaturním hledáčkem. Nad nehmatatelnou obrazovkou se roztančila podobizna Evelyn a otáčela se dokola.

„V pořádku.“ ujistil je klidnější policista přihlížející kolegovi přes rameno.

„Daniel Haarsen.“ Nad hledáčkem se nyní vznášel Danielův obraz.

„V pořádku.“ zopakoval klidný policista.

„Kdo to nakreslil?“ rozčileně se na ně utrl velitel a zuřivě na ně mířil zbraní.

„Už jsem vám říkala, že my jsme to nebyli.“

„Vážně? a jak jste se tady ocitli?“

„Bydlím támhle,“ ukázala Evelyn na dětský domov „a můj kamarád mě šel doprovodit domů, když jsme slyšeli z postraní uličky hluk.“

„Správně,“ navázal Daniel „šli jsme

se podívat, co to bylo a našli jsme *to* už nakreslené. Přímo tady na zdi,“ kývl směrem doprava.

„A právě když jsem říkala, že bychom měli někoho zavolat, přiřítili jste se vy.“ Evelyn si s Danielem vyměnila souhlasný pohled.

„Nepřipadá vám zvláštní, že zrovna vy dva objevíte to-tu kresbu v okamžik, kdy přijede policie?“

„Ale, tak to opravdu bylo!“ ohradila se Evelyn.

„Mně to spíš připadá, že jste to nakreslil a když jste viděli přijíždět policii, tak jste chtěli vzít roha, jenže už to nešlo. Tak co řeknete?“

„To není pravda!“ ukřivděně vykřikla. Daniele se k ní přidal mírnějším tónem

„My jsme to vážně nenakreslili.“

„Já bych si tím nebyl, tak jistý.“

„Neblázni, Davide, vždyť u sebe ani nemají žádné barvy. Prostě se tady ocitli shodou okolností,“ uklidňoval Davida jiný policista a pokynul ostatním, aby sklonili zbraně. On sám na ně už hodnou chvíli nemířil.

„Pojď, Davide, sepíšeme hlášení.“ David vrhl po Evelyn a Danielovi vzteklý pohled a na podpatku se otočil. Tři policisté odjeli letoaute. Zbylí dva zůstali stát u ústí uličky. Evelyn se naposledy ohlédla za sebe do prava, přímo na stěnu.

Na zašedlé omítce se v úrovni očí tyčila malba velikosti lidské postavy. Kresba představovala vyumělkovanou rudou pěst energicky zdviženou do výše na černém pozadí.

Pomalů vyšli z uličky. Když se

dostali mimo doslech policistů, Evelyn se s obavami zeptala.

„Myslíš, že se vrátili?“ Daniel na ni úkosem pohlédl

„Je to možné. Vysvětlovalo by to spoustu věcí.“

„Ty myslíš, že oni unášejí děti?“ vykulila oči

„Vypadá to tak.“ Evelyn nestihla vyslovit další otázku. Z dveří dětského domova vystrčila hlavu paní Mary.

„Tady jsi Evelyn. Pojd' rychle dovnitř, všude se sjíždí policie.“ Ustaraně se rozhlédla, strnula pohledem na ní „Doufám, že jsi nic neprovedla?“ Evelyn nasadila andělský výraz

„Ne, samozřejmě, že ne.“

„To je dobře. Pospěš si, pojd' dovnitř. A ty si běž po svých.“ Mávla k Danielovi a už mu nevěnovala

pozornost. Evelyn se po něm ohlédla omluvným pohledem a následně byla vtáhnuta paní Mary za práh.

Zítřejšího rána vstala časně ráno. Už zapomněla na včerejší události a spěchala na letobusovou zastávku. Jistě to bylo způsobeno tím, že dnes byla velmi náročný den. Daniel měl pretorianský zápas a ona hned potom vystoupení a odpoledne mimořádný trénink karate.

Tak tak stihla doběhnout letobus, právě když odjížděl. Ještě prudce oddychovala, když si sedala do vyliďněného letobusu. Zkontrolovala čas na hledáčku hlásající reklamu. Ještě měla necelých patnáct minut. Snad to stihne.

Přečetla nepřehlédnutelnou upoutávku: *UŽ NIKDY NEBUTE MUSET NABÍJET ANI OPRAVOVAT.*
Bezprostředně pod tím stálo *ČÍM STARŠÍ,*

*TÍM LEPŠÍ. A úplně nejnižší nabídka:
Odborníci na mezilidské vztahy.*

Evelyn se pousmála, ještě že dostala od Magnussů náhradu za rozbitý hledáček. Jak by si teď mohla dovolit koupit úplně nový hledáček fungující na nový zdroj. Bylo úžasné, že něco takového bylo vůbec vynalezeno.

Vyhlédla z okýnka. Okolo projíždělo spoustu starých aut a zpod kapot jemně světélkovala modrá záře. Skutečně, čím starší tím lepší, usmála se pro sebe.

Vystoupila na další zastávce a spěchala na tribunu. Pohlédla na hodinky. Zdáním skleněná destička dokonale objímala její zápěstí. Ještě, že stihla doběhnout tento letobus, kdyby přijela později, už by bylo dávno po zápase. Bleskurychle si našla místo mezi wethemskými studenty.

Velitelé si právě vyměňovali znaky svých škol a podávali ruce s rozhodčími. Obě nastoupená mužstva stála ve vyrovnané řadě s rukama složenýma za zády. Evelyn těkala pohledem po pretoriánech. Zastavila se u hnědovlasého chlapce. Zvedla se ze sedačky a zamávala Danielovi. Odpověděl jí úsměvem.

Válka probíhala přesně podle plánu wethemští zase zvítězili bez větších obtíží a Palliniové opět prohráli ještě hůře než obvykle.

Po zápase se společně Evelyn s Danielem naobědvali v rychlo občerstvení, kde omylem jednomu robotovi Daniel vyrazil kung pao z rukou, když živě vyprávěl, jak bojoval s Pallinii. Po obědě se vrátili do Wethemské školy. Evelyn opustila Daniela těsně u vchodu do hudebního sálu a vešla bočním vchodem.

Ve vedlejší místnosti si ještě naposledy vyzkoušela nejtěžší úseky a už ji volali do velkého hudebního sálu. S divoce bušícím srdcem prošla okolo řad z křesel. Usadila se ke křídlu situovaném uprostřed místnosti. Cítila na sobě pohledy ze všech stran. Kamkoliv se podívala, hleděli na ni vážné mlčící tváře. Pomalu se posadila a začala hrát. Jakmile zazněly první tóny, uklidnila se a naplno se opřela do kláves.

„Bylo to překrásné.“

„Opravdu jsi hrála moc pěkně!“

Evelyn se jenom rozplývala, když vycházela bočním vchodem, čekalo na ni snad půl tuctu lidí, aby jí blahopřáli.

„Děkuji, je to od vás moc milé.“

Neochotně se vymanila z miniaturního davu a zamířila k Danielovi.

„Děkuji ti,“ podívala se na něj

upřímně.

„Za co?“ nechápal

„Za ty noty, co jsem od tebe dostala“ skromně se usmál.

Za nedlouho poté už Evelyn osamoceně mířila na mimořádný trénink karate. Co nevidět se měli konat zkoušky na černý pásek a ona by jej moc ráda dostala.

Trenér je všechny celou dobu velmi chválil, což znamenalo, že udělali velký pokrok. Jelikož jejich trenér nikdy chválou zbytečně neplýtl. Jednou o něm někdo prohlásil, že je skutečně úsporný člověk.

Pozdě k večeru, kvůli neplánovanému protažení tréninku, se vracela domů, když na zdi domu hned vedle dveří spatřila nakreslenou energicky zdviženou pěst na černém pozadí.

Rozhlédla se

„Ó ne.“ Dřív je slyšela, než viděla. Nezaměnitelné houkání sirény a blikání modrých a červených světél.

„Sakra.“ Bylo by nanejvýš podezřelé, kdyby ji našli u toho znaku-podruhé. Jednou se to mohla stát náhodou, ale dvakrát? Asi těžko by věřili jejím vysvětlením. Kdyby s nimi ještě jel policista David... Zoufale hledala pohledem záchranu. Nepřemýšlela, zběsile se vrhla za roh ulice a pádila na opačnou stranu. Jenže odtud se také ozývalo zesilující houkání sirén.

Skočila do úzké mezery mezi domy. Soukala se na tudy asi sto metrů. Oddychla si, když hlasy policistů slábly. Vynořila se v neznámé zapadlé čtvrti. Rozvážně vykročila do leva, snažila se dostat na hlavní ulici. Potíž bylo v tom, že

ještě nikdy neviděla tuto čtvrť. Myslela si, že za tímto blokem zahne do leva a jednoduše obejde policisty, jenže ulice nehodlal skončit podle Evelyniných představ, stáčela se a klikatila.

Uslyšela tiché hlasy, jak si šeptají. Prudce se otočila dokola, ale nikoho neviděla. Srdce se jí nekontrolovatelně rozbušilo. Zrychleně dýchala. Nabyla dojmu, že její tepovou i dechovou frekvenci musí znát všichni v okolí jednoho kilometru.

Hlasy se ozvaly blíže a zřetelněji. Evelyn přidala do kroku, jenže hlasy ji pronásledovaly. Slyšela je snad ve své hlavě? Pomátla se?

Osvětlení zakolísalo. Naposledy lampy několikrát mrkly a zůstaly naprosto černé. Za zády se jí ozvalo

„Policie! Ani hnout!“ Evelyn ztuhla

v půli kroku a neslyšně klela. Blížili se k ní rychlé kroky. Někdo ji popadl za ruce, které držela nad hlavou a surově jí je zkroutil za zády. Cítila, jak její zápěstí obemkly dva pevné kruhy. Trhnutím ji někdo otočil k sobě. Pohlédla do tváře neobyčejně zanedbanému muži. Vlasy mu zplihle visely přes obličej, zakrývaly tmavé vpadlé oči. Vypadl, že už se hodně dlouho nemyl ani neholil.

„Vy nejste od policie,“ hlesla nejistě Evelyn. Muž neodpověděl, díval se vzhůru, odkud se ozývaly hlasy. Shora se spustilo lano. Rychle ji i sebe přivázal a už stoupali.

„Co to má znamenat? Já jsem nic neprovedla! Já jsem to nenakreslila! Opravdu!“

„Bud' zticha!“ osopil se na ni nevraživě. Evelyn však pokračovala

v protestech

„Vážně, já jsem nic neudělala!“

„Zklapni!“ Evelyninu pozornost upoutala loď nad nimi. Bezpečně poznala hvězdolet. Vždycky takový chtěla mít. Prála si s ním létat na závodech. Jenže se musela spokojit pouze s modelem, co měla doma na policičce. Naštěstí měli od patnácti pravidelné hodiny létání s hvězdolety.

Hvězdolet připomínal velkou tužku sestrouhanou do špičky s postraními odštěpenými dřívky, které se při přistání vysunuly do vertikální polohy a naopak při letu se složily podél hlavní linie.

Byli vtaženi dovnitř. Podlaha pod nimi se zavřela. Hvězdolet vystřelil jako šipka. S Evelyn to smýklo dozadu. Byla by upadla, kdyby ji nezachytil silný pár rukou. Ocitla se tváří v tvář nerudě

vyhlížejíci muži. Vypadalo to, že má navíc ke své bradě ještě tři další. Zamračeně si ji prohlížel.

„Hej, Jacku!“

„Co je,“ zavrčel muž, který Evelyn spoutal.

„Tahle je moc stará.“

„No a co.“

„Jak no a co? Máme nařízeno brát jenom ty mladší. Tahle má nejmíň patnáct.“ Muž jménem Jack hodil po svém kolegovi mrazivým pohledem

„Tak bude pracovat na základně,“ otočil se k nim zády a zamířil do kabiny za pilotem. Muž se čtyřmi bradami pokrčil rameny a násilím posadil Evelyn do jedné ze sedaček po stranách hvězdoletu. Evelyn přejížděla pohledem z místa na místo. Naproti ní u stěny seděl další muž a zamyšleně si ji prohlížel.

Znenadání se z pilotní kabiny ozvaly rozčilené hlasy.

„Policajti! Kruci!“

„Vem to přes díru! Dělej!“

„Jak nás našli, tak rychle? Sakra, máme je za ocasem!“ Evelyn už dávno došlo, že tato sebranka ani zdaleka nebude policie. Potěšila ji zpráva, že policie pronásleduje tyto zločince. Domyslela si, že se ji pokoušejí unést, stejně jako unesli stovky dětí předtím.

„Střílejí!“ muž, který seděl naproti Evelyn, se prudce zvedl a zamířil do pilotní kabiny. Hvězdolet se divoce kymácel ze strany na stranu. Evelyn zůstala sama. Zacloumala pouty, ta ale nepovolila. Vstala a začala hledat cokoliv, co by jí pomohlo k útěku, když se z pilotní kabiny ozval vyděšený výkřik. Okamžik na to se celý hvězdolet otřásl. Evelyn byla

odhozena na sedadla, bolestně zaúpěla a pevně se chytila pásů na připoutání. Loď ztrácela rychlost, až dospěla do bodu, kdy přestala letět vpřed.

Nastal stav bez tíže.

Nekontrolovatelně se točili a přitom padali k zemi. Evelyn vyděšeně vykřikla. Oni tady zemřou! Sestřelili je! A všichni zemřou!

Vlna paniky ji úplně ovládla. Co mám dělat. Co mám dělat! Sakra, co má dělat!!! Koutkem oka zahlédla, skrze okýnko nebezpečně se přibližující zem. Všechny neupevněné věci poletovaly společně s jejími vlasy volně v prostoru. Měla pocit, že se jí zlomí žebra, jak prudce jí bilo srdce. Ve spáncích cítila tupou bolest.

Tvrdá zem se blížila už jenom pět set metrů... všichni tady zemřou, v uších

jí zaléhalo...tři sta metrů...prosím ne...
dvě stě metrů...sto metrů...padesát
metrů...nula.

ZTRÁTA

Ticho, tma, nekonečno.

Něco nepopsatelně krásného ji
volalo k sobě a ona to chtěla následovat.
Cítila, jak jí záře vstupuje do očí a celou jí
zahaluje. Z celé duše si přála dotknout se
toho světla. Alespoň jeden kratičký
okamžik zůstat stát v záři a kochat se tou
nádherou.

Světlo vyslyšelo její němé prosby a
přibližovalo se, velmi zvolna, ale
přibližovalo. Světelná clona ji objímala
pevněji. Přestala dýchat. Měla pocit, že
svým dechem by mohla odváť světlo pryč.

S posledním výdechem ji opustila všechna bolest, cítila se nespoutaná. Už už se dotýkala světla, když kdesi daleko k ní pronikl cizí rozzlobený hlas.

Ne...ne, prosím, nechte mě. Je mi tak dobře.

Hlas se k ní probíjel stále úporněji. Studené ruce ji tlačili zpět dolů do vší té nepohody. Hlas nedbal na její prosby. Vzdalovala se od hřejivého světla. Byla, tak blízko a přitom tak daleko. Pocítila bolavé tělo a chlad.

Něco se zlomilo.

Bolest k ní okamžitě pronikla.
Omdlela...

„Dnes v noci zabránila policie dalšímu únosu dětí. Naši ochránci konečně dostáli svému jménu a předešli několika dalším únosů. Bohužel se nepodařilo nikoho z únosců zadržet,

*všichni byli nalezeni mrtví. Podle
výpovědi několika očitých svědků... “*

Tma. Jsem snad mrtvá? Proč je
všude tolik temnoty. Otevřela oči.
Zamrkala. Nic. Vůbec nic neviděla. Kdo
zhasl všechna světla?

Chtěla se posadit. Zapřela se rukou a
vzápětí vykřikla bolestí. Jakoby jí celým
levým předloktím projel rozžhavený nůž.
Instinktivně si stiskla ruku na prsou a
v sedu se mírně kolébala. Ihned toho
pohybu zalitovala. S každým mělkým
nádechem cítila, jak se jí místo žeber do
boku zahryzávají obrovské tesáky. Hlasitě
úpěla a zatínala zuby, když slyšela rychlé
kroky a cizí hlas.

„Co to děláš? Musíš ležet.“ Něčí
ruce ji jemně, ale nesmlouvavě přitiskli
zpět do lehu.

„Co se stalo? Kde to jsem...a-a- a

kdo jste?“ Odpovědí jí byl zvuk šoupání židle jejím směrem a povzdechnutí, když si někdo sedal.

„Jak mám začít?“ zeptal se hlas odevzdaně

„Co se stalo? Co mám s rukou a se žebry?“

„Havarovala jsi v hvězdoletu, když se tě pokoušeli unést. Přitom nárazu všichni zemřeli až na tebe, ty jediná jsi přežila. Když jsem tě našel, neměla jsi daleko do hrobu, ale podařilo se mi tě jakžtakž dát dohromady. Měla jsi z pekla štěstí.“ Odmlčel se a jakoby mimochodem nezaujatým hlasem dodal „Tu levou ruku máš několikrát přelomenou, taky máš zlomené dvě žebra a...“ hlas se zarazil, zaváhal, poté rychle dodal „Nic, co by nespravilo několik klidných týdnů. Musela si pěkně tvrdě dopadnout, celou

levou stranu máš ošklivě pohmožděnou.“

„Kde to jsem, proč je tady taková tma? A kdo jste vy?“

„Jmenuji se Ned a nevykej mi prosím... Jak se jmenuješ ty?“

„Jsem Evelyn.“

„Dobře Evelyn asi to pro tebe bude těžké... V této místnosti vůbec není tma, ty totiž nevidíš.“

„Cože? Chceš říct, že já nevidím? Jsem slepá? Ale-“ hlas se jí zlomil „Já přece musím vidět! Vždycky jsem viděla!“

„Je mi to líto, ale ano jsi slepá.“ Evelyn se neovladatelně třásl spodní ret, nedokázala to vyslovit. Po tvářích jí stékaly velké slzy. Zajíkala se pláčem

„Ty-ty-mi chceš- chceš mi říct-že-že-že -já -už -ni-ni-kdy- ne-ne-nebudu vidět?“

„Ano“ šeptl skoro neslyšně

„Ale -vždyť v ne-ne-mocnicích mají
-takové –takové přístroje, -co tě -dokážou
vyléčit úplně-ze-ze všeho!“

„Já vím, jenže my nejsme
v nemocnici a já tě tam nemůžu vzít.“

„P-proč“ stále se otrásala velkými
vzlyky

„Protože-“ zaváhal „prostě to nejde.
Vysvětlím ti to později.“

„Ne chci to-chci to vědět h-hned
ted’! Chci být zase zdravá!“ podařilo se jí
už nezajíkat.

„Myslím, že v tvém stavu není
nejlepší se o tom bavit...“ Skočila mu do
řeči.

„Řekni mi to!“

„Ted’ to není důležité...“

„Chci-chci to vědět, proč mě tam
nemůžeš vzít! Chci s-se uzdravit! Já

nesmím být slepá!“ Zhluboka se nadechl a vychrlil všechno jedním dechem.

„Protože jsme na Zemi, tady nejsou nemocnice a nahoru se nikdy nedostaneš.“

Evelyn bezděky otevřela ústa.

„M-my jsme na Zemi?“

„Ano.“

„Myslela jsem...“

„Mýlila ses“ hlas se přemáhal k trpělivosti.

„To znamená, že já-já se nikdy-“
opět se jí po tváři začaly kutálet slzy,
rychlým pohybem zdravé ruky si je setřela

„Ano, je mi to líto...“ Pronesl bez
emocí, zvedl se k odchodu. Evelyn
slyšela, jak otvírá dveře, kroky se
zastavily.

„Měla by ses s tím smířit...a
odpočívat.“

„Smířit?“ opakovala nevěřícně,

„Smířit?!“ právě řekl něco, co neměl „Já nechci být slepá!“ téměř křičela, „Nechci být nějaký mrzák! Ty si myslíš, že se s tím jednoduše smírím?!“ Dveře se s klapnutím zavřely.

„Kam jdeš! Já se s tím nikdy nesmírím! Nebudu slepá! Chci zase vidět! Chci- chci-“, uvědomila si, že už je dávno pryč.

Jestli si myslí, že se ze dne na den smíří s tak náhlou změnou, šeredně se pletl. Evelyn si stále opakovala, že to nemůže být pravda a čekala, kdy se probudí z toho hororového snu. Když se nedočkala probuzení, uchýlila se k méně žádostivému přání a čekala, kdy se rozsvítí světla. Jenže nikdo nepřišel, nikdo nezmáčkl vypínač u dveří. Zoufale se držela možnosti, že Ned jí lhal a naschvál v místnosti nechal tmou, aby si z ní krutě

vystřelil.

S téměř fanatickou nadějí překonala bolest, když se zvedala. Tiskla si levou ruku s dlahou k hrudníku. Velmi pomalu a nejistě postupovala vpřed. Zdravou rukou tápala před sebou. Cestou převrhla židli a vrazila do stolu. Konečně dosáhla stěny. Jela dlaní po dřevě, dotkla se nějaké kožešiny, až ucítila pod bříšky prstů jiný materiál. Nahmátla kliku a otevřela.

Uvítal ji chladný vánek na tváři. Měla oči pevně zavřené. Pomalu, velmi pomaloučku otvírala oči. Zamrkala, jenže to nepomohlo. Nic neviděla, jen nejasnou šedou masu. Možná je noc. Byla, tak zoufalá, že by uvěřila sebe divnějšimu vysvětlení, jen kdyby nemusela přijmout nevyhnutelné.

Zvedla hlavu k obloze. Proč jen na ní nejsou hvězdy? Proč se právě teď

schovávají? A kam se poděl měsíc. Možná je jen zataženo. To se stává. A proč tedy nevidíš ani na krok? zašeptal pochybovačný hlásek.

Vykročila a nohou zatápala ve vzduchu. O patnáct centimetrů níže narazila na schod, to však nezabránilo jejímu pádu. Vykřikla bolestí. Těžce oddychovala a kolébala se na boku.

„Řekl jsem ti, abys odpočívala,“ ozval se neutrální hlas zleva.

„Jenže-já-nechci-odpočívat“ odsekávala Evelyn slova skrz zaťaté zuby. Kroky tlumené trávou se přibližovaly. Zastavili se těsně u ní. Nedův hlas se ozval přímo nad ní.

„Uděláme dohodu ano? Dnes budeš odpočívat a zítra si promluvíme. Vyhraje oba dva, ty se dozvíš, co potřebuješ a já...já musím ještě něco

zařídít.“ Nečekal na odpověď, vytáhl ji na nohy a nekompromisně ji napůl odvěkl, napůl donesl do postele za bolestného hekání.

„Teď spi. Musím odejít a vrátím se až večer, tak neproved' nic hloupého.“ Kroky se přesunuly někam do leva. Slyšela, jak něčím šramotí a potom odchází.

„Kam jdeš?“ vystřelila nečekaně s otázkou

„Pryč.“ odsekl netrpělivě.

„Kam pryč? Ty mě tady necháš samotnou?“ neskryvaně se zděsila „Vždyť jsme přece na Zemi! V pekle na Zemi!“

„A co má být?“ z Nedova hlasu byla poznat podrážděnost.

„Co-co když mě napadnou nějakí vězňové? Nebo radiací zmutované zvířata?“ v tom jí přišla na mysl ještě

horší myšlenka „A je tady vůbec bezpečno? Není tady radiace?“

„A i kdyby byla, tak co chceš dělat?“ Ned už vážně neměl čas ani trpělivost. „Poslouchej mě. Nikdo tě nenapadne ani nesežere, to ti můžu zaručit, prostě tady počkej. Zatím se trochu prospí, já se brzy vrátím... Dobře?“ dodal smířlivějším tónem. Evelyn neochotně zamumlala souhlas.

Po Nedově odchodu nastalo hrobové ticho, pouze ptáci tlumeně štěbetali za okny. Evelyn si nebyla jistá, jestli tady vůbec okna jsou. Vlastně vůbec netušila, jak to tady vypadá.

V tichu přemítala a stále se vracela k jedné jediné myšlence. Nemůže být slepá. Odmítala si připustit, že bude slepá, to prostě nemohla být pravda. V jejím životě se někde musela stát chyba.

V jedno jediném okamžiku bylo všechno perfektní. Měla milujícího přítele, skvělou školu, vysněnou budoucnost na dosah. V tom krutém okamžiku se všechno zvrhlo, její budoucnost se roztříštila na miliony kousků, které už se ani nesnažila dát dohromady.

Jakoby si až teď uvědomila, co to znamená. V její odmítající mysli se něco zlomilo. Už nikdy si nezahraju na klavír. Nepřečtu si jedinou knížku. Nikdy neuvidím hrát pretorian. Nepodívám se na hvězdy. Už nikdy nespatřím Danielovu tvář. Ach kdyby tady tak byl Daniel, všechno by bylo jednodušší. On by mi pomohl, postaral by se o mě. Jenže Daniel byl tam nahoře a ona byla dole. Jediný člověk, na kterého se mohla v tuto chvíli obrátit, byl Ned. Evelyn k němu pocítila náhlou vlnu nenávisti. Proč jí vůbec

zachránil život, když se k ní teď choval nedůtklivě až s opovržením. Měl ji radši nechat umřít. Ulehčilo by to jim oběma.

Její myšlenky se nakonec stočily k sebelítosti. V duchu spílala, proč se tohle všechno muselo stát právě jí. Proč se nemohla jednoduše zabít, třeba si zpřerážet všechny kosti v těle. Proč přišla zrovna o zrak.

Její nálady se měnily mrknutím oka. V jednu chvíli proklínala Neda, v jinou myslela na Daniela a v další se zalykala srdceryvným pláčem. V proměnlivém rozpoložení, ani nevěděla, kdy usnula.

Probudily ji až pleskavé zvuky. Mátožně otevřela oči a snad minutu se smiřovala s tím, že opravdu nic neuvidí. Zaznamenala také jiné zvuky než pleskání na střeše. Podivné škrábání. Setřela si z obličeje sůl po zaschlých slzách a zvedla

hlavu. Měla pocit, že je v místnosti ještě větší tma než předtím. Asi pět kroků od ní se ozval hluboký hlas.

„Vyspala jsi se dobře?“ Evelyn se posadila a mžourala do nicoty. Ned nečekal její odpověď, za neustálého škrábání mluvil dál klidným hlasem.

„Ted' bys měla něco sníst. Uvařil jsem polévku, ale...upřímně nejsem nejlepší kuchař.“ Slyšela, jak se zvedl od stolu a kráčel ke zdi napravo od ní. Zacinkalo nádobí. Kroky se přesunuly k ní. Ned jí do rukou vtiskl horký talíř se lžící. Evelyn zahučela něco, jako děkuji.

Až nyní si uvědomila, jak je hladová. Opřela se zády o dřevěnou zeď a pustila se do jídla. Bylo zvláštní jíst a přitom absolutně netušit co. Chutnalo to jako kousky vařeného kuřecího masa s divnou zeleninou. Mezi sousty se zeptala

„Co to je?“ Ned už zase podivně něčím škrábal nalevo od ní. Zabručel

„Vařené maso z herkosaura, carotkotykev, hrášek, brambory a nějaké koření.“ Evelyn se zakuckala

„Maso z čeho? Carot-? Co?“ škrábání na chvílku ustalo.

„Herkosaurus a carotkotykev...“ opět se ozval ten podivný zvuk doprovázený Nedovým hlasem. „Já zapomněl ty jsi shora...“

„Je to vůbec jedlé?“ dokázala ze sebe dostat mezi sousty.

„Zatím se z toho nikdo neotrávil.“ Ozvalo se znuděně.

„Co to je ten herkosaurus?“ ptala se s plnou pusou.

„Herkosaurus?“ opakoval nepřítomně „To je velké, chlupaté zvíře, které se loví na maso.“

„A carotkotypkev?“ právě asi něco takového spolkla

„To je zase zelenina. Připomíná mrkev nafouknutou do tvaru dýně.“

„Aha...“ Neozývalo se nic jiného než cinkání lžice o talíř a škrábání. Evelyn se přestala ládovat a vychutnávala poslední sousta. Jakoby mimochodem nadhodila

„Je den nebo noc?“

„Den, je kolem...“ škrábání ustalo „je kolem osmé ráno.“ Ned pokračoval ve své činnosti.

„Takže se tě můžu na něco zeptat?“

„Ano.“ pronesl zamyšleně. Evelyn se zhluboka nadechla a vypálila s otázkou, která ji děsila už od včerejšího dne.

„Budu už navždycky slepá?“

Škrábání náhle ustalo. Bylo slyšet pokládání předmětu na stůl a odsunování

židle. Měla pocit, že se na ni upřeně dívá, tvrdit to nemohla s jistotou. Ned začal rozvážně, vážil každé slovo.

„Nejsem lékař, ale myslím si, že tvoje poškození zraku je trvalé. Viděl jsem už více případů jako jsi ty a nikdy se z toho ti lidé nevyлéčili.“ Evelyn zachovávala kamennou tvář. Přemýšlela o všech variantách a byla smířena i s tou nejhorší. Včera to bylo hned několik hrůzostrašných změn, co ji přivedlo do tak nepříčetného stavu, ani se Nedovi nedivila, že odešel.

Dnes to nehodlala dopustit. Musela být silná. Jak neustále připomínal její trenér v karate, potřebovala větší sebekázeň. Evelyn mluvila přehnaně klidným hlasem, až to působilo nevíryhodně.

„Nahoře, na Terram latam jsou

v nemocnicích takové přístroje, které tě umí vyléčit úplně ze všeho. Kdybych - čistě teoreticky- kdybych se dostala nahoru do nemocnice k těm přístrojům, vyléčili by mě?“ Ned dlouho mlčel. Asi po minutě konečně promluvil

„Nejsem si jistý. Žádné takové přístroje tady dole nemáme a ještě nikdo, kdo oslepl, se nedostal nahoru. Je to téměř nemožné.“

„Co kdybych prostě zašla za policií a řekla jim, kdo jsem, že jsem se sem dostala omylem...“ Ned jí skočil do řeči.

„Kdyby tady nějaká policie byla, určitě by tě šoupla do vězení. A věř mi žádná policie tady dole není pouze strážci a ti šoupnou do vězení úplně každého, koho uvidí a je jim jedno, jak jsi se sem dostala a jestli to je nebo není omyl.“ Evelyn se však nevzdávala naděje.

„Dobrá...Říkal jsi, že je téměř nemožné dostat se nahoru. To znamená, že nějaká šance je? Dokázal to už někdo?“

„Samozřejmě. Několik lidí se opravdu dostalo nahoru, vzápětí je ale chytli a poslali zpět. Navíc potřebuješ pomoc zvenčí. Musíš mít někoho nahoře.“ Ned s probouzející se nadějí v hlase dodal „Máš nahoře rodinu?“

„Ne,“ uťala chladně Evelyn „ale, mám přítele, který by mi určitě pomohl.“

„Hmm, tím bych si nebyl tak jistý. Jedná se o opravdu nebezpečnou pomoc. Ne každý to riziko podstoupí...

Každopádně nyní ho nemůžu nijak kontaktovat. Ten zatracený krám už se zase rozbil.“ Evelyn velmi popudilo, jak se vyjádřil o Danielovi, odsekla

„Tak si kup nový.“ Ihned věděla, že řekla hloupost.

„Jenže tady nejsou žádné obchody s hledáčky,“ bylo znát, jak moc se přemáhá ke klidnému tónu. „Tady dole to není jako na Terram latam.“ Ned se zhluboka nadechl, ale ať chtěl říct cokoliv, spolkl svá slova. Dlouho mlčeli, až Evelyn nečekaně řekla

„Kdo vlastně jsi, Nede?“

Neodpověděl hned, pouze se posunul na židli. Opatrně se otázel

„Jak to myslíš, kdo jsem?“

„Ale no tak! Já vím, že na Zemi jsou zřízeny velké vězeňské komplexy. Nikdo jiný kromě vězňů a jejich strážců na Zemi nežije. Takže jsi nějaký uprchlý vězeň? Nebo strážce dezertér?“ Ned mlčel.

„Nic neříkáš? Mlčení znamená souhlas. Mám to tak chápat?“ Nedův hluboký chladný hlas se Evelyn zakousl až do morku kostí.

„Nic o mně nevíš.“

„Tak mi to pověz.“ Vyzývavě ho vybízela.

„Neptej se na věci, kterým nerozumíš!“ zasyčel mrazivě a ukončil debatu. Rychlými rozzlobenými kroky se k ní přiblížil. Evelyn ztuhla, na chvíli měla pocit, že by jí velmi rád vlepil políček místo toho jí nešetrně vytrhl prázdný talíř z rukou. Slyšela rachotit nádobí, když jej umíval. Oddechla si, když se vzdálil.

Posadila se se zkříženými nohama a zády se opírala o dřevěnou stěnu. Musela se trochu nahnout na stranu, aby ulevila zlomeným žebrům. Každý její pohyb doprovázelo hekání.

Když byl Ned s prací hotoví, přešel místnost zpět ke stolu a opět začalo něco tiše škrábat na stole. Evelyn se ozvala asi

po minutě pokorným hlasem.

„Promiň...“ Ned jenom zabručel něco v odpověď. Kapky deště intenzivně bušily do střechy. Evelyn se zdálo, že déšť ještě zesílil, naznačovalo jí počasí něco? Myslel si déšť, že přehluší její slova? Možná by měla mlčet...

„Nede?“ pronesla tiše.

„Hmm...?“

„Co to děláš?“

„Co je ti do toho,“ vyjel na ni popuzeně.

„Jenom se ptám!“ hájila se dotčeně.

„Neptej se a lež,“ zasyčel skoro jako had.

„Proč jsi na mě našťvaný?“ nechtěně zvýšila hlas

„Nejsem na tebe našťvaný!“ zvýšil hlas i Ned.

„Proč jsi mě tedy zachraňoval. Měl

jsi mě nechat radši umřít! Prospělo by to nám oběma!“ křičela Evelyn.

„Vážně?! Ted’ když o tom přemýšlím, máš pravdu, měl jsem tě nechat být! Protože od tebe se žádného vděku NIKDY nedočkám!“ Veškeré škrabotání na stole ustalo.

„A za co bych měla být vděčná?! Zato že jsi ze mě udělal mrzáka!?“ Evelyn na Nede vykřičela všechno, co měla na srdci ani si nevšimla, že ze stolu spadla sklenice s vodou a jen tak tak se nerozbila. „K čemu je mi život, když jsem *slepá*?! Co asi můžu dělat, když ani nepoznám, jestli je den nebo noc!“ Její křik se změnil spíš v plačtivý nářek.

„Už nikdy si nezahraju na klavír! Nikdy neuvidím Daniela! Navěky zůstanu trčet na Zemi se svým zachráněným životem! a díky komu? Díky tobě!“ Ani si

to neuvědomila, ale po tvářích jí stekla slza. Měla pocit, že pukne zlostí a zoufalstvím najednou jestli nikomu neřekne, co právě prožívá.

„Ze dne na den jsem ztratila všechno. Úplně všechno! Byla jsem tak hloupá! Myslela jsem si, že mám krásnou budoucnost a najednou...“ zlostně si setřela z obličeje slzy. „Najednou se zřítím v hvězdoletu a-a.“ Koktala a sotva to dokázala vyslovit. „Byla jsem tak blízko...Bylo mi dobře jen-jen kdybych šla za tím světlem. To *ty* jsi mě nenechal jít! Mohla jsem zemřít a nemuselo ze mě být tohle!“ Tragicky máchla rukou a obsáhla celé své tělo. Popotáhla

„Je-je“ opět si osušila rukávem oči „je ze mě mrzák“ dořekla s přemáhaným zoufalstvím. Cítila se beznadějně, neviděla žádné východisko ze svého

postavení. Ned k ní tiše promluvil

„Já vím, jak se cítíš...“ Evelyn zlostně odsekla

„Ne to teda nevíš! Díky, ale tvoje sentimentální řeči vážně nepotřebuju! To ty za všechno můžeš.“ V Nedovi se vzedmula vlna nevázané zuřivosti k její nevděčnosti.

„No prosím! Já jsem ti chtěl pomoci. I teď se ti snažím pomoci, ale ty nechceš! Obviňuješ mě, protože se s tím neumíš vyrovnat.“ Evelyn uhodila jeho slova jako políček. Překvapeně sebou škubla. Něco hluboko uvnitř ní vědělo, že má pravdu, jenže si to nehodlala připustit.

Nikdo už nic víc neřekl. Kapky deště zpomalily své zběsilé bušení do střechy. Velmi polehoučku přestávalo pršet. Ani ne za dvě minuty mračna konečně vzdala své snažení. Venku se nesměle ozývali

švitořící ptácci.

Ned rázně odložil věci na stůl.

Mírně upjatým tónem pronesl

„Měla bys jít na chvíli ven. Sluníčko by ti mělo udělat dobře.“

„Ne děkuji.“ Ozvala se uraženě Evelyn „Radši zůstanu tady a budu se se sebou vyrovnávat, abych tě náhodou nezačala obviňovat.“ Ned si povzdechl a otevřel dveře.

„Jak myslíš...já jdu ven,“ prudce zabouchl dveře. Evelyn zůstala sama. Bylo hrozné jen tak tady sedět s vědomím, že nahoře by ji dokázali vyléčit. Ani ne deset kilometrů nad hlavou stály nemocnice, které by jí pomohly.

Asi půl hodiny vydržela trucovitě sedět na posteli, poté se vzdorovitě zvedla. Když zatvrzelost neměla žádné výsledky, přemohla ji zvědavost. Ned si

venku pískal nějakou písničku.

Opatrně kráčela k místu, kde slyšela otvírat dveře, přitom se snažila, aby jí pod bosýma nohama nevrzaly dřevěná prkna. Pomalu otevřela dveře. Zaplavila ji vlny neznámých vjemů. Nikdy si neuvědomila, jak má bystrý sluch a citlivé prsty. Nikdy v životě si nevšimla tolika rozdílnosti materiálů. Jakoby se jí neskutečně zlepšily všechny smysly, která jí ještě zbyly. Někde nalevo si Ned pískal veselou písničku.

Zabouchla za sebou dveře. Po včerejších ukvapených rozhodnutích se tentokrát poučila a zdravou rukou před sebou našmátrala roh zábradlí. Nohou našla o kousek níž schod, který jí včera způsobil tolik utrpení. Když dopadla nohou na schod, hekla a zkřivila tvář bolestí. Zpřerážená žebra se nemilosrdně

ozvala. Nedovo pískání sláblo, až ustalo.

Evelyn našla další schod o poznání rychleji. Objevila ještě jeden a poté už stála bosými chodidly v mokré trávě. Otočila hlavu k místu, kde si myslela, že je Ned. Ten se opět s přehnanou vervou rozpískal.

Evelyn pustila zábradlí a náhle se ocitla úplně na volném prostranství. Absolutně vůbec netušila, jak to tady vypadá, možná to ani nechtěla vědět. Ned přestal něčím bouchat a dokonce zapomněl i pískat. Evelyn se k němu otočila čelem. Slyšela, jak se Ned znovu přehnaně pustil do práce.

„Bud’ tak laskav a přestaň pískat. Já vím, že mě pozoruješ“ každým kouskem mu dávalo jasně najevo, jak ji urazil „... navíc pískáš hrozně.“ Ned se zatvářil překvapeně, to samozřejmě nevěděla.

„Dobrá...“ Jeho kroky zněly dutě na dřevěné verandě. Slyšela skřípání dřeva o dřevo, jak posunoval židlí. Ned musel mít židle snad úplně všude.

Evelyn se od něj vzdalovala, až za sebou slyšela líně se protahujícího Neda.

„Tam bych nechodil.“

„Proč?“ odsekla drze.

„Jen tak...“ Nevěnovala mu pozornost a udělala další krok, ihned toho zalitovala.

„Je tam jezero...“ Evelyn poděšeně vykřikla a urychleně se stáhla z chladné vody. Zatřepala bosou nohou ve vzduchu, aby si ji osušila. Otřásla se odporem. Proč právě teď musí ještě narazit na vodu, jakoby toho bylo málo. Otočila se o devadesát stupňů do leva. Aniž si to uvědomila, mimoděk se stáčela pořád do prava, až téměř mířila opět k jezeru.

„Tam bych taky nechodil.“ Evelyn se tentokrát zastavila.

„Proč?“ otázala se opatrnějším tónem.

„Je tam les.“

„Ten mi snad neublíží,“ ušklíbala se. Nedovo mlčení ji znejistělo „že?“ dodala znepokojeně. Ned nezaujatě až líně prohodil

„Dělej, jak myslíš, jen prosím moc nevyděs toho herkosaura, co stojí před tebou.“ Evelyn zapištěla a o překot se snažila vrátit do bezpečí domu, jenže zakopla a teď se válela po zemi. Se zaťatými zuby si přitom držela dlahu na ruce.

„No tak neříkal jsem ti, abys ho nevyděsila? Ted' se za ním budu muset hnát přes pět kilometrů.“ Ozval se vyčítavě Ned. Evelyn bylo upřímně jedno,

kolik kilometrů bude Ned herkosaura pronásledovat. Nechtěla s tím neznámým zvířetem mít nic společného.

„Je pryč?“ vydechla s neskryvanými obavami.

„Ano...bohužel jsi ho vyděsila k smrti.“

„Já že ho vyděsila k smrti?“ nestačila se divit. „Vždyť jsem cítila, jak na mě dýchal!“ Ned nic neodpověděl. Evelyn se pomalu obezřetně zvedla a zamířila k Nedovu hlasu. Málem si ukopla palec, když narazila bosým chodidlem do dřevěného schodu.

„Au!“ vypískla a ublíženě se po hmatu dobrala k Nedovi. „Tak mi přece pomoz!“ vyštěkla nerudě. Měla na něj vztek ani nevěděla proč, ale bylo to lepší než se utápět v žalu. Ned se neochotně pohnul a pomohl jí posadit se do

houpacího křesla. Slyšela, jak si sedá naproti ní.

„Žijí v tom lese nebezpeční tvorové?“ vychrlila ze sebe úzkostlivě.

„Jestli myslíš herkosaury, pak ano.“ Evelyn po něm střelila chladným pohledem, uvědomila si, že to pro ni začíná být cizí vyjadřovat se gesty. Z Nedova hlasu poznala těžce skrývané pobavení

„Samozřejmě, tam můžeš potkat, taky šavlozuby, plachtíny, vlky a-“ dramaticky ztišil hlas „bečkodrtě.“ Evelyn napjatě opakovala

„Bečkodrtě?“

„Ano.“ opět nasadil dramatický tón „Bečkodrtě.“

„A co-co dělají?“ V očekávání se otázala. Ned se opřel pohodlně do křesla.

„No...jak už jméno napovídá-drtí

bečky.“

„Drtí bečky?“ nechápala Evelyn

„Přesně tak, líp bych to neřekl,“
spokojeně se houpal v křesle Ned.

„A co je na tom hrozného?“ stále
nechápala.

„Přece všechno!“ zahlaholil Ned
tónem, který naznačoval nepochopení
s jejím nepochopením. „Představ si, že si
stlučeš takovou hezkou bečku třeba na
dešťovou vodu pod okap a on ti ji
bečkodrt' přes noc zničí!“

„To, ale není tak hrozné.“ Pronesla
nejistě.

„To mi povídej, nebo radši ne, jinak
ti dám stlouct tu bečku, co mi rozbil
posledně.“ Evelyn Neda podezřívala
z nemístného humoru, bohužel nemohla
nijak zjistit, jestli se směje nebo ne.

Ticho se mezi nimi usadilo, jako

nevítaný host. Nikdo nevěděl, jak se jej zdvořile zbavit. Až Evelyn nenuceně řekla

„Takže my jsme na Zemi?“

„Ano“ protáhl Ned, netušil, kam chce hovor směřovat.

„To znamená, že tady nejsou tuny prachu a radiace?“

„Kdyby byly, tak nemůžeme dýchat a být naživu.“

„Ale s tou mutací je to pravda.“

Naznačila v očekávání souhlasu.

„Ano, důkazem jsou bečkodrti, herkosauři, šavlozuby, plachtíni, carotkolykve a spoustu dalších.“

„Ale na lidech se mutace nijak neprojevila?“ s obavami položila otázku.

„Ne, všechny lidi to tady totiž zabilo. Dokud tady byla radiace a mraky popela, nikdo na Zemi nemohl žít, kromě zvířat, co přežila atomové bomby. Vědci

přišli na způsob, jak urychlit vymizení radiace-“ skočila mu do řeči.

„Ne, ve zprávách říkali, že tak daleko vědci ještě nejsou-“ oplatil jí stejnou mincí.

„To co říkají veřejnosti, není ani zdaleka pravda. Zamlčují, lžou a unášejí děti.“

„Oni- Cože? Unášejí děti? A kdo vůbec?“ Ned zaváhal

„Říká se jim Mocná hrstka. Patří k nim nejzámožnější rodiny a vysoce postavení představitelé vlády i firem.“ Evelyn zalapala po dechu

„A kdo to je?“

„Mám jistá podezření...“

„Tak kdo k nim patří?“ dožadovala se odpovědi.

„Myslím si, že by to mohl být Wolff. Už delší dobu ho sleduju a ne vše

co dělá se mi tak úplně zamlouvá.“

„Wolff? To nemůže být Wolff!
Vždyť lidé ho mají tak rádi! Zlepšuje
životní úroveň na periferiích. Našel řešení
s přeplněnými věznicemi-“

„Ano to tedy našel,“ neodpustil si
ironický tón „šoupnul všechny sem na
Zemi, ale trochu se mu to vymklo
z rukou,“ ušklíbl se Ned.

„Jak to, vždyť přece všechny
věznice fungují jedna báseň,“ podezřívavě
přimhouřila oči, ač si nebyla jistá, jestli se
na ni dívá.

„Nesmíš věřit těm žvástům, co říkají
médiá. Ani polovina z toho není pravda a
když už, tak hezky upravená! Vězeňské
komplexy sice ze začátku opravdu
fungovaly jedna báseň, poté ale došlo
k hromadným útěkům. Skoro to vypadalo
jako sabotáž. Přes tři čtvrtiny vězňů

uteklo a dodnes jich ještě hodně utíká. Dokonce se z toho pro někoho stal koníček. Takový Czeslaw Tříkrátpláchlý to dělá čistě pro zábavu. I když teď už by se měl přejmenovat na Desetkrátpláchlý.“

„Jak nám, ale mohou tohle všechno zamlčovat, vždyť Wollf byl nedávno na návštěvě jedné věznice, viděla jsem o tom reportáž a všechno vypadalo v pořádku!“ rozhorlila se Evelyn

„Samozřejmě na kameru vypadá všechno jak má, ale nemůžeš tvrdit, že věznice na Zemi jsou opravdu takové, když se tam nezajdeš podívat osobně. Popravdě už ničemu nevěřím, jen když to vidím na vlastní oči.“ Evelyn bodl osten smutku. Zaraženě mlčela a snažila se všemožně vymyslet jakoukoliv odpověď. Ned si také uvědomil svůj omyl, spěšně se omlouval.

„Já jsem to tak nemyslel. Promiň.“

„To je v pohodě. Jenom...jenom si“ těžce dořekla „zvykám.“ Opět nastalo ticho, nikdo se neměl k mluvení. Ptáčekové švitořili, jarní slunce příjemně hrálo a houpací křesla spokojeně vrzala.

„Nede?“

„Ano?“

„Jak to že víš tolik o tom, co se dělo tady na Zemi?“ zeptala se pomalu. Ned mlčel, zřejmě si nemyslel, že je dobré odpovídat. Když už Evelyn nabyla dojmu, že to přejde mlčením...

„Byl jsem tou dobou také zavřený.“

„Za co?“ vyhrkla dříve, než se zamyslela.

„Nechci o tom mluvit.“ Ned nasadil nepřirozený, kovový tón.

„Aha...“ Evelyn předpokládala, že to tak dopadne, teď ji ale ještě víc sžírala

neskonalá zvědavost, dozvědět se o Nedovi něco víc. Už delší dobu někde v zadu v mysli se ukrývala myšlenka, co když je masový vrah nebo něco horšího. Musela si přiznat, že o něm zhora nic neví.

„Co tvoje ruka?“ snažil se změnit téma.

„Jo, bolí to, ale už to není tak strašné jako včera... Víš, včera to pro mě bylo hned několik šoků, takže to byl dost špatný den. Pochybuji, že ještě někdy zažiju horší. Navíc ještě přšelo a-“ Evelyn si skousla ret. Co to tady plácám. Tak zoufale se snažila působit nenuceně, až dosáhla pravého opaku. Ned se znenadání zamyšleně zeptal.

„Proč se bojíš vody?“

„Já se nebojím vody!“ prskala pobouřeně. Měla dojem, že Ned se na ni

šklebí.

„A proč jsi tedy málem vyletěla z kůže, když jsi šlápla do jezera?“ neodpustil si jízlivý tón.

„Protože jsem to nečekala.“ Odsekla nakvašeně.

„Opravdu? Já tě varoval,“ dodal pobaveně.

„Kdy přesně?“

„Když jsem říkal, že bych tam nechodil.“

„To bylo varování?“

„Ano.“ Evelyn si odfrkla, chtěla si založit ruce na prsou, jenže si pouze bolestivě narazila levou ruku. Nepřipustila si však žádné zasténání.

„Měla by sis jít zase lehnout,“ připomenul Ned.

„Tak jo,“ zabručela Evelyn a neobratně se zvedla. Po hmatu našla dveře

a otevřela. Došourala se k posteli, kde ztěžka dopadla. Slyšela Neda za sebou zavřít dveře.

Zabořila se do postele a podepřela si zdravou rukou hlavu. Brouzdala se šťastnějšími vzpomínky. Vzpomínala na Daniela na Terram latam a jak jí bylo krásně, když ještě viděla. Představovala si, jak to v malé chatě asi vypadá. V nejdivočejších myšlenkách se jí míhal před očima obrovský chlupatý herkosaurus se šavlozubem. Necelou hodinu vydržela klidně ležet, zatímco Ned něčím stále škrábal na stole.

Evelyn se zvedla. Přidržovala se okraje postele, tímto způsobem se dostala ke kraji lůžka a vzápětí nahmatala dřevěnou zed'. Vydala se doleva s konečky prstů zkoumajícími materiály. V koutě se jí pod nohy zapletly látky, jen tak tak

neupadla. Ned zvedl hlavu od své práce.

„Co to zase provádíš?“ Evelyn odpověděla otázkou.

„Co to tady je?“

„Tam spím,“ zabručel a opět se ozvalo tichounké škrábání.

„Spíš?“ divila se. „Proč, ale-aha.“ Evelyn zmlkla. Právě jí došlo, proč si Ned ustlal na podlaze.

„Já...klidně ti vrátím tvou postel, můžu-“

„To je v pořádku, ty jsi zraněná, musíš se pořádně vyspat.“

„No ...tak dobře...díky“ dodala rozpačitě. Sunula se podél jiné zdi blíž k Nedovi. Vrazila do židle. Nyní se pomocí hmatu snažila zorientovat. Poznala stůl a v rohu u zdi dvě lavice seskládané do tvaru L. Ned seděl zřejmě naproti Evelyn na jedné z nich. Se zájmem

se také posadila a šmátrala po stole.

Narazila na tenounké placaté věci.

„Co to je?“ zvedla to v ruce.

„To je přece papír,“ užasl nad její nevědomostí.

„Papír? A k čemu je dobrý?“ zaujatě jím mávala ve vzduchu a divila se, že je tak lehký.

„Na psaní. Když si potřebuješ něco zapsat a potom si to přečíst.“

„To se ještě používá? Viděla jsem něco takového v muzeu.“

„Jo“ zabručel „stále zapomínám, že jsi shora.“ Evelyn jeho narážky ignorovala.

„A jak na ten papír dostaneš slova?“

„Napíšeš je. Vezmeš si propisku a píšeš.“ Naznačil Ned věčným tónem.

„Ty umíš psát?“ zeptala se ho až s posvátnou úctou.

„Samozřejmě, každý umí psát...tedy každý tady dole umí psát.“

„A naučíš mě to?“ Ned zaváhal
„Prosííím,“ dodala a naklonila hlavu na stranu.

„Dobrá, ale když ty hmm... totiž- no prostě- když jsi...“

„Slepá,“ dořekla za něj pevným hlasem a pokývala hlavou, jakoby si to sama potvrzovala.

„Správně“ chytil se slova opět Ned
„tak to asi nepůjde,“ nasadil omluvný tón.

„To-to nevadí. Tak mi aspoň řekni co je to ta prefixka.“ Ned si odevzdaně povzdechl.

PŘÁTELÉ

Uběhl týden a Evelyn se pomalu ale

jistě smířovala se svým handicapem. Každý den žasla nad něčím novým a divila se věcem, které Ned považoval za samozřejmost. Už dávno se dozvěděla, že Ned nemá žádného Coopera ani samovařicí kuchyň a co bylo největším překvapením-ani hledáček.

„Ty nemáš hledáček?“ kulila Evelyn oči div, že jí nevylezly z důlků.

„Ne momentálně žádný nemám,“ klidně objasňoval Ned a přitom pobíhal po místnosti a hlasitě bouchal se všemi šuplíky.

„Děláš si ze mě srandu?“ odpověděl jí prásknutím dvířek skřínky.

„Vypadám na to?“ opáčil chladně.

„No...po pravdě...ani nevím.“

Evelyn naklonila hlavu na stranu a dělala, že si jej zkoumavě prohlíží. „Vážně nemáš hledáček? Ani jeden jediný, malinkatý-

někde schovaný...? Ne? Nic?“ až moc hlasitě si povzdechla. Bylo slyšet jen Nedovi rychlé kroky a práskání dvířek od komody.

„Mimochodem, co to máš v té velké skříni, kterou tak úmorně prohledáváš už po čtvrté? Nějak mi neslouží zrak, ale řekla bych, že když jsem se tady zorientovávala, narazila sem tam na něco jako vycpané sako?“ Odpovědí ji bylo pouze ještě větší praštění. „Co tam máš?“

„Ale nic,“ odpověděl Ned zdánlivě nezaujatým tónem.

„Když řekneš *nic*, tak to něco bude,“ vyzvídala Evelyn.

„Když řeknu, že tam nic není, tak tím myslím, že tam opravdu nic není!“ Evelyn raději změnila téma.

„Kam vlastně jdeš?“ Ned položil všechny nalezené věci na stůl.

„Pryč.“

„A kam pryč?“ neodbytně dotírala.

„Na lov,“ odpovídal v čím dál kratších větách Ned. Začínal být opravdu nedůtklivý.

„Na lov? Proč? Kam, snad ne do lesa?“

„Ano na lov, ano do lesa a protože potřebuju peníze.“

„Já myslela, že na Zemi nejsou peníze.“

„Ale jsou. Peníze jsou vždycky a všude to si pamatuj...Kam jsem to-ááá tady.“ Ned právě všechny nashromážděné věci na stole cpal do batohu.

„A kdo ti je dá?“

„Přece ten, co si bude chtít koupit můj úlovek.“

„A kdo by si ho chtěl koupit?“
zapochoybovala. Ned přestal s balením a

vrhl na Evelyn vražedný pohled. „Ještě, že jsem slepá, jinak bych si musela tvoje pohledy nějak vyložit,“ důležitě prohlásila.

„Jak sakra víš, jak se tvářím?“ žasl nabručeně.

„Instinkt,“ šibalsky se usmála. „A co vlastně jdeš lovit?“

„Herkosaura,“ oznámil prostě.

„Toho, co jsem podle tebe vyděsila k smrti?“

„Přesně toho,“ přisvědčil spokojeně.

„Neříkal jsi náhodou, že utekl deset kilometrů daleko?“

„Pět,“ upřesnil a hodil si batoh na záda.

„Kdy se vrátíš?“

„Až ho najdu a dovleču sem,“ opáčil bezstarostně a otvíral dveře.

„Aha...tak-ahoj,“ hlesla Evelyn.

„Zatím!“ práskl dveřmi. Slyšela, jak se Nedovi kroky vzdalují a utichají v trávě. Trvalo téměř celý den, než se vrátil. Evelyn zatím obešla chatu a svým vnitřním zrakem si zmapovala okolí. Zjistila, že pod okapem skutečně stojí rozmlácená bečka a trochu se otrásla. Na druhé straně verandy objevila malou oplocenou zahrádku s podivnou směsicí rostlin. Nebyla si jistá, jestli se jí rostliny zdají jiné kvůli tomu, že je poznává jenom hmatem, nebo jsou takové i napohled.

Když už se připozdívalo, vrátil se konečně Ned. Evelyn jej slyšela už hodně zdálky. Sotva přišel k verandě, s heknutím svalil ze zad do trávy něco velkého. Evelyn jej neviděla, ale soudila, že musí vypadat hrozně. Houpala se v jednom z křesel.

„Jaký byl lov?“

„Skvělý“ řekl ironicky. Evelyn nadzvedla jedno obočí, ikdyž si nebyla jistá, jestli se dívá.

„Proč tolik nadšení?“

„Ale...mělas pravdu, opravdu utekl deset kilometrů. Až se budu chtít příště někoho zbavit, řeknu tobě, abys ho vyděsila.“

„Ha-ha...moc vtipné.“ Ned si protáhl bolavá záda.

„Můžeš ho vykuchat. Já se jdu umýt,“ prohlásil unaveně.

„To tedy ne,“ protestovala hlasitě.

„Co ne, nemám se jít umýt nebo ho nechceš vykuchat?“

„Nebudu se hrabat v nějakém mrtvém herkosaurovi. Navíc mám zlomenou ruku!“ zamávala levačkou v dlaze.

„Máš pravdu, zapomněl jsem ti dát

rádu do života: použij pravou ruku.“
Dořekl chladně a zamířil do chaty, už nereagoval na její protesty.

„Nikdy jsem to nedělala! Počkej!
Kam zase jdeš? Nede! Nede!!!“ Zvedla se
z křesla, vzápětí si to ale rozmyslela a
klesla nazpět. Asi za minutu slyšela
otvírání dveří a dobře známý hlas.

„Tak jak to jde?“

„Nijak,“ zabručela Evelyn. Ned si ji
upřeně prohlížel a potom smrtelně
vážným tónem dodal.

„Když mě hezky poprosíš, možná ti
pomůžu... Zatím o tom uvažuj, já se jdu
vykoupat.“ Nedovi boty třikrát kleply o
schody.

„A kam vlastně?“

„Přece do jezera.“ Evelyn zkřivila
tvář nechutí. „No co se tak šklebíš. Když
nemáš ráda vodu ty, neznamená to, že já

taky...Mimochodem měla by ses taky brzo vykoupat.“ Otočil se na patě a odešel. Evelyn se přesunula, sedla si na schody a v duchu nadávala, proč právě teď musí být slepá. Měla tušení, že Ned se právě svlékl jen do spodního prádla. Vzápětí se ozvalo hlasité cákání, jak skočil do vody.

Rozehнала nemístné myšlenky. Po chvílce se ozvalo z jezera

„Nechceš se přidat?“

„Ne díky!“ křikla v odpověď.

„Umíš vůbec plavat?“ zapochyboval hlasitě Ned.

„Samozřejmě!“ Nevěděla, jak si má vyložit jeho mlčení a tak si raději nebudovala žádné domněnky. Asi za deset minut vylezl z jezera. Podle hlasu poznala, že je mnohem spokojenější, než když přišel.

„Vidím, že jsi celá žhavá pustit se

do toho herkosaura.“

„No jo, jen těžko skrývám to nadšení,“ ušklíbla se ironicky.

„Tak prosím, jen do toho,“ povzbouzel ji se širokým úsměvem.

„A pomůžeš mi?“ zašvitořila. Ned si udělal z dlaně kornoutek, který si přiložil k uchu.

„Nějak jsem přeslechl ten konec.“

„Prosím...“ hlesla odevzdaně.

„Když mě tak hezky prosíš.“ Podal jí ruku a pomohl jí zvednout se na nohy. Společně pověsili herkosaura za zadní nohy ke střeše verandy. Evelyn pomáhala jen jednou rukou a šetřila žebra.

„Jak si ho mohl unést? Vždyť je strašně těžký! Váží nejmíň padesát kilo!“

„To není zas tak hodně“ pokrčil rameny „Řekl bych, že je stejně těžký jako ty. To máš jednou svou váhu a to opravdu

není moc.“ Evelyn už se raději nevyjadřovala k tomu, že ji srovnává s herkosauřem.

Ned vytáhl z kapsy u kalhot nůž a pustil se do práce. Evelynin úkol spočíval v odebírání toho, co jí Ned dával do příslušných kbelíků. Zvláště oddělovala svalovinu, srdce, játra, ledviny a ostatní pozůstatky. Ned si pochvaloval

„S tebou mi to jde hezky rychle. Stihneme to ještě před tím, než se úplně setmí.“ Evelyn se jakoby mimochodem otázala

„Takže- tady bydlíš sám už dlouho?“

„Hmm,“ přisvědčil, aniž by na ni pohlédl.

„A jak dlouho?“

„Asi dva roky,“ podal jí další kus masa.

„A není ti tady smutno?“

„Ani ne.“ Pozdě do noci čtvrtili a pŕlili obrovské kusy, které poté Evelyn zabalila a uložila do kbelíku s vodou. Všechny kbelíky uložili do bezpečí „sklepu,“ jak to nazýval Ned. Evelyn podle hmatu poznala, že sestoupili do asi dva metry hluboké jámy kolem dokola zpevněné pouze chabými trámy.

„Tomuhle ty říkáš sklep?“ s odporem se ploužila podél jednoho trámu.

„Máš snad něco lepšího?“

„Vždyť je to jenom díra v zemi!“

„Jo a přesně taková díra je teď velice užitečná, když nechceš, aby tě v noci navštívili vlci.“

„Vlci?“ opakovala slabším hlasem.

„Ano vlci.“ Ned právě uložil poslední z mnoha kbelíků a soukal se ke

schodům k východu.

„A je jich tu hodně?“ zajímala se Evelyn.

„Spousty,“ přisvědčil horlivě Ned.
„Tak už pojď.“ Vytáhl Evelyn po schodech nahoru a zavřel sklep. Celou cestu Evelyn pozorně naslouchala, jestli někde v dálce neuslyší vlčí vytí. Doslechla se pouze netrpělivého Nedova pobízení.

Noc strávila neklidným spánkem, měla dojem, že slyší kroky okolo chaty. Neodvažovala se Neda vzbudit, i když slyšela jeho neklidné oddechování necelého půl metra na podlaze za svou hlavou. Ráno se vzbudila nevyspaná, zívala na celé kolo. Posadila se na posteli.

„Nede?“ Nikdo se neozval ani nečekala odpověď, málokdy přistihla brzy zrána Neda v chatě. Postavila se, při šouravé chůzi se protahovala. Ztuhla

v půli kroku s rukama napřaženými nad hlavou. Slyšela rozčilené šeptání.

„...tě to napadlo?!“ Rozčiloval se ženský hlas.

„Já nevím! Prostě mi to v tu chvíli přišlo jako dobrý nápad,“ zvýšeným hlasem odpovídal Ned.

„Víš, jaké komplikace to všem přináší?! Nemůžeš-“ Co Ned nemůže se Evelyn, nedozvěděla, protože Ned ji přerušil naléhavým šepotem.

„Pst, nekřič tolik. Když ji vzbudíš, uslyší nás.“ Ženský hlas opustil jakékoliv šeptání, nyní opravdu křičela.

„JI!? JI?! Neříkals, že je to žena!“

„Ani jsem neřekl, že je to muž,“ bránil se Ned.

„Ty idiote!“ vrískala žena.

„Já jsem říkal, že bude běsnit,“ poznamenal pobaveně nový mužský hlas,

zněl mladě a energicky, bohužel se ztrácel v křiku.

„Ty zatracený idiote! Co sis myslel?! Co s ní teď budeme dělat?! Předlož nám svůj skvělý plán! No tak, já čekám!“ Ned cosi tiše řekl, čemu Evelyn nerozuměla, nato ho přerušil nepřítelný hlas.

„Tak já ti povím, co budeme dělat! Zavedeš ji do města a necháš ji u Atylie-“

„Ne“ přerušil ji rozhodně Ned. Zatímco žena popadala dech, ozval se mužský hlas tiše, ale ne dost, aby jej Evelyn přeslechla.

„Je aspoň hezká?“ Odpověděla mu žena syčivě

„Vy muži, není na vás spolehnutí. Jakmile vidíte hezkou tvářičku, zapomínáte na své povinnosti. Ts.“ Její kroky se vzdalovaly, ještě za sebou

zavolala „Já ještě nezapomněla na Ingy, doufám, že ty taky ne.“ Evelyn ještě neslyšela v Nedově hlase větší emoce. Tichým nebezpečným hlasem řekl

„Mlč! a vypadni odsud.“ Bylo to horší než kdyby křičel. Evelyn se neodvažovala pohnout. Asi by neměla nic z toho slyšet, přesto nedokázala odpoutat ucho od dveří. Nastalé ticho přerušil klidný mužský hlas.

„Moc to přehání. Musíš jí dát čas, aby se s tím smířila. Znals naši matku?“

„Jen krátce.“ Zabručel Ned v odpověď.

„I to stačí...no jo geny nezapřeš.“ Po hodné chvíli dodal. „Vidím, že jsi složil herkosaura.“

„Hmm.“

„Kolik-?“ hlas zmlkl na začátku věty. Evelyn sluchem pátrala té náhlé

příčiny. Téměř neslyšné kroky vrzly na dřevěné verandě. Ztratila oporu, když se dveře nečekaně otevřely. Vypadla na ranní slunce a bez hnutí ležela na zemi. Z křesla promluvil pobavený hlas

„Vidím, že jsi nezahálel a naučil ji špehovat.“ Ned jej ignoroval, ledovým hlasem se obrátil k Evelyn

„Kolik jsi toho slyšela?“ Tyčil se nad ní jako hora, sršela z něj nepopsatelné vznětlivá energie. Evelyn si nebyla jistá, jestli ho chce opravdu rozčítit. Myslela si, že Ned je nedůtklivý, ale svým způsobem milý. Ted' si to nemyslela, cítila, že by jí byl schopen ublížit, kdyby chtěl.

„Řekněme, že všechno důležité,“ namáhavě se zvedla.

„Sakra“ zaklel Ned a kopnutím zavřel dveře.

„Už dlouho jsem tě neslyšel

nadávat, to je dobré znamení,“ povzbudivě řekl neznámý hlas. Otočil se k Evelyn „Máš dobré účinky na jeho zdraví...a morálku.“

„Marco,“ napomenul již mírnějším tónem neznámého Ned.

„Nepředstavíš nás, Nede?“ Ned se zhluboka nedechl a klidně vydechl, jeho hlas se změnil téměř k nepoznání

„Evelyn tohle je Marco. Marco tohle je Evelyn... spokojený?“

„Naprosto. Těší mě Evelyn.“

„Mě také,“ odpověděla trochu zaraženě. V tuto chvíli opravdu neočekávala, tak zdvořilé chování. Ned je přerušil věcným tónem.

„Jedu do města. Marco můžeš tady zůstat s Evelyn než se vrátím.“

„Jedu s tebou,“ oznámil s úsměvem Marco.

„Dobrá, tak Evelyn ty tady zůstaneš.“

„Pojedu s vámi,“ vyhrkla s nadšením, že se konečně něco děje.

„V žádném případě.“

„No tak Nede, měl bys jí ukázat město.“ Požadoval smlouvavým tónem Marco.

„Absolutně vyloučeno,“ neoblomně trval na svém Ned.

„Dobrá město počká, ale co její ruka? Měla by se nechat ošetřit od někoho-hmm- kvalifikovanějšího než jsi ty.“

„Od kdy se vyjadřuješ v tak složitých větách?“ ptal se Ned s povytáhlým obočím.

„Od té doby, co je to potřeba,“ šibalsky se usmál Marco. „Každopádně Evelyn by měla jet s námi, co na to říkáš“

Evelyn?“

„Samozřejmě, ta moje ruka se vůbec nezlepšuje, měl by se to podívat někdo-kvalifikovanější.“ Evelyn si nebyla jistá, jak se Ned tváří, jeho mlčení ji nenechalo na pochybách, že usilovně přemýšlí.

„Jdu naložit toho herkosaura, Evelyn zatím si nastup.“ Kdyby nebyla slepá, jistě by si s Marcem vyměnili spiklenecké pohledy.

„A čím, že to pojedeme?“ obrátila se k Marcovi.

„Hvězdoletem,“ oznámil prostě.

Evelyn zapomněla zavřít ústa

„Hvězdoletem?“ opakovala

„To je takový velký stroj, který umí létat,“ vysvětloval trpělivě.

„Já vím, co to je,“ odsekla „ale vy máte hvězdolet?“ vydechla s posvátnou úctou.

„Už to tak bude.“ Marco vstal a seběhl po schůdcích „Jdu pomoci Nedovi, nastup si.“

„Ale kde je? Marco? Marco?!“ To je tedy pěkné a jak má asi vědět, kde je hvězdolet? Evelyn opatrně sestoupila z verandy a s rukama tápajícíma před sebou postupovala vpřed. Nemusela hledat dlouho, hvězdolet není právě nejmenší. Narazila pravou dlaní na studený kov. Podle hmatu se ploužila podél hvězdoletu. Omylem zmáčkla tlačítko na otevírání dveří, takže se před ní vyklopily drobné schůdky. Vylezla nahoru a ocitla se uvnitř v pilotní kabině. Přejela dlaní po křivkách sedačky a posadila se na místo pilota. Uchopila do rukou ovládání hvězdoletu a představovala si, jak se vznáší nad krajinou.

Vyrušilo ji hekání a šoupání vzadu

v nákladním prostoru. O chvíli později se vynořili za ní Ned s Marcem.

„Vidíš, Nede a máme kapitánku! Vsadím se, že umí létat lépe než ty.“ Ned neodpovídal a stiskem Evelynina ramene jí dal najevo, aby se zvedla, poté se sám posadil do sedačky a bylo slyšet pouze cvakání tlačítek. Marco si vedle ní povzdechl

„Sofia se neměla zmiňovat o Ingy, potom se vždycky Ned chová takhle.“

„Kdo je Ingy?“ zajímala se Evelyn, Ned úmyslně vpadl do jejich hovoru.

„Budu potřebovat druhého pilota,“ oznámil, jakoby nic.

„Vždyť je to jenom hvězdolet, to zvládneš sám,“ odbyl ho Marco, ale sedl si do druhé sedačky po Evelynině pravé ruce. Motory zažehly a pomalu se vznesli o několik čísel. Hladce plynule stoupali,

až náhle prudce vyrazili vpřed. Evelyn se musela chytnout záhlavníku sedačky, aby neupadla. Jakmile se let stabilizoval, Marco se otočil k Evelyn a přenechal řízení Nedovi. Předstíraným šepotem, ale tak aby je spolehlivě slyšel i Ned jí řekl

„Měl už dvacet čtyři nehod.“

„Vážně?“ ujišťovala se nevěřícně.

„Ne jenom dvacet tři,“ upřesnil klidně Ned. „Ta jedna se nepočítá, protože ještě ani nebyly nastartované motory.“

„No jo,“ potvrdil Marco se špatně skrývaným smíchem „protože jsi ani nestihl nastartovat a už jsi naboural!“

„Nenaboural jsem!“ znělo to spíš jako zavrčení než jako lidský hlas.

„Zapomněl jsem, ty ses totiž omráčil!“ To už se Marco nespoutaně řehtal, zatímco Evelyn nevěděla, jestli je to moudré. Neznala Nedovu tichou tvář,

kterou právě předváděl.

„Nechceš nám říct, jak se to stalo?“
popichoval jej.

„Sklapni Marco.“ Zbytek cesty se Evelyn bavila s Marcem, vyhýbali se jakékoliv zmínce o Nedovi nebo záhadné Ingy. Nedovo mlčení bylo více než dost výmluvné. Asi za půl hodiny hvězdolet zpomalil a Ned suše konstatoval

„Jsme na místě.“ Marco společně s Nedem navedli hvězdolet k bezpečnému přistání. Evelyn vzrušeně naslouchala každému sebe slabšímu zvuku. Čekala, že město na sebe upozorní hlukem, tak jako tomu byla zvyklá nahoře, ale nic zvláštního se neozývalo.

Vystoupili z hvězdoletu a Ned s Marcem začali vynášet náklad. Naložili rozporcované zvíře na malou plošinu, která se bez pomoci vznášela. Přece jen na

tom tady dole nebyli až tak zle.

„Pojď“ zavelel Ned. Vydala se za jeho hlasem, ale bylo těžké udržet směr i rychlost. Po několika desítkách kroků se Ned prudce zastavil až do něj Evelyn zezadu narazila.

„Co je?“ dožadovala se vysvětlení

„Takhle to dál nepůjde. Chyt' se mě za rameno.“ Poslechla. Šmátrala dlaní před sebou, ale Neda nenašla. Vzal jí ruku a položil si ji na rameno. Ten náhlý dotyk v ní vyvolal strach. Nikdy si neuvědomovala, že Ned má taky tělo. Znamenal pro ni pouze hlas se jménem. Nikdy jej neviděla, nedotýkala se jej. Neuvědomila si to až do teď. Byl vysoký, musela držet ruku nataženou vzhůru a klopýtat mu v patách.

Celou cestu se Ned s Marcem dohadovali na ceně. Evelyn si všimla, že

museli přistát v lese a teď po měkké pěšině sestupují dolů. Po několika minutách chůze a dohadování se zastavili.

„Co se děje?“ zajímala se Evelyn, odpověděl jí Marco, zatímco Ned se vyprostil z pod její dlaně.

„Musíme se prokázat, než vejdemo.“ Ned v nepravidelném rytmu zaťukal na něco před nimi. Poté se v rychlém sledu ozvalo klepání tlačítek.

„Marco, můžeš mi prosím říct, co Ned dělá?“

„Ale ovšem. Právě vypsál heslo pro vstup, bohužel heslo je nesprávné. Změnili jej... Dlouho si tady nebyl, Nede.“ Slyšela Marcovi kroky a nové klepání do tlačítek. Něco zarachotilo a se skřípotem se otevřelo.

„Jdeme,“ zavelel Ned a opět si položil Evelyninu dlaň na rameno. Cítla,

jak se Ned před ní skrčil, až držela ruku téměř vodorovně.

„Měla by ses taky se-“

„Au!“ vypískla a chytila se za hlavu

„Varoval jsem tě,“ připomněl jí nenuceně Ned.

„Vážně? Jako s tím jezerem?“
neovládla jízlivý tón.

„Teď jsem ti to řekl přímo.“

„Ale pozdě,“ zamračila se.

„To jsem vážně nechtěl.“ V jeho hlase nebylo ani stopy po lítosti. Marco jejich neustálé popichování nijak nekomentoval. Šli necelých dvě stě metrů stále se svažující chodbou. Poté spirálovitě klesali a za nimi tiše vrněla vznášecí plošina. Evelyn se zdálo, že museli sestoupit o dobrých sto metrů. Z neustálého točení do leva se jí motala hlava. Nejednou po nerovné cestě

klopýtla. Musela se opřít o stěnu a nahmatala hlínu. To znamenalo, že šli tunelem.

„Jsme tady,“ oznámil Ned a zastavil se, s Evelyn to cuklo. Málem do něj zase narazila. Nelíbilo se jí být na někom tolik závislá. Ráda by se procházela sama, prohlížela by si všechno a mohla klást otázky, takto ani nevěděla, na co se má ptát. Ned se k ní otočil čelem.

„Budeš se mě dobře držet a neupoutávat na sebe zbytečně pozornost. S nikým se moc nebav a hlavně neprozrazuj nic o sobě.“

„A o tobě můžu?“ zamrkala na něj. Ned se k ní otočil zády a pronesl hlasitě do prázdna

„A proto nikdy nic nepovídám malým, zvědavým holkám.“

„Nejsem malá!“ ohradila se

pobouřeně Evelyn.

„Právě zvedl jedno obočí,“
informoval ji velmi ochotně Marco.
Evelyn se otočila k němu

„Vždyť nejsem malá! že ne?“
dožadovala se souhlasu. Marco zaváhal

„Řekl bych, že máš normální výšku“
poté si to rozmyslel a dodal „Na svůj
věk.“ Ned před nimi hlasitě otevřel
dvoukřídlé dveře a Evelyn zaplavil
nespočet nových vjemů. Hluk, křik,
smích, směsice nejrůznějších hlasů, vrčení
přístrojů a frkání zvířat. Zalila ji vlna
tepla a pach lidských těl namačkaných na
sobě. Vzrušením se jí rozšířili oči.

„Páni“ vydechla ohromeně. „Slyším
tolik hlasů a cítím tolik vjemů...je to
kouzelné. Jak pod zemí může žít tolik
lidí? A proč vlastně?“ Ned nahmatal její
ruku a položil si ji na rameno, vykročili.

„Kde jinde by měli žít? Nikde není bezpečno. Strážci pročesávají lesy a louky napovrch. Myslím, že jim už pěkně dlouho leží v hlavě, kam se všichni uprchlíci schovali.“

„A jak to že nenašli tvou chatu? A vlastně vůbec, proč nežiješ tady s nimi?“ Cítila, jak zvedl ruku a poškrábal se na krku.

„No...moje chata je na bezpečném místě, jsem si jistý, že tam se strážci nikdy nevypraví.“

„Proč? Proč by nemohli objevit tvou chatu?“ Pod její dlaní se nepřírozeně napřímil, nepůsobil právě uvolněným dojmem.

„Teď není vhodná doba o tom mluvit.“ Evelyn se zamračila, ale nijak to nekomentovala. Nebyla si jistá, jestli je Marco slyší přes všechn ten křik a vřavu

kolem. Podle chování usoudila, že musejí být přátelé, nebyla si jistá, jak dobří. Možná nechtěl mluvit před ním. Přesto se však odhodlala k otázce, která ji velmi zajímala.

„A proč nežiješ tady?“

„A proč bych měl?“ vypálil s odpovědí, jakoby ji měl nachystanou předem.

„Připadá mi to tady veselejší a míň...hm-opuštěné,“ vysoukala ze sebe nakonec.

„A co když mám rád samotu?“ Ned zabočil do leva. Pokračovali mlčky. Sem tam na Neda někdo zavolal pozdrav nebo si prohodili několik zdvořilostních frází. Evelyn, jak už bylo jejím zvykem, musela do všeho strkat prsty a nenechala Neda chvíli bez otázek.

„Vidím, že jsi slavný,“ konstatovala

s nadzvednutým obočím.

„Hmm“

„Máš hodně přátel,“ nebyla to otázka spíše fakt.

„Nejsou to přátelé,“ odporoval s klidem.

„A kdo tedy?“

„Jen lidé, co mě znají.“

„A nejsou to tví přátelé? Tomu nerozumím.“

„Pochopíš časem. Jsme namístě,“ oznámil Ned a zastavil, tentokrát byla Evelyn připravena a nevrazila do něj.

„A kde jsme?“

„U Atylie.“

XXX

Evelyn polilo horko, křečovitě Nedovi zmáčkla rameno. Nemohl si toho nevšimnout.

„Nenechám tě tady,“ ujišťoval

j klidně.

„Vážně? A co tady teda děláme?“
ráda by si ho podezřívavě změřila,
bohužel nemohla.

„Na tu ruku se ti musí podívat
někdo-kvalifikovanější.“ Slyšela otvírání
dveří. Vzduch kolem se změnil. Chvíli si
myslela, že vstoupili do staré učebny
chemii. Evelyn se vzpamatovala. Jakmile
za nimi Ned zavřel (Marco zůstal venku
hlídat herkosara) hluk z města utichl.
Jakoby někdo ztlumil ovladačem zvuk.
Vykročili a jejich kroky se rozléhaly
v dlouhé chodbě.

„To je nemocnice?“ zajímala se
Evelyn

„Něco na ten způsob,“ přikývl Ned.

„Kdo je Atylia?“ štválo ji, že musí
každou informaci z Neda páčit. Nikdy se
sám od sebe nerozmluvil a když už něco

řekl, tak se choval nedůtklivě a úsečně. Zvlášť dnes, co se všichni zmínili o Ingy. Evelyn by velmi zajímalo, kdo to je.

„Řídí to tady.“ Odbočili několika chodbami. Ned vypadal, že se tady vyzná, sebevědomě zahýbal za roh. Evelyn zavadila zraněnou rukou o rám dveří, ale nepřipustila si žádné bolestní syknutí. V místnosti slyšela tlumené hlasy. Panoval zde klid, křik venku se jich vůbec netýkal.

„Ahoj Nede, co to bude tentokrát?“ Evelyn se zdálo, že se usmál, tlak v jeho ramenou se uvolnil. Měla pocit, že do něj *víc vidí*, když se ho dotýká.

„Ahoj Ati, naštěstí tentokrát mi nic není.“

„Přišel jsi mě jen tak navštívit?“ v melodickém hlase bylo znát pobavený podtón.

„Mohla by ses na ni podívat?“

„Samozřejmě,“ odvětil laskavý hlas.

„Co nás trápí?“ Ned Evelyn pomalu dovedl k lůžku, kde byla nucena se posadit. Bylo zajímavé, že nikdo se nezmínil o její slepotě. Že by byli všichni tak ohleduplní?

„No...moje ruka-“ začala ze sebe soukat Evelyn, Ati jí skočila do řeči.

„Propána, kdo ti tu dlahu zavazoval?“ Ned se špatně skrývanými rozpaky začal

„Jááá-už radši půjdu. Musím pomoci Marcovi prodat toho herkosaura. Počkej tady na mě.“

„A kam bych asi šla,“ zabručela Evelyn, ale Ned už ji neslyšel, spěšně vycouval na chodbu. Evelyn s úzkostí uvažovala, jestli se opravdu vrátí nebo dá na řeči té ženy a nechá ji tady. Z myšlenek

ji vytrhla Atylia.

„Já jsem Atylia, ale říkej mi jenom Ati.“

„Evelyn, těší mě.“ Stiskli si ruce. Bylo zvláštní dodržovat etiku i v tak absurdní situaci. Atylia jí zatím odmotávala obvaz na levém předloktí a přitom si brbla něco o ješitných bláznech, co si nenechají poradit od odborníka.

„Vy jste lékařka?“ zeptala se zvědavě Evelyn

„Ano. Bude to chtít rentgen, drahoušku.“

„Vy tady máte rentgen?“ užasla.

„Ano-ty asi nebudeš zdejší?“ bylo to spíš konstatování než otázka. Vzpomněla si, co jí řekl Ned, že by se neměla s nikým moc vybavovat ani o sobě nic prozrazovat. Ati na ni, ale působila uvolněným dojmem, měla pocit, že jí může věřit.

„Ne, to nejsem.“ Na nic víc už se Ati nezeptala, promluvila, až když si prohlížela rentgenové snímky proti světlu.

„Tu ruku máš pěkně zlomenou. Obě dvě kosti jsou přelomené a tvoje žebra taky žádná sláva.“ Ati nemluvila, jako doktor v odborných frázích a přesto působila zkušeněji. „Bude to chtít pořádnou sádku a šest týdnů klidu. A s těmi žebry...vím, že to bolí jako d'as, ale máš je pouze naražené a naražené bolí víc než zlomené. Můžu ti dát něco od bolesti, ale budeš to muset přetrpět, tak tři, čtyři týdny.“ Ati jí vtiskla do dlaně kelímek s tekutinou.

„Vypij to, ztratíš cit v ruce, abych ti ji mohla narovnat a zasádrovat. Mimochodem, proč tě Ned nepřivedl dřív? Ty zranění jsou dost stará.“ Evelyn to nerada přiznávala

„Já nevím, ani nevím, jestli to měl vůbec někdy v úmyslu. Skoro nic mi nevysvětlí.“

„Jo, tak to málokomu,“ Ati Evelyn zvedla levé předloktí. Cítila pouze, že hýbe ramením kloubem, zbytek jakoby ztratila.

„Vy ho znáte?“

„Ovšem, ale netvrdím si říkat, že dobře. Často se tady staví s něčím zlomeným nebo prostřeleným-říká, že jsou to náhody. Jenže kolik lidí se náhodou málem přizabije?“ Ati mluvila zachmuřeným hlasem a s nějakým lékařským tajemstvím si očividně nelámala hlavu. „Tak, teď se prosím posuň do prava, musím mít po ruce svůj stolek.“ Evelyn poslechla. Ati jí položila nečekanou otázku

„Kde jsi přišla ke všem těm

modřinám?“

„To víte...náhoda.“

„Jo,“ přikývla ironicky Ati „vypadá to, že jsi sletěla nejmíň ze třetího patra po schodech a potom tě podupalo stádo slonů...to by nasvědčovalo náhodě.“ Dál už se k tomu nevyjadřovala.

„Tak, už to je. Ruku bys měla začít cítit, tak za dvě minuty. Zatím se ti můžu podívat na oči-jestli chceš.“

„To-to byste byla hodná,“ špitla Evelyn. Ati ji vzala za bradu a otáčela jí hlavou na všechny strany. Palcem jí přidržela horní víčko. Několikrát se Evelyn zablesklo před očima, když jí Ati mávala baterkou před obličejem a ptala se jí, jestli něco vidí, potom oznámila.

„Vypadá to na klasické ozáření. Je mi líto, ale nemůžu s tím nic udělat.“ Evelyn s tím, tak nějak počítala i Ned jí to

řekl, přesto si neodpustila otázku
„Nahoře v nemocnicích mají
přístroje, jsou to taková lehátka s-“
„Vím, co myslíš.“ Skočí jí do řeči
Ati.

„Myslíte, že by mě uměli vyléčit?
Viděla jsem už hodně slepých lidí, kterým
pomohli.“ Ati mlčela, poté promluvila
opatrným tónem.

„Myslím, že máš určitou naději.
Tvoje *slepota* není genetická, takže-ano
myslím, že by ti ty přístroje měli
pomocť.“ Evelyn se zářivě usmála.

„Děkuji.“

„Za co?“ nechápala Ati

„Za všechno.“ Potom ji ještě něco
napadlo. Ztišila hlas „Připadám vám
malá?“

HRA NA OTÁZKY

„Víš, chtěla bych ti jenom říct, že“ hledala správná slova „jsem ráda, že ses pro mě vrátil.“

„Vážně sis myslela, že poslechnu Sofiu a nechám tě tam?“ opáčil chladně Ned.

„No...abych pravdu řekla, tak jsem si nebyla jistá,“ znělo to dost výmluvně. Nechtěla se o tom už bavit a tak si radši sedla do křesla pro druhého pilota. Marco totiž zůstal ve městě a hvězdolet přenechal Nedovi, aby se měl jak dostat k chatě. Museli být hodně dobří přátelé, aby Marco svěřil neskutečně drahý hvězdolet do rukou Nedovi. Evelyn se neudržela

„Jak je možné, že jsi měl dvacet čtyři nehod.“

„Dvacet tři,“ odsekl Ned.

„A jak jsi mohl nabourat, když jsi ani nenastartoval motory?“

„Nenaboural jsem,“ rozhořčil se tiše. Evelyn si uvědomila, že z něj jde větší strach, když mluví tiše, než když křičí, připadalo jí to zvláštní.

„A co se stalo?“ dotírala neodbytně. Čekala, že neodpoví, když promluvil s hořkostí v hlase

„Spěchal jsem a když jsem nastupoval, praštil jsem se do hlavy, potom jsem se opřel o stěnu a omylem zmáčkl tlačítko na zavírání dveří. Přivřel jsem si lem kabátu, jak jsem se ho snažil vyškubnout, klopýtl jsem dozadu a narazil do ovládací páky. Otevřeli se nouzové brzdící padáky s hvězdoletm to šklublo dozadu a já jsem se uhodil o hranu sedačky a zůstal v bezvědomí.“

„A to byl střízlivý,“ ozval se Marcův pobavený hlas. Evelyn sebou škubla a pátrala po zdroji hlasu. Marco s nimi přece nemohl letět. Ned nezapochyboval ani na vteřinu sebral černou krabičku a mrštil jí otevřenými dveřmi do nákladního prostoru, div, že se nerozletěla na kousky.

„Šmírák jeden zatracený,“ ulevil si Ned. Evelyn zaslechla z nákladního prostoru ozvěnou mnohonásobně zesílený hlas

„Já to slyšel!“

XXX

K chatě dorazili v pod večer. Evelyn netoužila po ničem jiném než spadnout tváří napřed do postele a už nikdy se odtamtud nevyhrabat. Ruka zavěšená v dlaze ji tížila a žebra pekelně bolela. S Nedovou pomocí se dopotácela k chatě a

nechala ho vrátit se k hvězdoletu ani se jej nezeptala, kolik za herkosaura utržil. Asi ne příliš mnoho-podle toho, jak práskl s věcmi na zem mu to náladu rozhodně nezlepšilo.

Ve dveřích se zarazila. Napravo od ní něco pípalo. Obezřetně se plížila ke zdroji zvuku. V rohu na lavici nahmatala Nedův batoh s malou kovovou krabičku. Otáčela jí v ruce a hmatem se snažila zjistit, co to je. Slyšela za sebou vstoupit Neda.

„Ještě tohle se mu pokazit“
překypoval nevraživostí „Co víc se může ještě stát?“ Vytrhl Evelyn krabičku z ruky a na její dotazy neodpovídal. Hrubě krabičkou mrštil stejně jako tou v hvězdoletu. Krabička odletěla na protější stěnu a spadla pod stůl, kde stále, nyní nakráple, pípala. Evelyn se rozhodla

moudře mlčet. Ulehla do postele a snažila se nevnímat nepravidelný pískot.

Vzbudil ji výkřik. Polekaně sebou trhla. Zrychleně dýchala, všechny její smysly se pohotově zmobilizovaly. Co to bylo? Neodvažovala se pohnout, aby jí žebra nepřipomněla, co je to bolest. Ned se na podlaze ve spánku přetočil, neslyšel to. Pátrala v tichu, jestli nezaslechne vytí vlků nebo bečkodrtě.

Výkřik. Ned zasténal a něco rychle drmolil. Evelyn mu nerozuměla, ale měla dojem, že slyší „prosím“. Ani ne půl metru od její hlavy ležel na zemi a křečovitě svíral lemy přikrývky, ona to však nemohla vidět. Pouze slyšela, jak zrychleně dýchá. Opět bolestně zaúpěl. Srdceryvně vykřikl

„Ne!“ Evelyn slyšela, že přestal pravidelně oddechovat, musel se posadit.

Kdyby teď natočila hlavu dozadu, viděla by mu do obličeje, jenže ona byla *slepá*.

Nedovo dýchání se pomalu zklidňovalo. Přejel si rukou po tváři. Evelyn nevěděla, jestli má dát najevo, že je vzhůru. Rozhodla se, že bude držet víčka pevně semknutá, pouze poslouchala. Podlaha mírně zavržala, když se nadvzedl, aby se podíval, jestli Evelyn spí. Ned se téměř nehlučně zvedl. Bylo slyšet pouze otvírání dveří a cítit závan nočního vzduchu.

Ráno se Evelyn probudila později než obvykle. Nevěděla, jak to poznala, ale byla si tím absolutně jistá.

„Dobré ráno,“ pozdravil ji Ned unaveným hlasem. Vsadila by se, že má kruhy pod očima.

„Ahoj,“

„Nachystal jsem ti snídani.“

„Děkuji,“ zašeptala. Neobratně se oblekla pomocí jedné ruky za zástěnou, kterou tam připevnil Ned, aby měla soukromí. Poté si sedla ke stolu naproti němu. Přistrčil k ní talíř. Kdyby viděla, zkoumavě by si Neda prohlížela, takto musela soudit jenom podle hlasu a to nebyla právě lehká záležitost, zvlášť ne u Neda.

Dnes se choval jinak. Byl unavený, jistě nevyspaný, podrážděný a taky víc zdvořilý. I Evelyn se chovala jinak-reagovala na jeho náladu.

Vzala si krajíc chleba a opatrně ukousla. Byl namazaný máslem a něčím, v čem poznávala marmeládu. Zajímalo by ji, jak takové potraviny Ned tady dole sehnal.

Dlouho mlčeli, Ned šramotil náhradím na stole, sem tam se ozvalo

přiškrcené zapípaní. Konečně se odhodlal prolomit ticho

„Musíme si promluvit.“

„Dobrá. O čem?“

„O všem, ptej se mě a já ti budu odpovídat,“ zaváhal a dodal „když to uznám za vhodné.“

„Tak jo,“ souhlasila. Byla překvapena, ale nechtěla to dát najevo.

„Zahrajeme si takovou hru. Každý položí otázku a když oba dva budeme souhlasit, že odpovíme, tak se oba dva dozvíme *pravou* odpověď, když si budeš myslet, že to za to nestojí, nemusíš odpovídat, ale taky se nedozvíš odpověď na tvou otázku. Rozumíš?“

„Naprosto, ale jakou mám jistotu, že nebudeš podvádět?“ nadzvedla obočí.

„Máš mé slovo,“ ujistil ji pevným hlasem.

„Doufám, že tvé slovo za něco stojí.“

„Nápodobně... Dobrá. Začni“

„Proč jsi mě zachránil?“ vypálila s první otázkou, která jí vytanula na mysl.

„Jaké je tvé celé jméno?“ stejně rychle jí vrátil otázku Ned.

„Odpovím,“ souhlasila

„Já taky“

„Jsem Avelline Mayersová,“ narovнала se, to jméno jí stále znělo v uších. „Teď ty.“

„Zachránil bych každého, kdo by se octil v tvé situaci, ale jistě-zaváhal bych...u tebe ne...připomínáš mi někoho.“

„Ingy?“

„Bude to tvá další otázka?“ opáčil bez emocí.

„Ano a tvoje?“

„Kolik je ti let?“ Pálili po sobě otázkami, jakoby hráli nějakou smrtelně rychlou sportovní výměnu. Ještě jim chyběl udýchaný komentátor.

„Odpovím!“ vyhrkli oba současně.

„Dáma první,“ pokynul velkoryse Ned.

„Ha-ha teď je z tebe gentleman?“ Ned neodpovídal a tak Evelyn pokračovala „No dobrá je mi sedmnáct.“

„Ano připomínáš mi Ingy“ ztišil ještě hlas.

„Kdo je Ingy?“ zajímala se Evelyn.

„Jak to, že nemáš nahoře rodinu?“

„Nechci odpovídat,“ zachmuřil se Ned

„Ani já,“ odpověděla stejně ponurým tónem. Pokračovala v otázkách „Co se bude dít dál? Chci říct, že vím, že tady s tebou nemůžu zůstat věčně.“

Nenechal jsi mě u Atilye, za což jsem ti vděčná, ale co se mnou bude?“

„Co všechno jsi ochotná riskovat?“

„Pro co?“

„Odpovíš?“ neustoupil Ned „Já ano.“

„Ano“ přisvědčila Evelyn, odmlčela se „...záleží na tom, za jakou cenu bych měla riskovat, ale teď když jsem slepá... řekla bych, že téměř vše, už mi nezáleží na tolika věcech jako dřív.“ Ned jí oplatil svou odpovědí až po hodně době.

„Pokud jsi ochotná riskovat, jsem já ochotný dát ti budoucnost.“

„Jak to myslíš?“ tak úplně jeho slovům nerozuměla.

„Pro začátek můžeš zůstat u mě v chatě, jak dlouho budeš chtít.“

„Aha...“ rozpačitě si namotávala vlasy na prst „To je velkorysá nabídka...“

děkuju.“

„Na oplátku žádám tvou mlčenlivost,“ Ned mluvil klidným a vyrovnaným hlasem.

„O čem bych se neměla zmiňovat?“ zajímala se.

„O všem. Nikomu neříkej o poloze chatě-“

„Jako bych snad viděla, kde je,“ zabručela si sama pro sebe.

„-o hvězdoletu, o sobě, o mně, prostě nikomu nic neříkej. Rozumíš?“ ujišťoval se naléhavým hlasem.

„Jo, bude mlčet jako hrob,“ zamkla si pusku neviditelným klíčem a zahodila ho do prázdna.

„Dobrá, už konečně můžeš dojít tu snídani.“

K jejich rozhovoru se nevraceli. Nedovi zavolał z rozbité krabičky Marco a

Ned se vypařil na půl dne. Evelyn zatím mapovala okolí. Každým dnem se odvažovala dál od chaty. Získávala jistotu kroku a budovala si lepší orientaci.

Naučila se využívat vnitřní zrak.

Přikláněla větší váhu svým instinktům.

Musela věřit svým zbývajícím smyslům a zjistila, že někdy naslouchá i svému vyvíjejícímu se šestému smyslu. Svět bez obrazu jí také dával víc možností pro fantazii. Představovala si roztodivné rostliny, zvířata a hlavně tváře lidí.

Zašla až k okraji lesa. Ovál ji chladný vzduch. Oklepala se. Nebyl to příjemný pocit. Neužitečnými očima zírala před sebe s lehce nakloněnou hlavou a poslouchala. Vlastně nechtěla nic uslyšet, ale už bylo pozdě. Větvičky hlasitě zapraskaly. Evelyn ztuhla.

Zaslechla zrychlený dech. Chtěla se

zeptat, kdo tam je, ale byla to hloupá otázka. Ned jí řekl, že široko daleko nikoho nepotká. Věřila mu. Muselo to být zvíře.

Měkké polštářky zašramotili o zetlené listí. Přibližovalo se. Evelyn se nehýbala. Zírala před sebe a přemýšlela, co bude dělat. Mohla by prostě vycouvat a utéct, ale co kdyby to byl vlk nebo šavlozub. Vrhla by se za ní a rozsápal ji na milion kousků. Herkosaura by mohla pořádně vyděsit, jako posledně. Každopádně by neměla utíkat.

Zvíře se chovalo tiše. Cítila jeho blízkost. Všechno utichlo. Možná někdo vypnul zvuk. Přes ticho se neslo slabounké vrčení jako hromová rána.

Rozhodla se natropit co nejvíc hluku a doufala, že zvíře se vyleká. Nenapadlo ji nic děsivějšího než výstřely ze zbraně.

Toho se vždycky všechna zvířata bála.

„Pif! Paf! Bang! Bang!“ Dusot tlap se vzdálil. Uklidněně vydechla. Zleva se ozval drsný smích.

„Ještě, že jsi nekřičela: „Pozor mám zbraň!““ Prudce se otočila po hlase. Obořila se na něj

„Jak dlouho, tam stojíš?“

„Neboj se, viděl jsem to celé,“ Evelyn svým vnitřním zrakem téměř viděla Nedův úšklebek. V duchu si vynadala, že si jej snažila tolik vylepšit. Hodila po něm nevraživým pohledem a odkráčela směrem k chatě, aspoň si to myslela.

„Jestli hledáš chatu, tak ta je víc v pravo,“ sladkým hlasem ji opravil. Evelyn by mu nejraději jednu vrazila do zubů, nebyla si však jistá, jestli by se trefila. Nasměrovala své kroky správným

směrem. Ned jí byl v patách. Posadili se do houpacích křesel.

„Kde si byl?“ zaskočila ho otázkou.

„Ve městě.“

„A co tam? Proč jsi mě nevzal taky?“ Slyšela, jak si upravil rukávy košile.

„Bylo to osobní,“ řekl nakonec

„Copak“ protáhla Evelyn „Sofia ti chtěla lépe vytmavit, jak to posledně myslela?“ uštěpačným tónem ho nenechala na pochybách, jak to zase myslí ona.

„Ne“ zchladil ji mrazivým hlasem

„Potřeboval jsem mluvit s Marcem.“

„Chtěl vrátit hvězdolet ještě v celku?“ popichla ho.

„Mohla bys prosím tě nechat té ironie a bavit se normálně?“ hlas se mu zabarvil netrpělivostí. Evelyn si tedy

odpustila komentář na účet jeho nehod. Slyšela, jak s něčím zápolí. Na stůl mezi ně položil předmět. Evelyn podle zvuku poznala, že bude nejspíš skleněný.

„Jak dlouho už jsi neviděla zprávy?“

„Vždyť jsi říkal, že je to samá lež,“ podezřívavě přimhouřila oči.

„Možná si mě špatně pochopila. Úplně všechno nemůže být lež, vždycky ve všem se skrývá trocha pravdy. Musíš umět hledat.“ Dotkl se předmětu mezi nimi.

„Zatracené reklamy,“ rozčiloval se Ned. Máváním ruky zavíral všechny nabídky a mumlal si přitom

„Ne, nechci prací prášek. Ne opravdu nechci zhubnout.“ Evelyn sice neviděla, co se děje, ale slyšela elektronický ženský hlas, který zněl jako po litru vodky

„Máte-čtyřicet-nových-zpráv.“

„Sakra, vždyť jsem ho teprve otevřel,“ divil se Ned. „Ááá, tady to je.“

„Dnes dopoledne došlo k dalším únosům. Před parlamentem proti tomu probíhal protest, kde se sešlo na dva tisíce občanů. Dav se dopouštěl výtržností a proto musel být rozehnán policisty vybavenými slzným plynem, aby členové vlády byli schopni odjet. Poslechněte si, jak celou situaci komentoval pan premiér Olliver Wolff.“

„Je nám nesmírně líto všech pohřešovaných dětí. Budeme se i nadále snažit bojovat proti únosům a poskytovat postiženým rodinám humanitární pomoc. Také bych rád oznámil, že vláda se usnesla na konečném rozhodnutí. V blízké době bude zřízeno samostatné ministerstvo pro pohřešované děti. Do

čela této nové funkce jsem již navrhl Alexandra Krožněva. Jsem si jist, že se bude velmi snažit o nápravu celé této situace. “

„Ano, věřím, že se bude velmi snažit, ale ne o ,nápravu situace““
neodpustil si jízlivou poznámku Ned.

„Jak to myslíš?“

„No“ sebral předmět ze stolu
„Krožněva do úřadu dosadil Wolff, to znamená, že je to jeho člověk. Takže teď si Wolff zřídil nové ministerstvo a ovládá ho. Může kontrolovat, které případy se budou řešit a které se promlčí.“

„Ty myslíš, že Wolff má něco společného s těmi únosy?“ vydechla nevěřícně.

„Ano, nemám proto důkaz, ale myslím, že Wolff s těmi únosci spolupracuje. Někdo odvede špinavou

práci a známá tvář to na veřejnosti zametá pod koberec.“

„Já myslela, že je unáší ti, co kreslí po stěnách.“

„Separatisté? Ne to si nemyslím. Ti chtějí jenom své vlastní území a práva. Někteří extrémisté by nejraději svrhli celou vládu, ale většině stačí kousek svobodné země na Terram latam.“

„Když to řekneš takhle, nezní to hrozivě, ale všichni o separatistech vždycky mluví, jako by se jich báli. Jako by provedli něco strašného!“

„Záleží z jakého úhlu pohledu se na to podíváš,“ pokrčil rameny.

„A co výkupné a teroristé? Často jsem slyšela, že je unesli teroristé a chtěli výkupné.“

„To jsou jenom pohádky pro veřejnost.“ Ledabyly mávl rukou „Kdyby

je unášeli teroristé, vybrali by si bohaté rodiny a trvali na tučném výkupném.“

„A kdo je tedy unáší a proč vlastně?“ Evelyn měla pocit, že jí stále něco uniká.

„Kdo je unáší, se můžeme jenom dohadovat. Jisté je, že Wolff s nimi spolupracuje, proč a co ho k tomu vede, to netuším.“ Evelyn zvedla důležitě prst

„Třeba je využívají jako levnou pracovní sílu.“

„No jo nebo na dětech testují nejnovější kosmetické nesmysly.“

„To by nikdo neudělal“ zachmuřila se.

„Myslíš?“ opáčil se zvednutým obočím Ned „Když jsou ti lidé schopní unášet malé děti, pak jsou schopní s nimi provádět cokoliv.“

„Myslíš, že je zabíjejí?“ otázala se

se staženým hrdlem.

„To není pravděpodobné. Představ si, že jsi únosce malých dětí. Proč bys vynaložila tolik úsilí na jednotlivé únosy a potom ty děti prostě zabila. Jaký by to mělo smysl?“ ptal se Ned věčným tónem.

„No...logiku to asi nemá,“ přiznala „ale přece.“ Neodpustila se trochu napětí. „Co když utekli z domova?“

„Stovky dětí?“ nevěřícně se posunul v houpacím křesle. „Už to vidím!“ dramaticky zvedl ruce jako by ukazoval na billboard a reportérským hlasem drmolil „Stovky dětí uprchly z domovů, aby na sebe upoutaly pozornost. Nevídána vzpora! Děti dezertéři! Hezky by se to vyjímallo na prvních stránkách.“

„Ale trocha pravdy by v tom být mohla.“ Nedala se odradit Evelyn.

„Proč by stovky dětí utíkaly

z domovů?“ divil se.

„Co já vím, třeba se jim doma nelíbilo.“ Ned jenom něco zabručel o konspiračních teoriích a zvedl se k odchodu. Evelyn se k němu zamyšleně otočila.

„Proč jsi mi to ukázal?“ Pokrčil rameny

„Chtěl jsem, abys poznala pravdu, co se občas vyskytne ve zprávách pro veřejnost.“ Už už se chystal za sebou zavřít dveře od chaty, když si to rozmyslel a prohodil k Evelyn.

„Mimochodem, Ati mi říkala, že máš zítra přijít na kontrolu.“

„Půjdeme do města?“ Ned si smutně povzdechl

„Už to tak vypadá.“ Evelyn se potěšeně uculovala.

Zítra ráno opravdu nastoupili do

hvězdoletu.

„Jak jsi se včera dostal do města, když jsi neletěl hěvzdoletem?“ vyzvídala Evelyn, když se usadila na místo druhého pilota.

„Znám i jiné způsoby,“ odpověděl Ned a dál se zabýval tlačítky a páčkami. Konečně se vznesli.

„A jaké?“ nedala se tak snadno odbít.

„Když ti to řeknu dáš mi pokoj aspoň než přistaneme?“ otráveně zabručel

„Hmm...jo.“

„Mám motorku,“ oznámil pohřebním tónem.

„Vážně?“ vzrušeně nadskočila

„Ne, létající auto.“

„A ukážeš mi ho?“

„To byl vtip,“ řekl ještě ponuřeji.

„Už žádné otázky, tak zněla dohoda,“

napomenul ji

„Ale to je ještě podotázka k předchozí otázce,“ filozofovala se vztyčeným prsteníček. „Tak co tedy máš létající auto nebo motorku?“

„Motorku.“

„Myslela jsem si to,“ pokývala souhlasně hlavou.

„Teď už buď prosím zticha.“

Evelyn ke svému a hlavně k Nedovu překvapení vydržela celou půl hodinu klidně sedět a na nic se nevyptávat. Přistáli a vydali se spirálovitou cestou pod zem. Evelyn už se pěkně motala hlava a byla ráda, že se drží Neda za rameno, jinak by asi upadla.

Vstoupili do hluku a tepla podzemního města. Evelyn by si moc ráda prohlédla, jak je město zbudované. Muselo být monumentální.

Vlnili se davem. Ned se šikovně proplétal nespočtem lidí. Evelyn se držela v jeho stínu a i tam ji občas udeřil nějaký loket nebo rameno.

„Ahoj Nede!“ křikl kdosi v davu. Cítila, jak se Ned pod její dlaní prudce otočil. Tiše zaklel a šeptl k Evelyn

„Chyt' se mě za ruku.“ Poslechla, byla zaskočena náhlou změnou. Slyšela, jak si k nim někdo klestí cestu davem.

„Ahoj Nede“ tentokrát se hlas ozval přímo před ním. Zněl hrubě a jízlivě.

„Myslím, že když jsme se viděli naposled, něco jsi mi dlužil. A jak jsem nedávno zjistil, tvůj dluh se ještě znásobil.“

„Tobě nic nedlužím, Taji, už dávno jsme se vyrovnali.“ Taj se drsně zasmál.

„Myslíš? Něco jsi mi ukradl.“

„Zasloužil sis to,“ zavrčel Ned. Silně zmáčkl Evelyn dlaň a snažil se ji

zatlačit za sebe do davu.

„Bud' mi to dáš zpět, nebo zaplatíš. Jednoduché co říkáš?“

„Nede!“ další výkřik tentokrát za nimi. Evelyn se zhrozila, kolik lidí bude mít ještě s Nedem co do činění. Někdo ji chytil za ruku a Ned ji pustil.

„Marco“ od Neda to znělo ulehčeně, jako by mu spadl kámen ze srdce „odved' ji někam do bezpečí.“ Marco se na nic neptal a táhl ji pryč. Prokličkovali se ke vchodu do budovy, tam ji Marco přitlačil ke zdi a vážným hlasem řekl

„Zůstaň tady, dokud pro tebe někdo nepřijde. Pokud by se to zvrstlo“ zadíval se k Nedovi „běž za Atilyí.“ Přirazil jí rameno ke stěně a naléhavěji zopakoval „Běž za Ati! Rozumíš?“

„Ano. Ano! Pomůžeš mu?“

„Jo, ale ty buď tady, do ničeho se

neplet'!“ Pustil ji a odběhl za Nedem.
Evelyn se krčila v bezpečí stěny. Srdce jí
splašeně bušilo. Dech se zrychlil.
Proklínala své nevidoucí oči.

NED

Lidé pomalu ustupovali, vyklízeli
prostor mezi ním a Tajem. Cítil, že se mu
do žil vlévá adrenalin. Bezděčně se usmál,
už to bylo, tak dlouho, co naposled pocítil
to krásné vzrušení. Ostřížím zrakem si
měřil Taje před sebou. Trochu menší než
on sám, s lehkou kostrou a hbitými
pohyby. Ned spoléhal na své cvičené
reflexy, protože sám nepatřil mezi
nejsvalnatější. Ze soustředění ho vytrhl
Marco

„Co Taji, bojíš se? Musel sis přivést

ty své špinavé psi jako psychickou podporu?“ Taj po něm hodil nenávistným pohledem a křikl v odpověď

„Aspoň nedělám poskoka nějakému zoufalci.“ Marco se postavil vedle Neda a s úsměvem opáčil

„Pleteš se, to já jsem mozek celé této operace.“ Taj se vrhl vpřed. Ned s Marcem se rozestoupili a nechali jej proletět okolo. Zabořil se do davu a ten jej ihned vyplivl zpět. Z lidských těl se vytvořila barikáda. Jako ring, který odráží poražené zpět do boje. Ned se rozpráhl a vrazil pěstí Tajovi do obličeje. Ozvalo se uspokojivé křupnutí. Dav zajásal a Ned se otočil a vychutnával si souhlasné výkřiky.

Nemohl tvrdit, že s tím tak trochu nepočítal. Tušil, že až se to Taj dozví, brzy se ukáže. Ted' byl spokojen, že předpovídal správně. Mohl sice zaplatit,

ale nechat si ujít souboj s Tajem...

Omračující rána do spánku. Na chvíli si myslel, že už se setmělo a na nebi vidí hvězdičky. Zapotácel se a jenom koutkem oka zahlédl, jak se před něj vrhá Marco a oplácí Tajovu komplici pěknou šlupku do žeber.

Ned si ani nevšiml, že Taj už se zvedl ze země a rozběhl se k němu. Není čas utéct. Taj ho prostě nabral do náručí a strhl jej vahou těla k zemi. Ned uštědřil Taji loktem ránu do čelisti. Dlouho si nevychutnával své vítězství, někdo ho popadl vzadu za límec košile a hrubě s ním smýkl přes polovinu imaginárního ringu. Útočník Nedovi klekl na záda a nesnesitelnou vahou mu zabraňoval se nadechnout. Ned ze sebe dostal přidušeně „Tak co-Marco-stálo to-zato?“ „Se ví,“ zasípal Marco, jak mu jen

Tajova kravata dovolovala. Ned se překulil a tím ze sebe shodil útočníka. Dostal se do kleku. Zvažoval situaci. Mrkl po šklebícím se Marcovi, už začínal pěkně modrat. Ohlédl se za sebe. Taj si přivedl příliš mnoho poskoků, všechny nezvládnou vyřídit, ale kdyby knokautovali Taje samotného, zbytek se rozprchne.

Ned se vymrštil ze země a získanou energii vložil do jediného úderu. Směřoval všechnu sílu do paže. Prásk! Taj se svalil na záda a pustil Marca. Ten se válel po zemi a doháněl dýchání. Zvedl palec a zasípal

„Ta sedla.“ Ned jej sotva vnímal, nakopl Taje do kyčle. Právě se vracel k Marcovi, když jej Taj chytil za kotníky a podtrhl mu nohy. Schytával jednu ránu za druhou. Skousl si ret, okamžitě na jazyku

ucítil krev. Vyplivl rudý chuchvalec a kopl Taje do žaludku. Vyhnul se chabému pokusu o pomstu na jeho krk a definitivně Taje složil ránou do spánku. Ztěžka se vyškrábal na nohy. Marco se křenil jako blázen nad jiným sípajícím mužem. Zbytek Tajových kumpánů se ztratil v davu.

Ned se pomalu uklidňoval a mysl mu přepínala z bojového módu na opět fungující. Ještě trochu planoucímá očima se rozhlédl kolem.

„Marco, kde je Evelyn?“ ukázal na vchod do panelové budovy. Nedovi nedělalo žádnou potíže projít davem, lidé se před ním sami od sebe rozestupovali. Naplnilo ho to jakousi pýchou.

Zahlédl pobledlý obličej.

JEZERO

Někdo ji chytil za ruku, až podle hlasu poznala, že je to Ned. Konečně jí spadla tíha z ramen.

„Musíme zmizet,“ jenom řekl a táhl ji za sebou jako hadrovou panenku.

„Co se stalo?“ naléhala na něj. Ned si jí, ale nevšímal a křikl za nimi

„Sejdeme se na Pražci, Marco!“
Utíkali dlouhými uličkami, až proud lidí konečně zeslábl. Ned smykem zabrzdil a otevřel dveře.

„Rychle. Běž.“ Evelyn proběhla dveřmi a do nosu ji praštil důvěrně známí pach chemikálií.

„Jsme u Ati?“

„Jo,“ Ned vykukoval škvírkou ve dveřích, konečně je zavřel a chytil Evelyn za předloktí. Dovedl ji skrz splet' chodeb

do nějaké místnosti.

„Ahoj, Nede a Evelyn,“ pozdravil je známý veselý

„Ahoj Ati,“ pozdravil spěšně Ned „potřeboval bych od tebe malou službu, mohla bys ji tady na chvíli schovat? Myslím si, že Taj sem nepřijde, ale přece jenom. Já musím jít-“

„Už zase Taj?“ povzdechla si ztěžka Ati „Tak dobře, ale ty se necháš taky ošetřit jasné?“ teď zněla výhružně, už nebylo ani stopy po vlídnosti.

„Nó“ protáhl Ned „to nic není-“

„Nede! Necháte se ošetřit oba dva“ zdůraznila a nenechala nikoho na pochybách, že je tady šéfová ona. Nekompromisně posadila Evelyn na lůžko a Ned si sedl naproti ní. Evelyn se sama pro sebe potěšeně ušklíbla. Jakkoliv drsně a zkušeně se Ned tvářil, Ati ho srazila zpět

na jeho věk. Ati k ní přistoupila jako k první na řadě.

„Co se to tam vlastně stalo?“

„To by mě taky zajímalo,“ připojila se k ní Evelyn. Slyšela jenom výkřiky a tupé údery.

„Taj si myslel, že mu něco dlužím.“
Prohodil Ned.

„A ne snad?“ podezřívavost se Ati zračila v hlase.

„Možná,“ připustil neochotně. Ati si pro něco odešla a Evelyn využila příležitosti.

„Ukradl jsi mu něco?“ šeptala.

„Ano, poznáváš to?“ vložil jí do ruky důvěrně známou věc.

„Hledáček,“ konstatovala překvapeně, „tím jsme sledovali zprávy.“

„Přesně tak,“ spokojeně přisvědčil.

„A proč jsi mu ho ukradl?“

„Zasloužil si to. Urážel Ati a její práci. Už pěkně dlouho nám s Marcem a Sofiou sabotoval setkání u Pražce. Vlastně si o to sám řekl.“ Do místnosti někdo vtrhl a křičel

„Ati! Ati! Pomozte jí někdo! No tak.“ Slyšela, jak se Ned vymrštil z nemocničního lůžka a spěchal k hlasům.

„Marco! Co se stalo?“

„Nede, myslel jsem, že se máme sejít a tak jsem zavolał komunikátorem Sofii. Ona-nějak se musela nachomýtnout u té rvačky s Tajem a“ v Marcově hlase bylo hmatatelné zoufalství, po jeho věčném optimizmu nebylo ani stopy „věděli, že je to moje sestra a tak si na ní vybili zlost místo mě.“ Ati už k nim také přiběhla

„Marco, uklidni se, bude v pořádku je jenom ošklivě potlučená a v bezvědomí.

Dám ji zase dohromady, slibuju.“ Ati se postavila vedle lůžka, kde seděla Evelyn „Polož ji sem, tak a teď běž.“ Ned se obrátil k Marcovi

„Je mi to líto, nedošlo mi, že bychom ji mohli ohrozit.“ Marco na to nic neřekl, Evelyn neslyšela žádné kroky, takže musel stát na místě. Ati si pro sebe něco brumlala a cupitala okolo Sofie. Evelyn nevěděla, jestli by ji měla litovat. Vždyť Sofia ji chtěla poslat k Ati, tak úplně vlastně doted’ nechápala, jestli to znamená něco dobrého nebo špatného. Upřímně litovala pouze Marca.

„Marco?“ sotva slyšitelně zašeptala Sofia. Marco se vrhl k její posteli

„Sofio! Jak ti je?“

„Ty máš vždycky, tak blbé otázky,“ přiškrceně se pokusilo zasmát, ale změnilo se to spíš v kašel.

„Sofio, je to moje vina, promiň, nevěděl jsem, že se to tak zvrtné proti tobě,“ Ned zněl utrápeně. Nikdo už nic neřekl. Evelyn si připadala nepatřičně, očividně se všichni tři velmi dobře znali. Ona byla pouze vetřelec. Svěsila ramena.

„Budeš v pořádku, nemáš nic zlomené jenom pohmožděné. Měla bys v příštích několika dnech zachovávat klid na lůžku.“ Bručivě dodala „Ale to asi v tvém případě nehrozí.“ Ati se vrátila k Evelyn a rozstříhla jí sádku a příručním rentgenem udělala několik snímků.

„Vypadá to lépe.“ Ati jí ruku opět zasádrovala tentokrát z obou stran. Ati od ní odešla a ošetřila Neda i Marca. Evelyn jenom seděla a připadala si zvláště. Nějak nevěděla, co by měla udělat. Jít za Sofiou a ze slušnosti se zeptat jak se má? Nebo se jí omluvit? To spíš ona by se

měla omluvit jí. Dlouho si nemusela lámat hlavu, Sofia se sama ozvala.

„Co *ta* tady dělá?“

„Sofio, měla bys odpočívat,“ napomenul ji Marco.

„Je mi dobře! Co tady dělá?“

„Je tady s Nedem,“ vysvětlil jí.

Sofia si pohrdlivě odfrkla. Nikdo to už víc nekomentoval.

„Evelyn?“ přitočila se k ní Ati.

„Sehnala jsem ti nějaké oblečení tvojí velikosti. Ty hadry co máš na sobě, bys měla vyhodit.“

„To mi dal Ned,“ bránila se rozpačitě. Asi musela vypadat hrozně.

„To vidím. Obleč si toto.“ Vtiskla jí do rukou balíček šatstva. Převlékala se za zástěnou a přitom poslouchala Nedův a Marcův rozhovor.

„Měli bychom asi jít,“ právě říkal

Ned

„Jo, asi jo. Taj se brzo vzpamatuje,“ souhlasil mrzutě Marco

„Nemyslím si, že by se tentokrát tak povyšoval. Každopádně schůzka na Pražci nebude. Potom, co se stalo Sofii“ Ned se odmlčel a Marco jej doplnil

„Dneska bylo na jeden den až příliš adrenalinu. Dám ti vědět, kdyby se něco změnilo, ale nemyslím si, že už se někomu bude chtít něco měnit.“ Potom ještě dodal „Kdyby se nám, tak podařilo zprovoznit, ty stroje...“

„Vždyť víš, že na to nemáme vybavení ani znalosti.“ Marco něco zabručel v odpověď. Ve chvíli ticha si stiskli předloktí a poplácali se po zádech. Evelyn vyšla zpoza zástěny a připojila se k Nedovi.

XXX

Dny plynuly. Z pozdního jara se stalo brzké léto. Slunce začínalo své paprsky příliš často a příliš dlouho vystavovat na odiv všem tvorům. Noci se neúprosně krátily a dny naopak prodlužovaly. Evelyn a Ned trávili dny povětšinou klidně od incidentu s Tajem a Sofiou. Evelynina žebra se stihla zotavit a ruka v sádře se rychle hojila. Doufala, že za týden se bude moci sádry nadobro zbavit.

Spolu s Nedem pravidelně sledovali zprávy a dění na Terram latam. I když Ned se rozčiloval vždy před vysíláním, kdy musel zavírat hromady reklam a zpráv a vždycky po zprávách, kdy se dozvěděl, co se děje. Evelyn se ho jednou ptala, proč se na to vlastně dívá. Odpověděl jí, že jinak by z něj byl hrozně klidný člověk a to v žádném případě

nechce dopustit.

Evelyn seděla na břehu jezera a svým vnitřním zrakem se kochala překrásným výhledem. Už dlouho nad jezerem uvažovala, jako nad něčím odporným. Dnes se rozhodla pokořit svůj strach. Strach z vody. Otočila se za sebe, kde předpokládala chatu.

„Nede?“ nikdo se neozval. Možná odjel zase do města. To se stávalo často.

„Nede?!“ Ticho. Evelyn se otočila zpět ke své výzvě. Zhluboka se nadechla a vydechla.

„Tak jo.“ Ruku se sádrou si zabalila do voděodolného sáčku. Nemotorně si převlekla vytahanou košili přes hlavu. Sundala si i krat'asy. Nebyla zvyklá oblékat se do kalhot, ale strávené týdny na Zemi ji brzy naučily novým věcem.

Lidé zde se oblékali jinak, nenosili

kabáty ani šaty s květinovými vzory. Ženy i muži obvykle nosili uplé kalhoty a volné téměř průhledné košile se srolovanými rukávy. Výjimky nebyly ani trička s delšími nebo kratšími rukávy (nejoblíbenější byli tříčtvrteční).

Všichni se oblékali velmi různorodě jedině, co je spojovalo, byl tmavý kabát. Většinou černý, hnědý, šedý nebo kombinace těchto barev, s kovovými ozdobami a tepáním. Neméně se nosili také klobouky, ale ne buřinky, jako na Terram latam, ale nízké klobouky se širokými krempami.

Pomalounku kráčela vpřed. Prsty na nohou jí omyla jemná vlnka. Otřásla se, ale postupně se nořila do vody až po kolena. Naskákala jí husí kůže.

Když už zbývalo necelých dvacet centimetrů, aby si namočila ramena,

skočila. Zprvu sebou pouze plácala, dlaha ji táhla dolů, ale postupně získala jistotu. Nemohla tvrdit, že dokáže plavat se sádrou na ruce, ale něco na ten způsob.

PLESK! Vylekala se tak, až zapomněla šlapat vodu a ponořila se pod hladinu. Zpanikařila a nebezpečně kolem sebe plácala rukama. Kdyby ji pár rukou nevytáhl nad hladinu, asi by se utopila. Lapala po dechu přes zplihlé vlasy v obličeji.

„V pohodě?“ slyšela kousek od sebe Nedův ustaraný hlas.

„Ne to tedy není v pohodě!“ cákla mu do obličeje, až začal prskat.

„Jsi normální! Takhle mě vyděsit?! Mohla jsem se utopit!“

„Ale prosím tě, vždyť jsme ani ne dva metry od břehu.“ Evelyn se mu vytrhla a ihned toho zalitovala. Ztratila

oporu a s každým pohybem se nebezpečně potopila.

„Nechceš pomoci?“ zeptal se se zvednutým obočím.

„Ne! Radši se utopím,“ odsekla nabroušeně a přitom si pořádně lokla vody.

„Jak myslíš,“ prohodil lhostejně. Chvilí sebou plácala ve vodě, když už jí docházely síly, křikla po Nedovi

„Po-pomůžeš mi?“

„Kouzelné slůvko?“ otázal se medovým hlasem

„P-prosííím.“ Ned k ní doplul a chytil ji v pase. S jeho pomocí se dostala ke břehu. Když Evelyn pod chodidly ucítila pevnou zem, s vděkem se sesula na mělčině. Sedla si do vody, tak že jí trčela pouze hlava a ramena. Ned se posadil vedle ní.

„Díky,“ v jejím hlase nebylo ani stopy po nějakém vděku, spíš to znělo jako nadávka.

„Nemáš zač... Proč jsi sem vůbec chodila, když neumíš plavat?“

„Já umím plavat“ obořila se na něj „a pouze jsem zpanikařila, kdybys sem tak nonšalantně nevlezl, nestalo by se to.“ Ned moudře mlčel. Dlouhou dobu nic neříkali. Evelyn zatím vychladla.

„Kde ses tady vůbec vzal? Myslela jsem, že jsi ve městě.“

„Když ti někdo neodpoví, neznamená to, že tam není. A dokonce se mi to ještě rýmuje... asi se dám na umění.“ Evelyn ho praštila sádrou.

„Au!“

„Já věděla, že mě sleduješ, ty šmíráku jeden nevychovaný! Proč jsi mi neodpověděl?“

„Co myslíš?“ Chtěla ho znovu praštit, ale tentokrát se na to připravil a chytil jí ruku se sádrou. Aspoň na něj cákla. Pustil jí ruku a oplatil jí cáknutí. Evelyn na něj poslala velkou vlnu, ale to už po sobě oba dva nezřízeně chrstali vlny vody. Ned zařval

„Tsunami!“

„Tsuna-co?“ nechápavě se zastavila. Vzápětí ji zalila obrovská vlny vody. Náraz ji srazil pod hladinu. Polekaně vykřikla, ale vyšlo z ní jenom zabublání. Vznášela se ve vodě jako přízrak z hororu s vlasy hrůzostrašně rozprostřenými okolo hlavy. Ned ji se smíchem vylovil. Evelyn by na něj nejraději zakřičela, co pořád provádí, ale asi by to nezabralo, stejně měla ještě ústa plná vody. Musela se smát s ním. Podpíral ji v kolenou a pod lopatkami a pomalu se s ní brodil ven

z vody.

„Co je to ta Tsuna-ty víš, co myslím.“

„Velká vlna, způsobena posunem zemských desek,“ zarecitoval jako z knihy.

„Jak to víš?“ vytřeštila na něj oči.

„To ví přece každý.“ Cítila, jak pokrčil rameny. Dotýkali se holou kůží, oddělovala je pouze tenká vrstvička vody. Evelyn taková blízkost děsila a zároveň v ní vyvolávala neznámé pocity. Ned vyzařoval příjemné teplo. Někde v koutku mysli si přála, aby ji nikdy nepustil. Jenže k tomu okamžiku muselo dojít.

Když se Ned úplně vybrodil na břeh, pomalu postavil Evelyn na zem. Až nyní si uvědomila, že je jenom ve spodním prádle.

„Nedívej se! Musím se obléct.“ Ned

se se smíchem otočil. Evelyn na sebe
spěšně navlekla vytahanou košili a
krat'asy. Ned prohodil přes rameno

„Mimochodem to znamínko na
klíční kosti ti sluší.“ Evelyn po něm
hodila vražedným pohledem, měla dojem,
že už se dávno otočil čelem k ní. Na
druhou stranu někde v hloubi duše se
usmála. Sedla si na břeh a nechala si
chodidla omývat drobnými vlnkami. Ned
se mezitím také oblekl a lehl si vedle ní
na vyhřátý štěrk.

Evelyn netušila, o čem by se měli
bavit a tak se položila na písek vedle něho
a rozprostřela si vlasy, aby jí rychleji
uschly.

„Příští týden ti Ati konečně sundá tu
sádku?“ naznačil lehkým konverzačním
tónem Ned.

„Jo,“ úplně zapomněla, že má ještě

ruku zabalenou v sáčku. Posadila se a bojovala s gumičkou, kterou přichytila okraj.

„Ukaž, pomůžu ti,“ Ned jí chytil sádku a obratně rozmotal sáček i s gumičkou. Evelyn by si přála podívat se mu teď do očí. Nevěděla, co by v nich spatřila. Smutek nebo radost? Pozorně na něj upírala slepé oči a doufala, že se to nějakým zázrakem dozví alespoň z jeho doteků.

„Co je?“ zarazil se Ned.

„Nic, představuju si tě,“ naznačila s klidem Evelyn.

„Aha a jak vypadám?“ zaujatě se posunul blíž k ní.

„Hmm“ zamyslela se „určitě máš tmavé vlasy a světlé oči.“

„Skoro přesně,“ přikývl

„Vážně? A jaké máš oči?“

„Řekl bych, že šedé možná trochu do modra,“ zamyšleně si měřil svůj odraz na hladině jezera.

„A barva vlasů?“

„Hnědá,“ konstatoval prostě.

„Jak hnědá, nikdo nemá prostě hnědé vlasy. Světle nebo tmavě?“ vyzvídala Evelyn.

„Světle hnědé.“

„Aha! a v té světlé ještě světlejší nebo tmavší odstín?“

„Cože? Není to jedno?“ nechápal, co tím Evelyn sleduje.

„Ne to tedy není! Chci si tě představit.“

„Dobrá,“ vzdychl odevzdaně „světle, světle hnědé.“

„Takže jsi plavovlasý?“ ujišťovala se.

„Plavovlasý?“

„To je něco mezi blond’atou a hnědou,“ vysvětlovala učitelským tónem.

„Asi jo.“ Evelyn zavřela oči, spíše symbolicky a představovala si Nedovu tvář. Šedé oči a plavé vlasy. Z vytrhl ji z přemýšlení.

„A teď já. Takže...ty máš-“

„Ale ty mě vidíš!“ namítla Evelyn

„To znamená, že máme vyrovnané podmínky“ usmál se Ned. „Máš hnědé vlasy trochu do zrzava?“ ujišťoval se. Evelyn už se dlouho neviděla, ale přikývla „To by mohla být-ehm-oříšková?“

„Kaštanová“ upřesnila

„No jistě! Kaštanová!“ herecky se plácl do čela „Jak jsem to jenom nemohl vědět!“ Evelyn se musela zasmát. Teď by v jeho očích jistě viděla radost, bohužel ji nikdy nespatří.

„A oči máš“ změnil hlas na vážný

tón „zelené,“ vydechl s úžasem. Položil dlaň na její. Evelyn sebou trochu cukla, ale neodtáhla se.

„Máš studené ruce.“ Šeptl. Přikývla, nevěděla, co říct. Vnímala pouze slabě dorážející vodu a jeho dotyk. Cítila se nicotná v porovnání s jeho silným stiskem. Jako hadrová panenka, co se může přelomit vejpůl, když se jí dotkne.

Srdce se jí divoce rozbušilo, nedokázala to logicky vysvětlit. Jeden jediný dotyk v ní vyvolal tolik pocitů. Dlouho jen tak seděli a nikdo nic neříkal, slova by nedokázala vyjádřit myšlenky. Upírali pohledy na jezero.

SOUČIT

Seděli opět v hvězdoletu. Evelyn už si natolik zvykla cestovat vzduchem, že jí

to nepřipadalo nijak zvláštní. Z myšlenek ji vytrhl Ned.

„Nechceš to zkusit?“

„Co? Řídit?“ podivila se.

„Ano, budeš mi dělat druhého pilota?“ ptal se, jakoby to byla samozřejmost.

„Jsi si jistý?“ nejistě se otázala.

„Naprosto, předpokládám, že jsi udělala zkoušky na letoauto?“

„Ano, ale nikdy jsem neřídila letoauto doopravdy, natož hvězdolet!“ zděsila se té představy.

„Je to podobné, uvidíš.“ Prohodil Ned bezstarostně přes rameno „Vezmi do obou rukou řídicí páku. Správně a teď nastartuju motory a společně pomalu zvedneme hvězdolet ano?“

„Když myslíš.“

„Beru to jako souhlas,“ zakřičel Ned

skrz burácení motorů. „Zvedáme!“ Hvězdolet se trochu zhoupł a jemně se odlepoval od země.

„Jde ti to výborně!“ Konečně se dostali na letovou výšku a mohli vyrazit vpřed. Z ničeho nic Ned ledabylyle prohodil k Evelyn

„Přepínám řízení na druhého pilota.“

„Co?!“ vyjekla, když zjistila, že hvězdolet jí dokonale poslouchá. Ned vstal z křesla a zamířil do nákladního prostoru.

„Jde ti to dobře. Jen tak dál.“

„Kam jdeš? Nede?!“ zděšeně za ním volala

„Pokračuj,“ pobaveně dodal Ned.

Ati jí sundala sádku a prohlásila, že se musí snažit ruku rozhýbávat. Když se jí Evelyn zeptala, jestli bude ještě někdy moct hrát na klavír, Ati se jenom zasmála

a prohlásila, že zlomenina není smrtelná věc. Ned se pro ni za hodinu vrátil a společně odletěli zase zpět k chatě.

Celou cestu zpět nechal Evelyn řídit, když nabila sebejistoty, začala vtipkovat

„Není to nebezpečné učit se od někoho, kdo dvacet čtyřikrát naboural?“

„Dvacet třikrát!“ Důležitě ji opravil.

„No jo, ale stejně, co když budu mít na kontě stejný počet? Neříká se nějaké přísloví a učitelé a žákovi?“

„To nehrozí-celou dobu byl zapnutý autopilot.“ Zchladil ji. Evelyn pustila řízení a uraženě si založila ruce na prsou. Začali se nebezpečně naklánět do leva.

„Co to děláš?!“ vykřikl Ned a vrhl se k řízení. Trhl pákou do prava a zvedl hvězdolet o několik desítek metrů. Teprve po hodné době Ned vrátil řízení Evelyn. Utřel si čelo a klesl do sedačky.

„Já věděla, že jsi nezapnul
autopilota.“ Potěšeně zašermovala rukou.

XXX

Evelyn pomalu nabývala jistoty
v levé ruce. Každý den pravidelně
kroužila předloktím a rozhýbávala ztuhlé
prsty.

Seděla na schodech a poslouchala,
jak se Ned uvnitř chaty zabývá zpravování
černé krabičky, kterou tak duchapřítomně
rozbil. Tentokrát si byla naprosto jistá, že
se nedívá. Vykročila směrem od chaty a
zastavila se na volném prostranství
pokrytém trávou. Sehnula se na čtyři a
prohledávala půdu. Odhazovala kameny a
ostré klacíky směrem k lesu.

„Až najdeš ten poklad, dej mi
vědět!“ Trhla sebou a prudce se otočila.

„Přestaneš mě někdy sledovat?“
povzdechla si.

„Co to tady vyvádíš?“ odpověděl jí otázkou.

„Možná ti to ukážu,“ opět se sehnula a čistila prostor od větviček a kamenů.

Slyšela Nedovi podrážky zavrzat na verandě. Za nedlouho byla hotová.

Narovnala se. Vyzula si boty a srazila paty k sobě. Nadechla se a s výdechem nechala ruce zatnuté v pěst spadnout podél těla.

Vykročila pravou nohou a provedla základní úder pěstí. Vykryla imaginární úder nepřítele předloktím a zaútočila postraním kopem ve výši krku. S každým úderem vydechla. Musela pečlivě kontrolovat své hluboké dýchání.

Zopakovala celou sestavu a zakončila ji vysokým kopem. Narazila do něčeho tvrdého. Stáhla se a zachovávala základní bojový postoj s pravou pěstí na srdci.

„Karate?“ zeptal se Ned „Chodila jsi do karate?“

„Ano, ale už mě začíná štvát, že se u mě vždycky tak nečekaně ocitneš a já tě nevidím,“ zněla spíš unaveně než rozzlobeně.

„Chápu tě“ řekl soucitně „dobrá, tak mi pojd' naložit,“ dokončil odhodlaně.

„To myslíš vážně?“ nevěřícně vykulila oči.

„Jasně,“ přisvědčil smrtelně vážným tónem „vidím, jak v sobě dusíš tu zlost a nejraději bys mi jednu vrazila.“ Evelyn se pohupovala lehce na špičkách. Nemohla jeho slova popřít.

„Jak si přeješ.“ Sykla skrz zaťaté zuby. Vyrasila pravou pěstí a útočila na Nedův hrudník. Zasáhla Nedovu nastavenou dlaň. Použila levou ruku na kratší úder, který byl zablokován a

nakonec boční kop. Postupovala vpřed a zkoušela všechny údery a kopy. Nemusela se krýt, protože Ned pouze blokoval údery a nesnažil se jí je nijak oplácet.

Vkládala do úderů čím dál větší zuřivost, jak jen dovolovala stavba jejího těla. Věděla, že proti němu nemá moc velkou šanci, i když se jenom kryje. Udeřila, tak silně, až ji rozbolely klouby prstů. Ani si nevytřepala ruku a už zase vedla úder na žebra.

Zlobila se na Taje. Prásk. Měla vztek na Sofiu. Prásk! Nesnášela své neschopné únosce, co ji málem přizabili. Prásk!!! Nenáviděla své slepé oči. PRÁSK! Nedokázala nenávidět Neda, zato, že ji zachránil. PRÁSK!!! Byla slepá-mrzák. PRÁSK!!! PRÁSK!!! PRÁSK!!!

Vzápětí se její zuřivost změnila

v bezmoc. S výkřikem se rozběhla proti Nedovi a ramenem mu narazila do hrudi. Couvl o dva kroky, ale jinak s ním váha jejího těla nehnula.

Evelyn se o něj opřela a překvapeně zamrkala. Cítila nepříjemné pálení v očích. Dolehly na ni pocity zoufalství. Už *nikdy* nebude vidět. Celou dobu někde v zadu v mysli živila plamínek naděje, že by se jednoho dne mohla dostat nahoru a uzdravit se, ale už věděla, že jenom utíkala před pravdou.

Nechtěla plakat, ale pocity beznaděje se k ní probíjely a ona je nemohla zastavit s příchodem slz. Zabořila obličej do Nedova ramene a on ji pevně objal. Čím víc si prikazovala, aby se uklidnila, tím více se draly slzy ven.

Tlumeně vzlykla a cítila, že ji Ned přivinul těsněji k sobě. Jenom stál jako

skála a hladil ji po vlasech. Věděla, že se na něj může spolehnout, věřila mu. Objalo ho a nechala smutek unikat se slzami pryč ze své mysli. Hlasitě srdceryvně štkala a křečovitě svírala Nedovo tričko. Kolébala se v jeho náručí jako panenka.

Konečně si připustila, že na *Zemi* bude *muset* strávit zbytek svého života. Z hrdla se jí vydral přiškrcený výkřik. Nechtěla křičet, ale nemohla si pomoci. Nechtěla, aby ji Ned takto viděl, schovala tvář na jeho rameni. Zoufalstvím nevěděla, co má dělat. Proud slz už se nedal zastavit a tak se jenom tiskla ke své jediné opoře, kterou měla. Na své kůži ucítila teplé dotyky jeho dlaní. Nebyla schopna se odtrhnout od svého jediného pevného bodu ve vesmíru. Z Neda vyzařovalo teplo a naděje, věděla, že je silný a ustojí její slabost.

Nechala se laskat po vlasech a uklidňovat kolébáním. Nechala do sebe vstoupit cizí pocity bojující se smutkem. Vníkala všemi smysly jeho přítomnost. Jejich kůže se dotýkala. Uvědomovala si každý milimetr, který spolu sdíleli.

Zlehka povolila sevření a odtáhla se. Podívala by se Nedovi do očí, ale nemohla. Spolkla hořké slzy a vychutnávala si jeho blízkost. Kdyby chtěla, mohla by se v jeho náručí jednoduše ztratit.

Najednou si moc přála zahledět se do šedých očí a nalézt v nich svůj odraz. Chtěla poznat výraz jeho tváře. Vztáhla k němu dlaně a přejížděla prsty po Nedově lícní kosti. Nahmatala několika denní strniště. Poznávala tvrdé, ostře řezané kontury. Široká čelist a vysoké čelo. Zavřel oči a nechal Evelyn, aby se na něj

podívala svým vnitřním zrakem. Evelyn věděla, že má studené ruce. Cítila, jak se jako ledy roztápí na jeho pokožce. Věřila, že jí odpustí její chladné dotyky. Avšak zanechávala za sebou víc než jenom studené otisky dlaní.

Svěsila ruce a uchovávala si Nedův obličej v paměti.

ZIMNÍ LIŠKA

Zítřejšího rána vstala a zjistila, že Ned už dávno odjel do města. To se stávalo často. Nachytala si snídani a rozhodla se v chatě trochu uklidit. Po včerejšku se cítila lehká, jako peříčko. Našla nový způsob, jak žít a vyrovnala se svou bolestnou ztrátou zraku.

Chtěla dát Nedovi najevo, že jí na něm taky záleží, ale nebyla si jistá, co by měla udělat. Každopádně úklidem ještě nikdy nikdo nic nezkazil. Přehrabovala se ve skříni s vycpaným sakem a snažila se uspořádat věci na police. Přeskládala oblečení do úhledných komínků. Vzápětí se vrhla na nepořádek na stole. Ned na něm měl hned několik rozšroubovaných přístrojů. Evelyn mu nejednou pomáhala vyndávat součástky a baterie z jiných přístrojů a dávat je do komunikátorů.

Podle hmatu naházela stejné součástky do krabiček, zbytky rozebraných přístrojů dala do velké krabice. Obzvlášť důkladně praštila s černou kovovou krabičkou. Tu se Ned snažil neúspěšně opravit už velmi dlouho. Při úderu se krabička přízračně rozpíjala a opět pohasla.

Evelyn poslala kopnutím krabici pod rohovou lavici a ignorovala pípání. Přesunula se k pultu, který představoval kuchyň, tam urovnala nádobí. Poté ustlala postel a deky na podlaze, kde spal Ned. Pořád se cítila provinile, že kvůli ní musí spát na zemi. Chystala se porozhlédnout po koštěti, když už ji pípání zpod stolu opravdu dopálilo.

Vytáhla box a vyndala kovovou krabičku. Praštila s ní o hranu stolu a se zadostiučiněním se usmála při pokřiveném zvuku. Pro jistotu celý proces ještě zopakovala, místo ticha se ozval Marcův hlas.

„Nede! Musíme tu akci provést, co nejdřív, myslím, že Taj něco tuší a bude nás chtít sabotovat. Jinak barvy jsem zajistil-sehnal jsem krásnou černou a červenou...Jo a ještě jsem zapomněl, že

Sofia ti vzkazuje, že si s tebou chce promluvit o-“ bylo slyšet šustění a poté zřetelně Sofiin vysoký hlas

„Nede! Mám těch malých parchantů plné zuby! Já vím, že je to pro naši věc, ale opravdu už mi lezou na nervy! Ty tvoje únosy už musejí přestat nebo se z toho zblázním! Vymysli něco jiného nebo se jich zbavím!“ ozval se vysoký pískot, jako z mikrofону. Potom všechno ztichlo.

XXX

Evelyn seděla uprostřed chaty na podlaze už dobrou půl hodinu. V hlavě si opakovala tři slova: Ned, děti, únosy. Ned, děti, únosy. *Ned, děti, únosy.*

Tak moc si přála, aby nic z toho neslyšela. Nesnášela Sofiu. Nesnášela styl, jakým mluví. Nesnášela její chování. Nenáviděla, ji za to, že se dozvěděla

pravdu. Praštila dlaní do dřevěných prken. Jak mohla být, tak zaslepená! Slyšela, jak se Ned s Marcem domlouvají. Co si myslela, že Ned jezdí dělat do města? Zachraňovat lidi před Tajem? Ne! Unášel děti!

Evelyn se zatajil dech. Vždyť i ji chtěli unést! Znamenalo to, že všechno zařídil Ned? Všechno vymyslel on? Strůjcem všech únosů byl odjakživa Ned? Evelyn zapochybovala. Únosy začali už před pěti lety. Sice netušila, kolik je Nedovi přesně let, ale tipovala mu osmnáct nebo devatenáct. Byl opravdu ve svých třinácti nebo čtrnácti schopen vymyslet něco takového? A na co mu jsou všechny ty děti? Vždyť spolu tolikrát diskutovali o možných příčinách únosů a následků.

Znovu udeřila dlaní do prken, až se

zvedl obláček prachu. Hněvala se na celý svět. Všichni ji jenom klamali. Sofia a dokonce i Marco jí lhali. Náhle dostala nutkání jít od nich pryč. Vzdálit se od všech falešných lidí.

Vstala, rozrazila dveře a vyběhla z chaty. Po paměti seskákala ze třech schodů a pádila k lesu. Prodírala se hustým porostem. Větvičky ji šlehaly do tváře, rozdíraly kůži a trhaly šaty. Ona na nic nebrala ohled. Musela něco udělat, cokoliv i šílenost. Prostě jenom běžela lesem a snažila se na nic nemyslet.

Brzy ji však začaly pálit oči. Vzpomněla si, jak ji Ned včera objal. Myslela si, že-co si vůbec myslela? V duchu si vynadala za pošetilost. Jak ji jenom napadlo, že by se mu mohla líbit. Vždyť byla slepá! Kdo by ji chtěl!

Evelyn žhnuly plíce, ztěžka

popadala dech. Točila se jí hlava. Neodvažovala se odhadnout, jak dlouho utíkala, ale věděla, že už nemůže dál. Už už si začínala myslet, že by zvládla žít plnohodnotný život, ale skutečnost, že by měla žít po boku člověka, který unáší děti, se jí neskutečně hnusila.

Zastavila se. Slyšela pouze svůj přerývaný dech. Nepohnula se z místa, dokud se její dýchání nesrovnalo. Opět vnímala švitoření ptáčeků.

Zapomněla, odkud přišla. Zoufale se otočila na místě, ale jenom se ještě víc zamotala. Zachránily ji až hlasy. Vydala se jejich směrem. Stoupala vzhůru a po několika desítkách krocích hlasy utichly. Pamatovala si jenom tupou ránu do spánku.

XXX

Otevřela oči. Pod prsty cítila

studenou, betonovou podlahu. Když se zvedla, na dlaních jí ulpěly kapičky vody.

„No to je dost, že ses probudila, myslela jsem, že jsi mrtvá.“ Evelyn sebou škubla a otočila se čelem k lhostejnému, krákoravému hlasu.

„Krucí, proč zrovna mě musí furt posílat slepé.“ Evelyn velkoryse přešla její narážku a zeptala se.

„Kde to jsem a kdo jste vy?“

„Kde to jsme?“ hořce se zasmála žena „To to je přece vězení! Peklo na Zemi!“ Evelyn poklesla v loktech. Málem se sesunula na podlahu.

„J-jak je to možné. Já jsem nic neudělala! Proč mě zavřeli?“

„Ale ano udělala, narodila jsi se na Zemi a to je zločin.“

„Ale já jsem shora“ ukázala na imaginární nebe „tady jsem se ocitla jen

náhodou.“

„Tak to bych to nikde moc neříkala“
ušklíbla se žena „jinak si na tebe dají
tuplem pozor, abys nezdrhla.“ Evelyn na
ni vytřeštila oči.

„Vy myslíte, že bychom dokázali
utéct?“

„Nekřič tolik!“ napomínala žena
Evelyn ztišeným hlasem. „Jisté to není,
ale možné to je. Problém je v tom, že
máme smůlu. Jsme totiž v hlavním
vězení. Z tohoto se nezdrhá, tak lehce.
Kdybychom byli v nějakém zapadákově,
tak je to něco jiného, ale tady...“

„Kdo vlastně jste?“ přimhouřila na
ni Evelyn podezřívavě oči.

„Já?“ uchechtla se žena „Jsem
Marika a ty?“

„Evelyn.“

„Evelyn?“ opakovala zamyšleně

„Evelyn, to je evropské jméno. Jsi Francouzka?“

„Cože?“ podivila se Evelyn

„Fran-couz-ka,“ slabikovala zřetelně Marika. Evelyn ji stále nechápala. „Jestli tvoji předkové pocházeli z Francie... nebo snad z Anglie?“

„Nevím, záleží na tom? Dělení na národnosti už se přece dávno zrušilo.“

„Myslíš?“ prohodila ironicky „Proč si lidé nechávají své staré příjmení? Proč pojmenovávají svoje děti podobnými jmény?“

„Nevím, asi kvůli tradici,“ odbyla ji Evelyn. Nechtělo se jí mluvit o předcích.

„Je v tom víc než jenom tradice! Tady dole se národnosti zase seskupují a používají svůj rodný jazyk, jako kód.“

„A vy jste jaké národnosti?“ obořila se na ni Evelyn.

„Jsem Rumunka.“ Hrdě se vztyčila Marika.

„Nevím, jestli jsem někdy slyšela o takové zemi,“ uštěpačně zapochybovala Evelyn.

„No jo, ve škole vás neučí žádnou pravdu.“ Evelyn se s ní nechtěla hádat. Zvedla se na nohy. Podle hmatu se sunula podél mříží ke stěně a k lavici, na které seděla Marika. Posadila se vedle ní.

„Tak, jak se odsud dostaneme?“ nadhodila s lehkou ironií Evelyn.

„Myslím, že ty asi nijak.“ Marika zněla náhle vystrašeně. Šeptla „Jde si pro tebe.“

„Kdo?“ nechápala, co se děje. Marika musela něco vidět.

„Přece *ona*.“ Pevně jí zmáčkla ruku „Nic jí neříkej...Bud' statečná.“ Mříže škrtly o beton. Evelyn slyšela tři páry

nohou. Někdo ji chytil za paži a smýkl s ní k východu. Evelyn sebou trochu hodila, aby dala strážcům najevo, že s nimi nejde dobrovolně. Z každé strany jí pevně svíral jeden pár rukou. Poslední člověk šel za nimi. Měl lehký, ale pevný krok.

Evelyn se v záhybu chodby vysmekla jednomu strážci a druhého přirazila ke stěně. Překvapeně zjistila, že strážce je menší než ona a využila toho. Vrazila mu pěstí do obličeje. Už se napřahovala k druhé ráně, ale za zápěstí ji chytil druhý strážce. Oba dva se vzpamatovali a spoutali Evelyn ruce za zády kovovou páskou. Pokračovali chodbou v pravo. Nikdo nic neřekl, bylo to horší, než kdyby na ni pokřikovali urážky a pobízeli ji pěstmi. Takto jenom tiše kráčeli, jakoby ji vedli na popravu a truchlili za ní.

Zastavili se. Před nimi se sami od sebe otevřely dveře. Vstoupili. Zahnuli jinými chodbami a prošli jinými dveřmi. Konečně ji strážci pustili a beze slova odešli. Ozvěna dvojích podrážek se vzdálila, ale někdo s ní zůstal.

Otočila se čelem k neznámému.

„Co chcete?“ její vlastní hlas zněl pisklavě a vystrašeně. Nedočkala se žádné odpovědi. Osoba přešla přes místnost do levého rohu naproti dveřím. Slyšela pouze kovové cinknutí.

„Proč jste mě sem přivedli? Co ode mě chcete?“ Srdce jí splašeně bušilo, ale nedovolila si své slabosti projevit na hlase. Osoba kráčela k ní. Evelyn bezděky couvla. Věděla, že je úplně bezmocná a vůbec netušila, co s ní chce neznámý člověk provést.

„Nepřibližujte se!“ vyštěkla zoufale.

Zády narazila do stěny. Nebylo, kam ustupovat. Kroky se zastavily jen půl metru od ní.

„Tak, co chcete?!“ zakřičela na osobu.

„Informace“ odvětil ženský hlas tiše.

„Jaké?!“ Evelyn vystoupal hlas do nepřirozených výšek.

„Jak se jmenuješ?“ pokračoval ženský hlas klidně, téměř šeptem. Evelyn semkla rty blíže k sobě. Vzpomněla si na slova Mariky. *Nic jí neříkej...Bud' statečná.* Z nějakého důvodu, měla pocit, že by opravdu nic neměla prozrazovat.

„Jak se jmenuješ?“ zopakovala žena stejně tiše, ale s nebezpečným podtónem. Evelyn mlčela a vzdorovitě se narovnala v ramenou, jak jí jenom dovolovala pouta.

„V ruce držím jehlu s velmi

bolestivými účinky. Když neodpovíš do tří sekund, píchnu ti ji.“ V chladném hlase nebylo ani stopy po soucitu natož obměkčení. Evelyn se nebála jehel.

Žena k ní přistoupila a zabodla Evelyn jehlu do předloktí. Nic se nestalo. Jenom se cítila lehčí a uvolněnější. Hlava se jí podivuhodně vyprázdnila, málem se i usmála.

Levým předloktím jí projel plamenný nůž, tak náhle a nečekaně až se skroutila do předklonu. Lapala po dechu. Srdce rychle bilo na poplach. Dech se zrychlil. Když už si začínala myslet, že to bylo všechno... Vykřikla. Křečovitě se jí otvíraly a zavíraly prsty na ruce. Nemohla s ní vůbec pohnout. Každý milimetr kůže na paži vzplál neuhasitelným ohněm.

Pouta povolila a ona si ruku přitiskla na hrud'. Zatnula zuby a nedovolila si

žádný výkřik. Neudělá té ženě radost.
V žádném případě.

Sesula se podél zdi do sedu. Levé předloktí ji nesnesitelně pálilo, jakoby ho ponořila do roztaveného železa. Každé nervové zakončení volalo po vysvobození. Drtila výkřiky skrz zaťatou čelist.

„Jak se jmenuješ?“ Evelyn neodpověděla. Nechtěla být pokořena nějakou hloupou jehlou. V dlani už úplně ztratila cit, přesto věděla, že jí přes prsty stéká hustá, lepkavá tekutina.

„Jak se jmenuješ?“ Bojovala sama se sebou. Nesmí jí říct své jméno, jednoduše se nenechá přemocť bolestí. Avšak mohla by zalhat.

„Jsem-“ ztěžka popadala dech „Jsem-Sofia“ bylo to první jméno, které jí vytanulo na mysl. Sofia by si zasloužila její bolest. Pod jejím jménem se cítila

lépe.

„Nelži,“ Přestože předloktí jí nesnesitelně hořelo, chladný hlas ji zamrazil až v kostech „látka bude působit ještě víc.“ Evelyn vykřikla. Přidušeně ze sebe vysoukala

„Jme-nuji se-Evelyn,“ bolest částečně ustoupila.

XXX

Spadla na vlhkou betonovou zem. Mříže se za ní s rachotem zavřely. Nechtělo se jí vstát. Přála si prostě usnout a zůstat tak ležet navěky. Cizí ruce ji tahaly na nohy. Musela se chtě nechtě postavit. Díky pomoci se kolébavě dostala k lavici, kde se sesunula.

„Co chtěla vědět?“ ptala se Marika. Evelyn se nechtělo odpovídat.

„Cos jí řekla?“ naléhala stále.

„Jméno, chtěla vědět moje jméno,“

odpověděla unaveně.

„A dál? Co ještě chtěla vědět?“

„Nic.“ Evelyn se s heknutím natáhla a nohy nechala přepadnout přes okraj. Levou ruku si tiskla k hrudi. Oči nechala zavřené.

„Co je zač, ta žena, co mě odvedla?“

„Říká se jí Zimní Liška, ale zkráceně jenom Vulpy, jako z latiny-chápeš. Liška ji pojmenovali kvůli jejím krutým a mazaným taktikám, jak z vězňů vytahovat informace a Zimní proto, že má tak chladný a vysoký hlas. Je velitelka všech strážců a vojáku na Zemi.“

„Mariko“ přerušila ji Evelyn „ti strážci, o kterých mluvíš, co mě odvedli a přivedli, jak to, že jsou tak malí?“

„Vždyť jsou to přece děti!“ Evelyn polilo horko.

„Děti?“ opakovala nepřítomně. Něco

v jejím mozku ještě nezacvaklo na své místo.

„Ano děti. Myslela jsem, že to víš,“ zaraženě strnula Marika.

„Takže Ned unáší děti a dělá z nich strážce?“ vydechla Evelyn.

„Ano, ten hnusný proradný“ Marika hrozivě zaklela „unáší děti a předává je Vulpy, která z nich vycvičí vojáky. *Dětské vojáky.*“ Evelyn by se asi sesypala na zem, kdyby neležela. Třeštila prázdné oči do tmy a neslyšně pohybovala rty. Ned, ten milý Ned, který jí poskytl novou šanci na život, jí lhal. Nemohlo to všechno pobrat. Věřila mu. Věřila, že s ním by mohla mít lepší život. Kdyby *jenom* unášel děti, on je ještě nechával napospas Vulpy! Té kruté bestii!

Hluboko vevnitř Evelyn křičel hlas, že to nemůže být pravda. Prostě odmítala

věřit, tak zvrácené myšlence.

„Jak to víš?“ šeptem se otázala.

„Všichni to vědí. Všichni na Zemi,“ upřesnila Marika.

XXX

Spadla na vlhkou betonovou zem.

Mříže se za ní s rachotem zavřely.

Nechtělo se jí vstát. Přála si prostě usnout a zůstat tak ležet navěky. Cizí ruce ji tahaly na nohy. Musela se chtě nechtě postavit. Díky pomoci se kolébavě dostala k lavici, kde si ostražitě sedla.

„Co chtěla vědět?“ ptala se Marika. Evelyn nechápala, co se děje.

„Cos jí řekla?“ naléhala stále. Zdálo se jí to předtím? Co bylo skutečné?

„Mariko, můžeš mně štípnout?“ Sykla, když ji zabořila kůže na ruce. Věděla s jistotou, že teď to není sen. „Ti strážci, co mě odvedli a přivedli, jak to, že

jsou tak malí?“ Doufala, že otázku položila stejně, jako předtím.

„Vždyť jsou to přece děti!“ Evelyn polilo horko, takže toto byla pravda.

„Děti?“ zopakovala jako předtím.

„Ano děti. Myslela jsem, že to víš,“ zaraženě strnula Marika.

„Takže Ned unáší děti a dělá z nich strážce?“ ptala se s jistou rezervovaností.

„Ne! Co tě to napadlo! Vždyť Ned je zachraňuje před spáry té kruté bestie Vulpy! Víš, kdo to je, že ano?“ Evelyn přikývla. „Ta ženská nemá, žádné svědomí! Kdyby nebylo Neda, nikdo ji nezastaví. On přece zřizuje všechny ty záchranné mise.“ Marika mluvila tónem, že to snad musí být každému jasné. Evelyn opravdu netušila, čemu by měla věřit. Moc rády by pokládala za skutečnost druhou možnost. Lekla se,

když se za ní se ozval vysoký posměšný hlas

„Co si vybereš?“ Evely se otočila. Byla si jistá, že zůstala sama pouze s Marikou. Marika vylezla na horní postel a udeřila do stěny.

„Šmíráci jedni zatracení!“ Marika slezla z postele a vrhla se k Evelyn. Vyzvídala

„Co chtěla vědět? A co tím myslela? Ona ti něco nabídla?“

„Ano.“

„A co?“ dotírala, jako neodbytná voska na sladké.

„Pravdu a lež.“ Dořekla s myšlenkami jinde.

„Cože?“ nechápala Marika. „A to má být nějaká výhodná nabídka?“

XXX

„Vstávej! Vstávej! Dneska se hraje

pretorian!“ Marika by vzbudila svým hulákáním i mrtvého. Evelyn zvedla hlavu. Bezděčně se opřela o citlivou levou ruku. Sykla bolestí.

„Prosím tě, nesyč pořád, ještě z tebe bude had. Pojd', třeba nás vyberou.“

Zvedla se z tvrdého lůžka a přistoupila k mřížím, kde slyšela hulákat Mariku. Neřekla jí o svém dvojitém rozhovoru. Tušila, že by ji pokládala za blázna.

„Ve vězení se hraje pretorian?“ divila se.

„Jo a možná nás vyberou, když budeme dostatečně křičet.“ Marika zahulákala na celé kolo a vzápětí jí odpovědělo deset dalších hlasů.

„Já neumím hrát pretorian,“ přiznala se a posadila se na lavici u zdi.

„Na tom nesejde, hlavně, že trochu vypadáš,“ odbyla ji netrpělivě Marika a

opět něco nesrozumitelně zařvala.

„Jak to myslíš?“

„Pořád zapomínám, že jsi tady nová. Prostě jde-“ Marika jí asi chtěla něco říct, ale nedokončila větu. Místo toho se ze všech cel ozval ohlušující řev a křik. Někdy nabral na síle a jindy utichl. Někdo se zastavil před jejich celou, ale vzápětí zase pokračoval dál. Marika na něj zakřičela, ale víc už se nesnažila. Sedla si vedle Evelyn.

„Možná příště to vyjde.“

„A proč jsi chtěla jít hrát pretorian?“ zajímal se.

„Protože, ten kdo jde hrát, nemusí k výslechu, ne žeby po mně ještě někdo něco chtěl, ale stejně... Každopádně když tvůj team vyhraje. Většinou jim dovolí nějaké to pohodlí navíc a mnohonásobné vítězky se někdy jdou podívat nahoru. Tak

máš lepší šanci zdrhnout při přesunu.“

„Nevěděla jsem, že vězni se mohou dostat nahoru.“

„Jo už je to tak.“

„Ale počkej, říkala jsi, že vítězky?“

„No jasně, kdo by se chtěl dívat na nahé muže?“

„To myslíš vážně?“ vykulila na ni Evelyn oči.

„Tak dobře, nejsou úplně nahé, ale někdy k tomu mají dost blízko.“

„To, ale není pretorian!“ rozhořčila se Evelyn

„Tak úplně to není podle pravidel,“ přiznala zvedajíc ruce na svou obranu „ale podobnost v tom je, to zase jo. Někdy mám, ale takový pocit, že se jim to kolo rozbilo, protože tam padají většinou mínuska.“ Marika pokývala hlavou, při Evelynině mlčení pokračovala ve

vysvětlování. „Plus-dostáváš jeden kus oblečení. Mínus-zmizí jeden kus.“

„A ty jsi tam chtěla jít?“ Evelyn Mariku opravdu nechápala.

„No co je? Jestli tě ta ženská bude takhle vyslýchat, tak tady se mnou budeš za tři dny taky hulákat.“

„V žádném případě. Aspoň svou důstojnost si nenechám vzít,“ hrdě si umínila. „Kdo se na to vůbec může dívat,“ bručela si pro sebe.

„To se vždycky sjedou všichni dospělí strážci z okolí.“ vědoucně vysvětlovala Marika „To víš, armáda dětí nefunguje na všechno. Jsou dost malí na to, aby zpacifikovali stokilového chlapa. A taky někdo musí ty děti unášet.“ V Evelyn vzplála jiskřička naděje. Pevně doufala, že její druhý rozhovor s Marikou byl pravdivý.

Cely konečně utichly. Vystřídalo je až mrazivé ticho. Marika ztišeným hlasem poznamenala

„Zimní Liška přichází.“ Chodbou se nesla ozvěna lehkých kroků. Evelyn se přitiskla ke stěně. Ať nejde sem, prosím, ať nejde sem. Kroky se zastavily. Mříže odsunuly. Popadly ji čtvery ruce. Neochotně se postavila.

Po spleti nekonečných chodeb a dveří dorazili do stejné místnosti, jako minule. Evelyn si tím byla naprosto jistá, přestože neviděla. Tentokrát jí nechali ruce volné.

„Evelyn“ ozvalo se jí přímo za zády „znáš Neda?“

„Ne,“ alespoň to zkusila.

„Ještě jednou-znáš Neda?“ Vulpy mluvila zřetelněji, ale na hlase nepřidala.

„Ano,“ nemělo smysl lhát, když

Vulpy předem znala odpověď.

„Víš, co má v plánu udělat?“

„Ne“ to byla taky pravda.

„Kdo Nedovi pomáhá?“ Evelyn se kousla do rtu. Zradí Marca a Sofiu? Sofiu bez mrknutí oka, ale Marca? Vždycky jí byl sympatický, může mu to udělat? A Nedovi? Ještě se nerozhodla, čemu bude věřit.

„Kdo pomáhá Nedovi?“ Vulpy jí stála za zády, kdyby se prudce otočila a udělala dva kroky.

„Kdo-mu-pomáhá?“ odsekávala slova chladným hlasem. Evelyn se otočila a udělala dva kroky. Napřáhla se k úderu, ale promáchla do prázdna. V boku ucítila slabé štípnutí jehly. Zamotala se jí hlava, ale vzápětí se jí na tváři rozlil úsměv. Necítila nic kromě neskonale radosti.

Vykřikla, když jí celým tělem

projela ostrá bolest. Mysl se vrátila do racionálních kolejí.

„Kdo-Nedovi-pomáhá?“ Otázka k ní dolehla odněkud z dálky. Zase měla silné nutkání Vulpy obejmout. Usmála se na ni, chtěla něco říct, ale nemohla si vzpomenout co.

Nelidsky zavřešťela, když jí po zádech šlehl bič s háčky. Jakoby jí ze zad serval kusy masa. Zasténala, ale vzápětí už se zase bezduše usmívala. Vždyť Vulpy byla tak hodná, musela jí to říct. Musela jí poděkovat. Otevřela ústa, ale místo slov díky vysoce zapišťela. Klesla na kolena a stočila se do klubíčka. Bušilo do ní tisíce pěstí a bilo ji desítky nohou. Každou chvíli ji někdo bolestně nakopl do žaludku nebo do zad.

Po tvářích jí stékaly slzy. Chtěla jim říct, aby toho nechali, ale zacpali jí i ústa.

Přidušeně zavzlykala.

„So-Sofia a-a-a Marco.“

Surově s ní hodili o beton v její cele. Evelyn se jenom přetočila, aby neležela na ještě planoucích zádech. Ohmatala si všechny údy, aby se ujistila, že jí opravdu nic není. Marika se snažila ji zvednout, ale Evelyn jí to moc neusnadňovala.

„Nechej mě tady ležet.“

„No tak Evelyn, musíš vstát.

Pomůžu ti. Na tři, ano? Raz-“ Marika s ní nečekaně smýkla nahoru. Evelyn jenom vyčítavě zaúpěla.

„V Rumunsku se neučí počítat do tří?“

„Na Terram latam se neví, co je to lež z milosti?“ Marika ji podepřela v podpaží a napůl dovedla, napůl dovlekla k lůžku. Evelyn se svalila na lůžko a zůstala ležet.

„Díky,“ vydechla po dlouhé pomlce.

„Je zač,“ neodpustila si Marika.

„Jestli tě takhle bude pokaždé sbírat ze země, tak nevím, jak dlouho vydržíš.“

Evelyn se pokusila o úsměv. Téměř vše naznačovalo tomu, že Ned děti opravdu neunáší. Marika se teď přiznala, že si pamatuje jejich druhý rozhovor nebo ten první? A co Marcův hlas z toho komunikátoru?

„Neměla jsi mi radit, abych jí nic neříkala.“ Navázala Evelyn na předchozí rozmluvu. Marika to nijak nekomentovala. „Popíšeš mi prosím, jak vypadá Zimní Liška?“

„Proč tě to zajímá?“ povytáhla Marika zvědavě obočí.

„Aby se mi lépe představovalo, jak do ní vrážím nůž,“ odvětila Evelyn bez špetky slitování.

„Má to být sarkasmus?“

zapochoybovala Marika.

„Ne, myslím to vážně. Navíc si neumím představit, tak krutou tvář.“

„No dobrá“ Marika se nejistě posunula „Má dlouhé blond'até vlasy a je celá taková bledá.“

„Jako upír Dracula?“ přisadila si Evelyn.

„Dracula nebyl upír, ale národní hrdina, jasné? Nejsi nějaká veselá?“

„No jo, Vuply mi píchla něco jako nápoj lásky. Jednu chvíli jsem si myslela, že ji políbím.“

„Víš co, budu se s tebou bavit, až to z tebe vyprchá a budeš zase normální. Teď si odpočiň.“

XXX

Tiché kroky. Otvírání mříží. Bušící srdce. Nic jiného nevnímala. Jako vždy

dva páry rukou vlečící ji dlouhými chodbami. Evelyn si v nejdivočejších snech představovala Vulpy a její nové praktiky, které si pro ni přichystala. Už pomalu začínala věřit Marice, že s ní bude křičet u mříží o pretorian.

Dveře se otevřely a strážé ji postrčili kupředu. Zimní Liška už na ni čekala. Evelyn věděla, že stojí v levém rohu naproti dveří. Bezděčně sevřela pěsti. Kroky se k ní přiblížily.

„Co Ned dělá s těmi dětmi?“

„Takže je neunáší?“ vypálila s otázkou dřív, než začala přemýšlet.

„Co dělá s těmi dětmi?“ zopakovala Vulpy ještě vyšším hlasem, div, že nepišťela jako netopýr.

„To by mě taky zajímalo,“ zabrumlala Evelyn.

„Tak, jinak-kde se schází?“

„Já nevím.“ Tentokrát k ní Vulpy přišla, tak blízko, že Evelyn slyšela její dech.

„Věřím ti,“ ztišila Vulpy hlas „že už nic důležitého nevíš, proto jsem ti chtěla jenom říct,“ teď už šeptala „že až se příště setkáme“ cítila její dech na tváři „zabiju tě.“

Evelyn nevnímala, že ji strážé dovedli do její cely. Necítila vůbec nic kromě neuvěřitelné prázdnoty. Neměla k sobě samé lítost ani soucit. Za jiné poslané na smrt, by truchlila, ale ke své smrti necítila vůbec nic. Neměla strach. Od té doby, co ztratila zrak, si připadala stále mrtvá.

Na chvíličku plamen v jejím srdci vykřesal jiskřičku naděje, ale teď už definitivně pohasl. Až se příště setká s Vulpy, vyhasne naposled.

Sedla si na zem a nereagovala na Maričiny otázky. Neměla ani rodinu, která by za ní truchlila. Ráda by někomu vzkázala, že se obětovala kvůli němu, ale nemohla. Neexistoval nikdo, kdo by pomstil její smrt. Její jediný pravý přítel byl Daniel, ale tomu asi těžko zanechá vzkaz.

Usnula na betonové podlaze ani nevěděla kdy. Ve snech jí tancovala Vulpy a Ned bez tváří, tak jak si je představovala podle hlasu.

Probudila se s divoce bušícím srdcem. V dáli kapala voda. Evelyn doufala, že se jí to pouze zdá, ale někde klapaly podrážky. Nepohnula se, snažila se znovu usnout, ale kapání vody a kroky se slévaly do jednoho monotónního zvuku.

Všechno dnes znělo jinak, více žalostně. Z podlahy ji sebral pár rukou. I

otvírání a zavírání mříží znělo více smutečně.

Evelyn kráčela s hlavou svěšenou. Kupředu ji strkal jeden ze strážných. Když klopýtla, opřela se o stěnu a odmítala se pohnout. Přála si, tam zůstat, stát a zkrotit čas. S

Strážný ji hrubě popadl za paži. Evelyn se mu vytrhla a rameny se opřela o studenou zeď. Strážný ji sevřel pevněji a silněji s ní smýkla kupředu. Chvíli se přetahovali, až se Evelyn neudržela a kopla strážného do holeně. To už se i strážný rozhněval a popadl Evelyn za obě ruce. Snažila se mu vysmeknout, ale neúspěšně.

Procházeli prázdnými chodbami. Nastoupili do výtahu. Evelyn se napjala, výtahem ji ještě nevedli, navíc ji doprovázel jenom jeden strážný.

Cinklo další patro. Evelyn se prudce otočila a vrazila strážnému loktem do zubů. Celou svou váhou jej přimáčkla ramenem ke stěně výtahu. Cink-další patro. Strážný se vzpamatovala a praštil Evelyn do hrudi, až se zapotácěla dozadu.

„Co to děláš?!“ byl to ženský hlas.

„Utíkám!“ prohlásila vztekle Evelyn a pěstí udeřila strážnou do obličeje, narazila na masku. Protřepala si prsty a chvilková nepozornost ji stála draho. Strážná ji přirazila na dveře výtahu. Cink-vyšší patro.

„Nech toho. Já ti pomáhám!“ Evelyn se přestala vzpírat.

„Lžeš!“

„Ne! Víím, že mě nevidíš, ale musíš mě poznat po hlase. Jsem Sofia!“

VZPORA

Evelyn ztuhla. Ano hlas zněl povědomě, ale kde by se tady vzala a proč právě Sofia?

„Proč bys mě zachraňovala?“ zasyčela na ni. Sofia odstoupila. Cink-další patro.

„Nedělám to kvůli tobě!“ rozhořčila se. „Teď mlč a sklop hlavu. Jsi vězeň! A jdeš na popravu. Tak se tak chovej!“ Sofia do ní prudce strčila.

Cink-konečné patro. Vystoupili. Evelyn se zapotácela. Sofia nezaváhala a dloubla ji do zad. V tomto patře bylo rušněji než dole v celách. Slyšela všude chodit lidi. Někteří mluvili, jiní spěšně vyklusávali.

Sofia ji zavedla několika chodbami

do malé místnosti. Tam je oslovil jiný strážný nezaujatým hlasem.

„Kam vedeš vězeňkyni?“

„Mám povolení převést ji do severního vězení,“ oznámila Sofia sebejistým hlasem. Evelyn postřehla, že si za nimi někdo stoupl. Vědí o nich.

„Jméno vězeňkyně?“

„Kathrin Abbottová,“ prohlásila Sofia a hlas jí lehce zakolísal. Musela být velmi nervózní.

„Dobrá, můžete jít.“ Sofia rychle vykročila „Počkejte!“ zavolal za nimi strážný. Obě dvě ztuhly. „Nepotřebuješ větší doprovod?“

„Ne díky, to zvládnou.“ Sofia se otočila a mizela strážnému z dohledu.

„Počkej!“ křikl jiný strážný. Sofia se ohlédla. Naštěstí to nebylo na ně, ale na někoho za nimi „Máš chybnou kartu, tyhle

se přestali rozdávat před týdnem. Vyřídím ti novou, řekni mi tvoje identifikační číslo.“ Ozval se tupý úder. Nastal dokonalý chaos. Sofia popadla Evelyn za předloktí a utíkala s ní, co nejrychleji pryč. Za nimi slyšela výstřely zbraní.

„Co se děje?“ vykřikla Evelyn.

„Odhalili nás!“ odpověděla Sofia. Smykem zahnuli za další roh. „Poběž!“ Pronásledovali je stejně rychle běžící kroky.

„Sofio! Jdou po nás!“ Sofia se ohlédla a trochu zpomalila. „Co to děláš?! Oni nás zabijí!“ křičela na ni Evelyn.

„Evelyn! Sofio! Jste v pořádku?“ bez zaváhání poznala Nedův hlas. V hlavě jí propukl ještě větší chaos, který se ani nemohl rovnat s vesmírem.

„Jo, ale musíme jít!“ odpověděla spěšně za obě Sofia. Evelyn cítila, že se

k ní Ned přibližuje. Couvla o krok. Ned se ihned zastavil. Stáli si tváří v tvář asi dva metry od sebe. Šeptl k ní

„Omlouvám se.“

„Tak pojd', Nede!“ křikl Marco a popadl Evelyn za ruku. Pádili pryč. Občas se někdo z nich otočil a vystřelil ze zbraně. Evelyn sotva popadala dech, ale Marco ji vlácel neúprosně za sebou. Pokaždé když se otočil, aby vystřelil, ji na malou chvíli pustil. V ten okamžik si připadala ztracená. Vůbec netušila, jak hrozivě musí vypadat všechen ten řvoucí chaos okolo.

Marco se opět otočil, ale Evelyn mu strhla ruku stranou.

„Nestřílej! Jsou to děti!“

„Já vím, jenom je omračujeme!“ křikl v odpověď. Evelyn už od běhu bolely nohy a pálily plíce. Vůbec netušila, jak

dlouhou cestu už urazili ani, jak dlouhá cesta je ještě čeká.

„Musíme se prostrílet přes vstupní bránu!“ zařval přes rameno Ned. Všichni kromě Evelyn otočili hlavně zbraní před sebe. Bez jednotného povelu začali střílet. Palba jim byla bez milosti oplacena. Marco ji několikrát strhl na stranu, ale neslevil z tempa.

„Páni viděli jste to?“ vykřikl Marco.
„Ta brána! Pěkná trefa Nede!“

Přímo proletěli kolem brány vytržené z pantů. Evelyn zavadila o vyčnívající kov a roztrhla si svetr, který jí daroval Ned. Nevšímal si toho a spěchala dál.

„Marco! Běž nastartovat hvězdolet! Zdržíme je!“ Marco ji pustil a utíkal splnit Nedova slova. Evelyn už ze všeho byla pěkně zmatená. Pořád ji někdo vlácel

jako železnou kouli na noze. Tentokrát ji chytil za ruku Ned. Cítila, že před každým výstřelem se napnul jako tětíva luku a potom vystřelil. Nepustil ji, jako Marco předtím. Stále tady byl pro ni.

Evelyn si nebyla jistá, čemu věřit, co se Neda týče. Přála si, aby byl ten hodný, který děti zachraňuje, ne unáší. I Vulpy jí pokládala otázky, tak že se Ned jevil, v Evelyniných očích, jako dobrý člověk. Choval se tak. Musel být dobrý. Evelyn sváděla vnitřní boj.

Motory hvězdoletu přerušily veškerý rozruch. Sofia, Ned i Evelyn sprintovali za Marcem. Sofia naskočila jako první hned za ní Ned, to už se hvězdolet odlepoval od Země. Ned vytáhl Evelyn nahoru. I když už stála na pevné palubě, nepustil její ruku.

„Evelyn?“ oslovil ji opatrně „Jsi

v pořádku?“ Evelyn šťouchala špičkou boty do podlahy.

„Já nevím... Nevím, co si o tom všem mám myslet. Slyšela jsem z krabičky Marca, jak říká, že bere barvy separatistů a Sofia zase říkala, že ty-“ nadechla se „unášíš děti.“ Zvedla hlavu. Toužila spatřit v šedých očích pravdu. Zároveň se i obávala, co by on našel v jejích očích.

„Evelyn,“ vydechl nešťastně. „Chtěl jsem ti to říct před tou akcí, ale nějak na to nebyla vhodná příležitost. Slyšela jsi v nesprávnou dobu nesprávná slova. Je mi to tak líto...“

„Takže ty neunášíš děti?“ obrátila se na něj s němou prosbou v očích.

„Svým způsobem ano,“ připustil neochotně „ale unáším je z vězení a taky dětské vojáky. Marco i Sofia ti to mohou

potvrdit.“ Mávl rukou k oběma pilotům.
„Shromažďujeme je na Pražci a ukazujeme jim, že svět je větší než jenom zbraň a vězení.“ Evelyn mu zmáčkla ruku a skočila mu okolo ramen, až se zapotácel dozadu. Ned se zasmál a pohládl ji po vlasech.

„Já jsem věděla, že to není pravda. Věřila jsem ti,“ šeptla mu do ucha.

„No tak, vyřídíte si to potom. Ted' tu máme smrtelně nebezpečnou akci,“ ozval se znechucený Marco. Ned postavil Evelyn jemně na zem.

„Jakou akci?“ zeptala se již klidnějším hlasem.

„Jdeme připomenout Teram latam, že jsme stále tady. A tobě,“ letmo se dotkl její tváře a s úsměvem dořekl „jdeme vrátit zrak.“

XXX

Všude okolo pochodovali temné postavy zahalené v kápích a v pláštích s pěstí vyšitou na hrudi, tak si to alespoň představovala Evelyn podle Nedova popisu. Oni dva se nezapojili do hromadného pochodu statisíců lidí. Spěchali jinam-do nemocnice.

Evelyn se vzrušením rozbušilo srdce. Konečně spatří, všechny ty neznámé tváře. Bude se moct naučit psát a létat s hvězdoletm. Přečte si knihy a bude hrát na klavír. Vzrušením se jí zrychlil již tak frekventovaný dech.

Odpojili se od pochodujícího davu postav a zamířili postranním mostem pryč.

„Jak víš, kde je nemocnice?“ zeptala se Evelyn.

„Nevím, prostě ji najdeme,“ Ned se rozhlédl a společně s Evelyn přeběhli přes

hlavní cestu.

„Dobrý plán,“ uznala s ironickým úsměvem. Okolo prosvištěl hlasitě houkající policejní vůz. Evelyn by ráda věděla, jestli jsou někde blízko její školy nebo dětského domova. Ned ji pustil a vykroukl opatrně zpoza rohu domu.

„Pojď,“ zavelel a opět ji chytil za paži. Evelyn vyběhla zpoza rohu, ale vzápětí narazila do něčeho měkkého a vysokého. Chvíli se vzpamatovala

„Evelyn?“ vydechl někdo nevěřicně.

„Kdo jste?“ podezřívavě přimhouřila oči.

„Ty mě nepoznáváš? Jsem Daniel, Daniel Haarsen,“ řekl nejistě. Evelyn spadla brada.

„Danieli,“ vydechla a objala ho. Nechal ruce volně viset podél těla.

„Ty jsi...slepá?“ zeptal se opatrně.

„Ano. Půjdeš s námi?“

„Vždyť jste separatisté! A ty Evelyn...říkali mi, že jsi mrtvá...“ nejistě přešlápl.

„Lžou, Danieli, úplně všem. Není to tak, jak říkají média. Musíš mi věřit.“

„Jak? Vždyť máš být mrtvá! Nemůžu ti věřit Evelyn. Najednou se tady objevíš uprostřed všeho toho chaosu a tvrdíš mi, že ti kapucíni jsou hodní. Jenom tě zmátli, říkali, že se o to pokusí.“

„Danieli, jak můžeš věřit médiím?“ rozhořčila se Evelyn „Nikdo mě nezmátl! Rozhodla jsem se jim věřit. Vždyť oni zachraňují děti!“

„Evelyn, jsi celá pomatená. Separatisté unášejí děti. Ministerstvo pro odhalování únosů dětí, to nedávno potvrdilo. Říkal jsem, že tě jenom zmátli,“ dořekl soucitně.

„Evelyn, musíme jít,“ ozval se Ned vážným hlasem.

„Danieli pojd' s námi,“ naléhala.

„Ne, Evelyn, nevěřím ti. Nemůžu jít s tebou a navíc...vždyť jsi slepá.“ Otočil se na patě a rozběhl se opačným směrem.

„Evelyn, musíme jít,“ Ned se opatrně dotkl jejích ramen.

„Jo, jo, už jdu.“ Rozběhli se po skleněném mostu.

„Tady to je,“ řekl Ned a prudce zabrzdil před nemocnicí. Evelyn si vybavovala ve vzpomínkách, že je to rozlehlá placatá budova s prosklenou střechou a hezkým malým parkem. Vběhli dovnitř, kde bylo až podivuhodně prázdné. Občas někdo proběhl po chodbě, ale nikdo se nezastavil a nezeptal se jich, co tady dělají. Ned přelétl pohledem tabuli s názvy ordinací a oznámil

„Musíme do prvního patra.“

Pospíchali po schodech nahoru. Ned vtrhl do první ordinace, kterou spatřil. Dovedl Evelyn ke křeslu a v rychlosti jí sdělil

„Nemáme moc času. Povstání bude za chvíli rozeznáno a jestli se nechceme dostat do vězení musíme stihnout hromadný odlet, tak budeme mít šanci, že nás nechytí. Já půjdu zatím hlídat a ty se uzdrav.“ Stiskl jí ruku a odběhl pryč. Evelyn poslouchala, jak Nedovi kroky odeznívají. Velmi pomalu přešla dlaní po linii křesla. Zhluboka se nadechla. Posadila se. Nad hlavou se jí ozval ženský kovový hlas, zcela nezaujat vážností situace.

„Jaký druh ošetření si budete přát?“

„Chci zase vidět,“ tiše řekla Evelyn. Nad hlavou se jí s bzučením vysunulo rameno se skleněnou destičkou.

„Prosím, nehýbejte se. Provádím skenování oční sítnice.“ Evelyn zadržela dech. Před očima jí blikly několikery hvězdičky.

„Vaše sítnice je poškozena vysokou mírou ozáření modré esence. Přejete si provést regeneraci oční tkáně?“ otázal se vysoký hlas úředním tónem.

„Ano,“ šeptla.

„Připravuji regenerační sérum.“ Po chvilce křeslo oznámilo „Nabíjím teleskopické rameno.“ Evelyn ucítla na spánku desinfekční tampon a poté jemné bodnutí jehly.

„Prosím nechte oči otevřené a hlavu držte ve vzpřímené poloze.“ Křeslo se trochu nahnulo dozadu, takže Evelyn napůl ležela a napůl seděla. Snažila se moc nemrkat. Před očima a okolo spánků ucítla letmý dotek studeného skla.

„Zahajuji proces regenerace poškozených očních tkání.“ Evelyn se vzrušením rozbušilo srdce.

„Proces bude trvat jednu hodinu osm minut a dvacet tři sekund.

„To je dlouho nešlo by to zkrátit?“

„Obávám se, že zkrácením regeneračního procesu by nedošlo ke kompletní regeneraci oční sítnice.“ Evelyn si povzdechla. Tušila, že tolik času asi mít nebude. „Chcete během procesu pustit hudbu?“ otázal se kovový hlas

„Ne...nebo počkejte, máte něco s klavírem?“

„Procházím soubory...Uherská rapsodie, Franz Liszt a Měsí-“ Evelyn se usmála

„Ta je pěkná, spust'te to.“ Evelyn si vychutnávala každou sekundu. Nabývala dojmu, že s každým tónem k ní proniká

více světla. Nejprve viděla jenom mdlé stíny. Potom se ze stínů vyloupily ponuré obrysy okna a celé místnosti. Dokázala rozeznat velké skleněné tabule na stěnách s obrázky koster.

Zasmála se. Zvedla dlaně a prohlížela si své rozostřené prsty. Nikdy si nevšimla, že má tak malé ruce. Napodobila hru na klavír v rytmu hudby a opět se zasmála. Nedokázala udělat nic jiného než zírat na své ruce a smát se. Nahlas a upřímně se smát. Uzdravovala se.

Otočila hlavu ke stěně s nápisy. S menšími obtížemi přečetla latinské názvy kostí.

„Já zase vidím. Já vidím!“ vykřikla, aby to všichni věděli. Prudce vstala. Skleněná destička jí sklouzla z očí. Její zrak se velmi pomalu, ale jistě opět

zhoršoval.

„Ne,“ zašeptala „ne, ne!“

„Prosím! Musíte se posadit a počkat až bude proces regenerace kompletní, v opačném případě se nemusí regenerace povést.“ Evelyn klesla do křesla a nechala si přes oči spadnout destičku.

„Kolik času ještě zbývá?“

„Padesát devět minut a čtyři sekundy.“ Evelyn se kousla do rtu. Rapsodie pomalu dohrála.

„Přejete si poslechnout Měsíční sonátu od Beethovena?“

„Ano, ta by se teď hodila.“ Snažila se příliš nemrkat. Po necelé minutě byla opět schopna přečíst nápisy na stěnách, ale jakmile vykoukla zpoza skleněné destičky, obrysy začaly nabývat tmavých barev.

„Jak ještě dlouho?“

„Padesát tři minut a dvacet sekund.“

Evelyn se netrpělivě zavrtila. Hudba dokonale odrážela její pocity bezmoci a netrpělivosti.

Dveře se rozletěly. Vstoupil vysoký zakrvácený muž se zbraní v ruce. Mířil na ni.

EPILOG:

Evelyn se zatajil dech. Věděla, kdo to je. Poznala ho napříč uplynulými léty i staršími rysy v obličeji. Vždycky si bude pamatovat jeho krutou tvář. Navěky jí v paměti ulpěly vzpomínky na jeho jízlivé posměšky. Prála si, aby si prožil to stejné, co ona.

„Edgare,“ vydechla sotva slyšitelně.

„Co tady děláš? Máš být mrtvý!“ Vůbec se nesnažila o přátelský tón. On pomalu sklopil zbraň, ve tváři se mu objevil překvapený výraz. Evelyn vstala z křesla, její zrak stále trval, ale odhadovala, že za dvě minuty už zase nic neuvidí.

„Jak to, že *ty* jsi tady,“ zasyčela na něj „Máš být mrtvý!“ zvýšila hlas „Zasloužil sis zemřít, za to všechno, co jsi mi udělal!“ Přiblížila se k němu, skoro křičela „Jak je možné, že ty, co jsi mi tolik ublížil, jsi přežil bez úhony a já jsem slepá!!! Vidíš to?! JSEM SLEPÁ!“ Zrak už se jí zhoršoval.

„Evelyn,“ oslovil ji jemně. Hlas měl hlubší a jiný než před pěti lety. Škubla sebou, nikdy jí ještě neřekl jménem, pochybovala, že vůbec ví, jak se jmenuje.

„NEMÁŠ PRÁVO ŘÍKAT MI JMÉNEM!“ zakřičela na něj vztekle.

Pocítila silné nutkání praštit ho. Vrhnout se na něj a *ublížit* mu.

„Evelyn-“ asi chtěl něco říct, ale Evelyn k němu přiskočila a vší silou mu vyrazila zbraň z rukou.

„Nebudeš mi říkat jménem!“ zavřeštěla na něj. Kopla ho do holeně na další úder už se, ale nezmohla, protože jí ruce přitiskl k tělu a silně ji objal, aby jí zabránil v dalším útoku. Zuřivě se zmítala v jeho objetí. Už téměř nic neviděla, jenom šedavé stíny v pozadí.

„PUSTĚ MĚ!“ zařvala. Stála zády k němu a neviděla mu do tváře.

„Evelyn, prosím-“ hlas nepatřil Edgarovi, ale někomu jinému. Ona si to však nechtěla připustit.

„PUSTĚ MĚ!!!“ zuřivě se vzpouzela v Edgarově sevření. Bezděčně odkopla zbraň ze svého dosahu.

„Evelyn! Poslouchej mě.“ I Edgar mírně zvýšil hlas „Omlouvám se...“ Evelyn sebou přestala házet. Nechtěla tomu věřit, ale sluch ji ještě nikdy nezklamal, i když zraku už jí moc nezbývalo.

„Omlouvám se, Evelyn, teď je ze mě jiný člověk. Já vím, že ty to víš,“ šeptal a používal tichý, nebezpečný hlas.

„Ne! Ty nejsi *on*! Nemůžeš být Ned!“ i když mluvil jeho hlasem i podle doteků by Evelyn jednoznačně Neda poznala, ale nechtěla ho poznat.

Nenáviděla Edgara, ale Neda měla ráda, jak by mohla milovat nebo nenávidět jen jednu jeho polovinu? Prostě to nešlo.

Evelyn byla opravdu zoufalá. Zrak už jí skoro úplně opustil, rozeznávala pouze světlejší a tmavší obrysy.

„Evelyn,“ oslovil ji jemně, ale

rozhodně „věříš mi?“ Slyšela Nedův hlas, cítila jeho blízkost, teplo sálající z jeho těla a silné paže svírající ji v bezpečném objetí, ale viděla krutý Edgarův obličej a dusila se bolestnými vzpomínkami.

„J-já nevím“ zajíkla se. Opravdu neměla ponětí, co bude dělat. Skousla si ret, aby nebrečela. Moc to nepomáhalo. „Kdo vlastně jsi, Nede?“ vysoukala ze sebe.

„Kým bys chtěla, abych byl?“

„Tím, kým doopravdy jsi. Chci vědět *pravdu*.“ Cítila, jak se zhluboka nadechl.

„A odpustíš mi?“ zeptal se se staženým hrdlem. Evelyn mlčela, jak mohla odpustit Edgarovi?

„Nech mě podívat se ti do očí.“ Pomalu ji pustil. Málem poklesla v kolenou ani si neuvědomila, že se o něj

opírá celou svou vahou a možná i celou svou myslí. Rozvážně se otočila. Ulpěla očima na jeho hrudi. Postupně zvedala slábnoucí zrak k jeho tváři. Sotva rozeznala plavovlasé vlasy přes pět centimetrů dlouhé spadající mu přes vysoké čelo. Vzpomněla si, jak mu přejížděla prsty po tváři. Rozeznávala širokou čelist s tenkými rty. Dotkla se jeho lícní kosti a pod prsty ucítila strniště.

Podívala se mu do očí. Byly šedé a velmi smutné. Zavřela oči. Po tváři jí stekla slza. Uchovávala si jeho rozmazanou podobu v paměti. Asi by ho objala, ale nemohla.

„Nede,“ zašeptala úzkostlivě. Nic neřekl. Natáhl ruku a prsty jí setřel slzu.

„Odpustíš mi?“ hlas se mu třásl.

„Nevím, jestli to dokážu,“ hlesla plačtivě a přiložila svou drobnou dlaň na

jeho.

„Věříš mi?“ zeptal se šeptem. Cítila
jeho dech ve své tváři.

„Ano.“